

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

1884

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

IN COMMISSION BEI CARL BECK IN ATHEN

1884

Τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ἐπιμελεῖται ἐπιτροπὴ τριμελὴς συγκειμένη ἐκ τῶν κ. κ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, πρώην γενικοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων, ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, γραμματέως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας καὶ καθηγητοῦ ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ καὶ τοῦ ἐκδότου τῆς Ἐφημερίδος Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, ὑφηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ, πρὸς ὃν ἀπευθύνεται πᾶσα αἴτησις ἀναφερομένη εἰς τὴν Ἐφημερίδα εἴτε προφορικῆ εἴτε ἐγγράφως.

Ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι ἐκδίδονται ἄρθρα ἀρχαιολογικῆς ὕλης παντὸς εἶδους καὶ πάσης ἐποχῆς, κατὰ προτίμησιν ὁμοῦς Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ καὶ μνημεῖα τῆς τέχνης ἀνέκδοτα μετὰ περιγραφῆς αὐτῶν καὶ ἐρμηνείας συντόμου καὶ εἰδήσεις ἀρχαιολογικὰ φέρουσαι ὡς οἷόν τε ἐπίσημον χαρακτῆρα.

Τοῖς γράφουσιν ἄρθρα εἰς τὴν Ἐφημερίδα χορηγεῖται ἀμοιβὴ ἑκατὸν δραχμῶν ἀντὶ ἐκάστου τυπογραφικοῦ φύλλου. Ἀνάλογος ἀμοιβὴ χορηγεῖται τῷ συγγραφεῖ καὶ ἀντὶ ἐκάστου πίνακος πανομοιότυπων ἐπιγραφῶν καὶ ἀπεικονίσεως τῶν μνημείων ἀνεξαρτήτως τῆς ἀπονεμομένης τῷ τεχνίτῃ ἀμοιβῆς. Λογίζεται δὲ ὁ πίναξ ὡς ἓν τέταρτον τυπογραφικοῦ φύλλου τοῦ κειμένου.

Τῆς Ἐφημερίδος ἐκδίδεται κατὰ τριμηνίαν ἓν τεῦχος σχήματος τετάρτου περιέχον περὶ τὰ τρία τυπογραφικὰ φύλλα καὶ τρεῖς πίνακας.

Συνδρομὴ Ἐτησίᾳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος δραχμαὶ δεκαεξί.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ παρὰ τὴν ὁδὸν Ἐρμού βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶν καθαρῶς ἀρχαιολογικὸν περιοδικόν.

Διὰ τὰ τυπογραφικὰ καὶ ἄλλα παροράματα εὐθύνεται ὁ ἐκαστοτε παρέχων τὸ εἰς ἐκδοσὶν ἄρθρον ὑφ' ὃ καὶ ὑπογράφεται.

ΚΕΡΜΑΤΙΑ ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ

(“Όρα πίν. 1 και 2).

Ἐδημοσίευσα κατὰ πρῶτον ἐν τῷ περιοδικῷ συγγράμματι « Ἀθηναίω », Τόμῳ Θ' τεύχ. Α', Ἀθηνῆσι 1880, σελ. 7-30 διακόσια ἐξηκονταὲν κερματῖα φέροντα διαφόρους πολυποικίλους καὶ πάνυ περιέρχους τύπους, ἄτινα, ὡς ὀλοσχερῶς μέχρι τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἄγνωστα τοῖς ἀλλοδαποῖς νομισματολόγοις, διήγειρον τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν περιέργειαν αὐτῶν διὰ τὸ πρωτοφανὲς τῶν λίαν σμικρῶν αὐτῶν κερματίων τῶν μόνον ἐν Ἀθήναις καὶ ἐνίοτε ἐν Πειραιεῖ (ἄπαξ δὲ ἐνὸς μόνου ἐν Ἰώμῃ) εὐρεθέντων (1). Ἐκτοτε οὐκ ἐφείσθη ἐπιμόνων, ἐπιπόνων καὶ ἀδιαλείπτων ἀναζητήσεων τῶν τοιούτων κερματίων, καὶ τούτων ἀπάντων, ὡς τὰ πρότερον, χαλκῶν οὐχὶ δ' ὀρειχαλκίων ὄντων ὡς ἀκριβῶς ἐξήτασα, φθάσας εἰς τὸ βραδύ μὲν ἀλλ' εὐάρεστον ἀποτέλεσμα τῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξερευνήσεως μιᾶς ἑκατοστῆς παρουσιαζούσης τύπους καθ' ὀλοκληρίαν νέους ἢ συναρμογὰς ἀλλοίους τῶν ἤδη δημοσιευθέντων, καὶ ἄτινα κατωτέρω ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς περιγράφονται καὶ ἀπεικάζονται, μὴ παραλείψας δὲ καὶ ὅσα μοι ἐπαρουσιάσθησαν ὡς ὅμοια ἢ τοιαῦτα μετὰ παρέρχων διαφορῶν τοῖς παρ' ἐμοῦ ἤδη δημοσιευθεῖσι, καὶ τοῦτο ἵνα γνωστὴ γένηται ἢ ἐπανειλημμένη ἐμφάνισις αὐτῶν, ἥς ἢ περαιτέρω μελέτη διαχύσει ἴσως φῶς προϊόντος τοῦ χρόνου ὡς πρὸς τὴν νῦν ἡμῖν ἄγνωστον ἰδιωτικὴν αὐτῶν χρῆσιν· ταῦτα δέ, ὡς ἤδη διὰ τῶν τύπων αὐτῶν γνωστά, οὐκ ἀπεικάζθησαν.

Ἐκτὸς δὲ τῶν μετὰ τὴν ἐν τῷ « Ἀθηναίω » ἔκδοσιν τῶν κερματίων περιγράφω νῦν ὧδε μετὰ

(1) Όρα Weil (R.) ἐν Jahresbericht über antike Numismatik für die Jahre 1877—1880, ἐν σελ. 391, καὶ ἐν Zeitschrift für Numismatik, 9ter Band, 1stes Heft. Berlin. 1881, ἐν σελ. 98.—K[enner] (F[riedrich]) ἐν Numism. Zeitschr. 13ter Band. Jahrgang 1881. Wien, ἐν σελ. 363.—Phillips junior (Henry), Early Tokens, ἐν American Journal of Numismatics. Vol. XVII. N° 1. July, 1882, Boston, ἐν σελ. 8.

νέων τύπων καὶ νέων συναρμογῶν ἑκατὸν ἑνδεκα τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐξῆς προελεύσεων ἤτοι τῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἐθνικῷ Νομισματικῷ Μουσείῳ 21, τῶν παρὰ τῷ Γρηγορίῳ Μπουρνιά, συμβολαιογράφῳ, 41, τῶν παρὰ τῷ ἐν Πειραιεῖ Ἀλεξάνδρῳ Ν. Μελετοπούλῳ 18, ἐξ ὧν τὸ ὑπ' ἀριθ. 27 περιγραφέν, ὡς ἤδη ὑπὸ τοῦ κατόχου ἀπωλεσθέν, οὐκ ἀπεικάζθη, τῶν παρὰ τῷ Θεοδώρῳ Δὲ Χέλδραίχ, ἐπιμελητῇ τοῦ ἐν Ἀθήναις βοτανικοῦ κήπου, 12, τῶν παρὰ τῷ Ἀθανασίῳ Σ. Ρουσοπούλῳ, καθηγητῇ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, 11, ἐξ ὧν τὸ ὑπ' ἀριθ. 59 περιγραφέν, ὡς ἤδη ὑπὸ τοῦ κατόχου ἀπωλεσθέν, οὐκ ἀπεικάζθη, τῶν παρὰ Παύλῳ Λάμπρῳ 2, τοῦ 1 παρὰ Γρηγορίῳ Ἐμπεδοκλεῖ, ὑπαλλήλῳ παρὰ τῇ ἐν Ἀθήναις βοιομηχανικῇ Τραπεζῇ, καὶ τῶν παρὰ τινι μεταπράτῃ ἀρχαίων νομισμάτων 5. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸν τόπον τῆς τῶν κερματίων εὐρέσεως, ἔπου οὐδὲν περὶ τούτου σημειοῦται, ἐννοητέα εἰσὶν αἱ Ἀθηναὶ καὶ ἐν γένει ἢ Ἀττικῇ. Ἐν τέλει δὲ τῆς περιγραφῆς ἑκάστου κερματίου σεσημείωται ἢ μείζον διάμετρος αὐτοῦ εἰς χιλιοστημόρια τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, ὁ σταθμὸς εἰς γραμμάρια τοῦ γαλλικοῦ δεκαδικοῦ συστήματος, καὶ τὸ ἀρκτικὸν κεφαλαῖον γράμμα ἐμφαίνον τὸ ὄνομα τοῦ κατόχου οὕτω·

- M. = Ἐθνικὸν Νομισματικὸν Μουσεῖον.
Ἐμπ. = Ἐμπεδοκλῆς.
Λ. = Λάμπρος.
Μλ. = Μελετόπουλος.
Μπ. = Μπουρνιάς.
Ρ. = Ρουσόπουλος.
Χ. = Χέλδραίχ.
Gr. = Green (Henry), διευθυντῆς τῆς ἐν Πάτραις Ἴονικῆς Τραπεζῆς.

Ο. Έμφαίνει μεταπράτην ἀρχαίων νομισμάτων παρ' ᾧ τὸ κερμάτιον πλέον δὲν ὑπάρχει ὡς πωλήσαντος αὐτό.

Τοῖς ἄνω εἰρημένοις κυρίοις πολλὰς γνωρίζω τὰς χάριτας διὰ τὴν εὐπροσήγορον καὶ πρόθυμον αὐ-

τῶν συγκατάθεσιν, ἐμοῦ αἰτήσαντος, ὡς πρὸς τὴν δημοσίευσιν τῶν παρ' αὐτοῖς κερματίων.

Ἵπομιμνήσκω ἐν τέλει, ὅτι τὰ ἐν ταῖς περιγραφαῖς ἀπαντῶντα πρ. δ. καὶ πρ. ἀ. σημαίνουσι τὸ πρὸς δεξιὰν ἢ πρὸς ἀριστεράν τῶ ὁρῶντι τὸ ἐπὶ τοῦ κερματίου ἀπεικαζόμενον.

Α'. ΓΡΑΜΜΑΤΑ ἢ ΜΟΝΟΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Α'. ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΦ' ΕΝΟΣ ΜΟΝΟΝ ΜΕΡΟΥΣ ἢ ΕΚΑΤΕΡΩΘΙ ΤΟΥ ΚΕΡΜΑΤΙΟΥ.

1.	Χ ἐν τετραγώνῳ ἐγκοίλῳ.) (Ἄνευ τύπου.	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,172	Μ.
	•Χ) (Ἄνευ τύπου. Παχέος πετάλου.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,412	Ο.
2.	Α) (Ν	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,275	Μπ.
3.	Γ) (Ξ ἢ Μ	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,315	Λ.
4.	Δ) (Ι	Διαμ.	6 1/2.	Γραμμ.	0,295	Μλ.
5.	Ε) (Ε	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,255	Μ.
6.	Ξ) (Ι ἢ Η	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,225	Χ.

Β'. ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΦ' ΕΝΟΣ, ΕΦ' ΕΤΕΡΟΥ ΔΕ ΜΟΝΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ἢ ΤΥΠΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ.

7.	Α) (Μονόγραμμα συγκείμενον ἐκ τῶν γραμμάτων Ξ καὶ Ε	Διαμ.	8.	Γραμμ.	0,215	Μλ.
8.	Μ ἢ Ξ) (Μονόγραμμα συγκείμενον ἐκ τῶν γραμμάτων Δ καὶ Ι, ἐν δὲ τῷ πεδίῳ πρ. ἀ. σφαιρίδιον.	Διαμ.	8.	Γραμμ.	0,41	Χ.
8 ^α .	Α) (Κινάρα (κοινῶς ἀγκινάρα) ὡς φαίνεται	Διαμ.	6 1/2.	Γραμμ.	0,23	Ρ.
9.	Α ἐν τετραγώνῳ ἐγκοίλῳ ἀβαθεῖ μερικῶς φαινόμενον.) (Φύλλον συκῆς.	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,18	Μ.
10.	Α) (Λύχνος πρ. ἀ. ἐφ' ὑποστάτου τρίποδος	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,295	Χ.
11.	Ε) (Κεφαλή βοῦς ἀντωπὸς ὀλίγον δὲ ἐστραμμένη πρ. ἀ., μετὰ τοῦ λαιμοῦ πρ. ἀ.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,305	Χ.
12.	Ε) (Χελώνη χερσαία	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,375	Μπ.
13.	Ε) (Αἰχμὴ λόγχης ἢ μᾶλλον κόκκος κριθῆς	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,227	Μλ.
	Ἔορα ἐν τέλει ἐν τοῖς ἀναριθμητοῖς τὸ πρῶτον περιγραφέν.					
13 ^α .	Μ ἢ Ξ) (Προσωπεῖον Σιληνοῦ, ὡς φαίνεται, ἀντωπὸς μετὰ δύο ταινιῶν πρ. δ. φαινομένων καὶ λοξῶς πρὸς τὰ κάτω διευθυνομένων	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,195	Μπ.
14.	Θ) (Ἄμφορεὺς ἀπολήγων κατὰ τὸ κάτω μέρος εἰς σφαιρίδιον	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,167	Μλ.
15.	Ξ:) (Κεφαλή Πανὸς πρ. δ.	Διαμ.	8.	Γραμμ.	0,45	Μ.
16.	Ξ') (Κυνάριον Μελιταῖον ἰστάμενον πρ. ἀ.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,25	Μπ.
17.	Τ) (Γλαῦξ ἰσταμένη πρ. δ. ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἀντωπὸν	Διαμ.	7 1/2.	Γραμμ.	0,375	Μ.
18.	Φ) (Δελφίς πρ. ἀ. οὐ ἄνω ••••• κάτω δέ, ὑπὸ τὴν οὐρὰν αὐτοῦ, σφαιρίδιον.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,29	Μπ.

(Α'. Β'. Γράμματα, ἐφ' ἑτέρου μονογρ. ἢ τύποι.)

Ἔτερον, ἀλλ' ὁ δελφίς μεταξὺ δύο σφαιριδίων διατεθειμένων οὕτω °.

		Διαμ.	7 1/2.	Γραμμ.	0,35	Μπ.
18 ^α .	Φ) (Ῥυτὸν πρ. δ.)	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,225	Μλ.
19.	Χ) (Κεφαλὴ νέου πρ. δ., βραχεῖαν ἔχουσα τὴν κόμην ὀπισθεν σφαιριδίου.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,355	Ρ.
20.	Χ) (Κεφαλὴ βοῶς ἀντωπός· ἐν δὲ τῷ πεδίῳ πρ. ἀ. Χ)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,21	Μπ.
21.	Χ) (Βοῦς ἰστάμενος πρ. δ.)	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,235	Μπ.
22.	Χ) (Ποῦς κριοῦ πρ. δ.)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,295	Μ.
23.	Χ) (Κυνάριον Μελιταῖον ἰστάμενον πρ. δ.)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,29	Μπ.
	Ἔτερον ὅμοιον	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,3	Μπ.

Γ'. ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΦ' ΕΝΟΣ, ΕΦ' ΕΤΕΡΟΥ ΔΕ ΓΡΑΜΜΑ Η ΤΥΠΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ.

24.	ΦΙ) (Ξ)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,269	Χ.
24 ^α .	ΦΙ) (Χελώνη χερσαία)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,345	Ἐμπ.
25.	ΙΤ) (Ἴππος καλπάζων πρ. δ.)	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,245	Ρ.
26.	ϠΤ ἐντὸς πεδίου περιφεροῦς ἐγκοίλου ἀβαθοῦς.) (Κάνθαρος (ἀγγεῖον). Παχίος πετάλου. Εὐρεθὲν ἐν Πειραιεῖ)	Διαμ.	8 1/2.	Γραμμ.	0,71	Χ.

Δ'. ΜΟΝΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΦ' ΕΝΟΣ, ΕΦ' ΕΤΕΡΟΥ ΔΕ ΤΥΠΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ.

27.	Μονόγραμμα συγκείμενον ἐκ τῶν γραμμάτων Α καὶ Ρ) (Λύρα τρίχορδος.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,31	Μλ.
28.	Μονόγραμμα συγκείμενον ἐκ τῶν γραμμάτων Λ καὶ Ε) (Ἄμφορες σχήματος κομφοῦ.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,332	Μ.
29.	Μονόγραμμα συγκείμενον ἐκ τῶν γραμμάτων Ξ ἀνεστραμμένου, ὡς φαίνεται, καὶ Ε) (Κεφαλὴ Αἰθίοπος πρ. δ.)	Διαμ.	7 1/2.	Γραμμ.	0,205	Μπ.
30.	Μονόγραμμα συγκείμενον ἐκ τῶν γραμμάτων Γ ἀντιστρόφου καὶ Υ, μεταξὺ δὲ τῶν σκελῶν τοῦ Γ κεραία παχεῖα.) (Ἴππου καλπάζοντος πρόσθιον πρ. ἀ.)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,34	Χ.

Β'. ΚΕΦΑΛΑΙ ΚΑΙ ΣΧΗΜΑΤΑ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ Η ΜΟΡΙΑ ΑΝΘΡΩΠΕΙΑ.

Α'. ΚΕΦΑΛΑΙ ΕΦ' ΕΝΟΣ, ΕΦ' ΕΤΕΡΟΥ ΔΕ ΑΝΕΥ ΤΥΠΟΥ Η ΜΕΤΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΥΠΩΝ.

Α'. ΘΕΩΝ.

31.	Κεφαλὴ Ἀθηνᾶς πρ. δ.) (Φύλλον κισσοῦ. Εὐρεθὲν ἐν Πειραιεῖ. Ὅρα ἐν τέλει ἐν τοῖς ἀναριθμήτοις τὸ δεύτερον περιγραφέν.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,38	Μλ.
32.	Ὅμοια κεφαλὴ πρ. δ.) (Ἀσπίς βοιωτιουργῆς. Εὐρεθὲν αὐτόθι.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,38	Χ.
33.	Κεφαλὴ Βάκχου μετὰ πώγωνος, πρ. δ., κισσῶ ὡς φαίνεται περιβεβλημένη.) (Βότρυς μετὰ μίσχου κεκαμμένου πρ. ἀ.)	Διαμ.	6 1/2.	Γραμμ.	0,322	Μπ.
33 ^α .	Κεφαλὴ Πανὸς κερασφόρος πρ. δ.) (Α — Λ ὡν μεταξὺ μύρμηξ.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,29	Ο.

(Β'. Α'. Κεφαλαί.)

Β'. ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

1. Ἀνδρῶν.
 Ὅρα ἀριθ. 19 καὶ 29.
2. Γυναικῶν.
34. Κεφαλή γυναικὸς πρ. δ. ἔχουσα τὴν κόμην ἀνασευρμένην καὶ εἰς θύσανον δισχιδῆ ἐπὶ τῆς κορυφῆς συνημμένην.) (Ἄνευ τύπου Διαμ. 7. Γραμμ. 0,352 Μπ.

Β'. ΣΧΗΜΑΤΑ.

Α'. ΘΕΩΝ.

35. Ἐρως πρ. δ. τοξεύων, τῷ μὲν δεξιῷ ποδὶ γονυπετῶν, τῷ δὲ ἀριστερῷ προτεινομένῳ πατῶν διὰ τῆς πτέρυγης.) (Κάνθαρος (ἀγγεῖον) Διαμ. 8. Γραμμ. 0,289 Μ.
36. Ὅμοιος τύπος.) (Ἄλεκτρονός κεφαλή πρ. δ. Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,265 Μ.

Β'. ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

37. Γυνὴ ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδήρη περιζωννυμένον σπεύδουσα πρ. δ., στρέφουσα τὴν κεφαλὴν, κρατοῦσα τῆ δεξιᾷ ἐκτεινομένη δυσδιάκριτόν τι ἔνεκα φθορᾶς.) (Ἄετὸς ἰστάμενος ἐπὶ βράχου πρ. δ., στρέφων τὴν κεφαλὴν Διαμ. 8 1/2. Γραμμ. 0,685 Μ.

Γ'. ΜΟΡΙΑ ΑΝΘΡΩΠΕΙΑ.

38. Παλάμη δεξιᾶς χειρὸς μετὰ τοῦ καρποῦ.) (Ἄλεκτρονὸν ἰστάμενος πρ. δ.
 Διαμ. 6. Γραμμ. 0,21 Μπ.
39. Ὅμοιος τύπος, ἀλλὰ μετὰ μόλις φαινομένου τοῦ καρποῦ.) (Χὴν ἰσταμένη πρ. ἀ.
 Εὐρεθὲν ἐν Πειραιεῖ Διαμ. 7. Γραμμ. 0,215 Μλ.
40. Ὅμοιος τύπος μεθ' ὀλοσχερῶς φαινομένου τοῦ καρποῦ.) (Βωμὸς περιφερῆς.
 Διαμ. 7. Γραμμ. 0,37 Μλ.
41. Παλάμη ἀριστερᾶς χειρὸς μετὰ τοῦ καρποῦ.) (Φαλλὸς ἀντωπὸς ἐκ τοῦ κτενὸς λοξῶς πρ. δ. κρεμάμενος μετὰ τῶν ὄρχεων Διαμ. 7. Γραμμ. 0,275 Μλ.
42. Ὅμοιος τύπος, τοῦ καρποῦ μὴ φαινομένου.) (Κεφαλή βουὸς ἀντωπὸς.
 Διαμ. 6. Γραμμ. 0,165 Μπ.
43. Πέλμα ἀριστεροῦ ποδός.) (Στλεγγίς ὀριζοντίως τεθειμένη πρ. δ., ἔχουσα τὴν λαβὴν πρὸς τὰ κάτω ἑστραμμένην ἐν δὲ τῷ πεδίῳ ἄνω Γ Εὐρεθὲν ἐν Πειραιεῖ. . . Διαμ. 6. Γραμμ. 0,17 Μ.
 Φαλλός. Ὅρα ἀριθ. 41.

Γ'. ΖΩΙΑ Η ΜΟΡΙΑ ΑΥΤΩΝ ΕΦ' ΕΝΟΣ, ΕΦ' ΕΤΕΡΟΥ ΔΕ ΑΝΕΥ ΤΥΠΟΥ

Η ΜΕΤΑ ΤΥΠΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

Α'. ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ.

44. Βουὸς κεφαλή ἀντωπὸς.) (Δελφίς πρ. δ. Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,327 Ρ.
45. Ὅμοιος τυπος.) (Μῦς πρ. ἀ., ἔχων τὴν οὐρὰν ὑψουμένην καὶ ὀλίγον πρ. ἀ. κλινουμένην. Λεπτοῦ πετάλου Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,265 Μπ.

(Γ'. Α'. Θηλαστικά.)

46. Ὅμοιος τύπος.) (Σπέρμα σχήματος ὠσειδοῦς ἔμμισχον φυτοῦ τινος.
Διαμ. 8. Γραμμ. 0,61 Μ.
47. Ὅμοιος τύπος.) (Στέφανος ἔχων τὸν σύνδεσμον κατὰ τὸ ἄνω μέρος μετὰ δύο κρεμαμένων ταινιῶν πρὸς τὰ ἔσω τοῦ στεφάνου Διαμ. 7. Γραμμ. 0,3 Μλ.
48. Ὅμοιος τύπος.) (Ἄγγειον ἄωτον σχήματος εὐρέος ἀπολήγον κατὰ τὸ κάτω μέρος εἰς σφαιρίδιον.
Διαμ. 5 1/2. Γραμμ. 0,245 Μπ.
49. Ὅμοιος τύπος.) (Ἄγγειον δίωτον σχήματος εὐρέος Διαμ. 8. Γραμμ. 0,285 Μπ.
50. Ὅμοιος τύπος.) (Κλαδευτήριον πρ. ἀ., ἄνευ τοῦ στελεοῦ . . Διαμ. 7. Γραμμ. 0,255 Μ.
Ὅρα ἀριθ. 11, 20 καὶ 42.
51. Βοῦς κεφαλὴ ἀντωπὸς μετὰ τοῦ τραχήλου πρ. δ.) (Ἄνθος ἐννεαπέταλον.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,392 Χ.
52. Βοῦς; ἰστάμενος πρ. δ. οὗ ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ πρόσθιοι πόδες ἀόρατοι ἔνεκα ἐλλειποῦς κόμματος.) (Σφαιρίδια πέντε διατεθειμένα οὕτω Διαμ. 6 1/2. Γραμμ. 0,25 Ρ.
Ὅρα ἀριθ. 21.
Δελφίς. Ὅρα ἀριθ. 18 καὶ 44.
Ἴππου καλπάζοντος πρόσθιον. Ὅρα ἀριθ. 30.
Ἴππος καλπάζων. Ὅρα ἀριθ. 25.
53. Ἴππος ἰστάμενος πρ. ἀ.) (Κάνθαρος (ἄγγειον) Διαμ. 7. Γραμμ. 0,222 Μπ.
Ὅρα ἐν τέλει ἐν τοῖς ἀναριθμητοῖς τὸ τρίτον περιγραφέν.
54. Ὅμοιος τύπος.) (Προσωπεῖον Σιληνοῦ ἀντωπόν. . . . Διαμ. 7. Γραμμ. 0,24 Μ.
55. Κάπρου κεφαλὴ πρ. δ. ὑφ' ἣν Κ) (Κάνθαρος (ἄγγειον) . . Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,34 Μπ.
56. Ὅμοιον κεφαλὴ πρ. δ.) (Λύχνος ἐφ' ὑποστάτου τρίποδος . Διαμ. 6. Γραμμ. 0,205 Μπ.
Κριοῦ ποῦς. Ὅρα ἀριθ. 22.
57. Κυνάριον Μελιταῖον ἰστάμενον πρ. δ.) (Κέρας Ἀμαλθείας πρ. ἀ. μεθ' ἑκατέρωθι κρεμαμένης ταινίας.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,22 Μπ.
Ὅρα ἀριθ. 16 καὶ 23.
58. Λαγωγὸς τρέχων πρ. ἀ. Τύπος ἔγκοιλος.) (Τύπος ἀνάγλυφος δυσδιάκριτος ἔνεκα κακοῦ κόμματος.
Παχέος πετάλου Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,385 Μπ.
59. Λέοντος κεφαλὴ πρ. δ., ἔχουσα τὸ χάσμα ὀλίγον ἀνοικτὸν καὶ ἐξείρουσα τὴν γλῶσσαν.) (Στέφανος.
Διαμ. 8 1/2. Γραμμ. 0,56 Ρ.
Μῦς. Ὅρα ἀριθ. 45.
60. Σῶς βαδίζουσα πρ. δ.) (Γλαῦξ ἰσταμένη πρ. δ., ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἀντωπόν.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,212 Μλ.
61. Τράγου ποῦς πρ. δ.) (Δένδρον φοίνικος μεθ' ἑκατέρωθι κρεμαμένου καρποῦ (δακτύλου).
Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,355 Μπ.
62. Τράγος ἰστάμενος πρ. ἀ.) (Ἄγγειον μόνωτον ἀσκειδῆς πρ. δ. Διαμ. 7. Γραμμ. 0,29 Ρ.

Β'. ΠΤΗΝΑ.

63. Ἄετὸς ἰστάμενος πρ. ἀ., τῆς κεφαλῆς ἀοράτου οὔσης ἔνεκα κόμματος ἐλλειποῦς.) (Ἄνευ τύπου.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,262 Μπ.
Ὅρα ἀριθ. 37.

(Γ' . Β' . Πτηνά .)

- 63^α. Ἀλεκτρυόνος κεφαλή. πρ. δ.) (Ἀστὴρ ἔχων ὀκτὼ ἀκτῖνας. . Διαμ. 6 1/2. Γραμμ. 0,2 Μλ.
Ἔορα ἀριθ. 36.
64. Ἀλεκτρυὼν ἰστάμενος πρ. ἀ. κατὰ Χέλδραϊχ, ἀλλὰ κατ' ἐμὲ ὀρθότερον περιστερά.) (Ἄνευ τύπου.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,305 X.
65. Ἀλεκτρυὼν ἰστάμενος πρ. δ.) (Ἀστὴρ ἔχων ὀκτὼ ἀκτῖνας. Παχέος πετάλου.
Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,455 Μπ.
66. Ὅμοιος τύπος.) (Περικεφαλαία κωνοειδῆς πρ. ἀ., μετ' αἰχμῆς ἐπὶ τῆς κορυφῆς καὶ μετὰ παραγναθῶν.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,475 Μλ.
Ἔορα ἀριθ. 38.
Γλαῦξ. Ἔορα ἀριθ. 17 καὶ 60.
- 66^α. Ὄρτυξ ἰσταμένη πρ. δ.) (Εἶδος κρότωνος (ἀραχνοειδοῦς παρασίτου ἰξώδους, κοινῶς τσιμποῦρι).
Διαμ. 6 1/2. Γραμμ. 0,215 Μπ.
67. Ὄρτυξ, ὡς φαίνεται, ἰσταμένη πρ. δ., ἔχουσα τὸν τράχηλον οἰοῦντι ἐμπροσθένον, τῆς δὲ κεφαλῆς ἀοράτου
οὔσης ἔνεκα ἀμελοῦς κόμματος.) (Τρίαινα. Παχέος πετάλου. Εὐρεθὲν ἐν Πειραιεῖ.
Διαμ. 8. Γραμμ. 0,635 Μλ.
Περιστερά. Ἔορα ἀριθ. 64.
Χήν. Ἔορα ἀριθ. 39.

Γ'. ΕΡΠΙΕΤΑ.

68. Χελώνη θαλασσία.) (Τὸ ἄνω μέρος ἀμφορέως μακρολαίμου . Διαμ. 7. Γραμμ. 0,297 X.
69. Ὅμοιος χερσαία.) (Ἄνθος ὀκτοπέταλον. . . . Διαμ. 6. Γραμμ. 0,155 P.
70. Ὅμοιος τύπος.) (Προσωπεῖον νεανικὸν ἀντωπὸν . . . Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,275 Μπ.
Ἔορα ἀριθ. 12 καὶ 24^α .

Δ'. ENTOMA.

71. Μύια.) (Μύρμηξ Διαμ. 6 1/2. Γραμμ. 0,34 Μπ.
Ἔομοιος τύπος.) (Πεντάγωνον Διαμ. 6. —
Εὐρεθὲν ἐν Ἀθήναις. (Catalogue de la collection de médailles grecq., rom. et byzant. de
Philippe Margaritis d'Athènes. Paris. 1874. 8^{ον}, ἐν σελ. 15, ἀριθ. 61, PL. I, 61. Κατα-
ταχθὲν ἐν τοῖς τῶν Ἀθηναίων νομισμασιν, ἀναδημοσιεύθην δὲ ὑπὸ J. de Witte ἐν τῇ Revue Nu-
mism. Nouv. série. Tom. 15me. Année 1874—1877. Paris. 1876. [Février.] 8^{ον}, ἐν
σελ. 445, ἀρ. 61, PL. XVI, 61. Παρατηρητέον δὲ ὅτι εἰς ἀμφοτέρας τὰς μνημονευθείσας δη-
μοσιεύσεις τὸ ὡς μύια περιγραφόμενον ἔντομον μᾶλλον ἀνθάρων ὁμοιάζει ἐκ τοῦ ἀπεικασματος
ὀρόμενον.)
Μύρμηξ. Ἔορα ἀριθ. 33^α καὶ 71.
72. Τέτιξ.) (Περικεφαλαία κωνοειδῆς, ἔχουσα κρικίσκον ἐπὶ τῆς κορυφῆς.
Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,35 P.

Ε'. ΑΡΑΧΝΟΕΙΔΗ.

- Κρότωνος εἶδος παρασίτου ἰξώδους (κοινῶς τσιμποῦρι). Ἔορα ἀριθ. 66^α.
73. Σκορπιός.) (Τύπος δυσδιάκριτος ἔνεκα φθορᾶς . . . Διαμ. 6 1/2. Γραμμ. 0,295 Μπ.

Γ'. ΜΑΛΑΚΟΣΤΡΑΚΑ.

74. Καρκίνος.) (Ροιά Διαμ. 7. Γραμμ. 0,32 Μ.
 75. Όμοιος τύπος.) (Έρμη's τῆς τετραγώνου ἐργασίας (στήλη) ἀνωπός, ἐν δὲ τῷ πεδίῳ πρ. ἀ. κηρύκειον.
 Διαμ. 6. Γραμμ. 0,237 Μ.
 76. Πάγουρος.) (Ἄνευ τύπου Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,3 Μπ.

Ζ'. ΖΩΙΑ ΜΥΘΩΔΗ.

77. Σφιγξ καθημένη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν πρ. δ.) (Ἄγγειον ἄωτον σφαιροειδὲς ἄνευ βλάσεως.
 Διαμ. 7. Γραμμ. 0,415 Μ.

Δ'. ΦΥΤΑ ἢ ΜΕΡΗ ΑΥΤῶΝ ΕΦ' ΕΝΟΣ, ΕΦ' ΕΤΕΡΟΥ ΔΕ ΑΝΕΥ ΤΥΠΟΥ
ἢ ΜΕΤΑ ΤΥΠῶΝ ΔΙΑΦΟΡῶΝ.

78. Ἄνθος ἑπταπέταλον.) (Ἄνευ τύπου Διαμ. 8 1/2. Γραμμ. 0,49 Μ.
 Όμοίως ὀκτοπέταλον. Όρα ἀριθ. 69.
 Όμοίως ἑνεαπέταλον.) (Ἄνευ τύπου Διαμ. 7. Γραμμ. 0,395 Μπ.
 Όρα ἀριθ. 51.
 79. Βότρυς μετὰ μίσχου κεκαμμένου πρ. ἀ.) (Ἄγγειον δίωτον ἢ ἀμφορέως τὸ ἄνω μέρος; μετὰ πώματος
 ἀπολήγοντος εἰς ὄξύ Διαμ. 7. Γραμμ. 0,35 Μπ.
 Όρα ἀριθ. 33.
 Δένδρον φοίνικος. Όρα ἀριθ. 61.
 Κινάρα (κοινῶς ἀγκινάρα). Όρα ἀριθ. 8^α.
 Κόκκος κριθῆς. Όρα ἀριθ. 13.
 80. Ροιά.) (Ἄγγειον μόνωτον ἄσχοειδὲς Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,27 Μπ.
 81. Όμοιος τύπος ὡς φαίνεται.) (Ἀστὴρ ἔχων ὀκτῶ ἀκτίνιας . . . Διαμ. 7. Γραμμ. 0,265 Μλ.
 Όρα ἀριθ. 74.
 Σπέρμα σχήματος ὠσειδοῦς ἑμμισχον φυτοῦ τινοῦ. Όρα ἀριθ. 46.
 82. Στέφανος.) (Έρμη's τῆς τετραγώνου ἐργασίας (στήλη) πρ. ἀ. Διαμ. 6. Γραμμ. 0,25 Μπ.
 Όρα ἀριθ. 47 καὶ 59.
 Φύλλον κισσοῦ. Όρα ἀριθ. 31.
 83. Όμοίως συκῆς.) (Οἰνοχόη πρ. δ., ὀπισθεν σφαιρίδιον . . . Διαμ. 7. Γραμμ. 0,385 Μπ.
 Όρα ἀριθ. 9.

Ε'. ΑΓΓΕΙΑ ΕΚΑΤΕΡΩΘΙ ἢ ΕΦ' ΕΤΕΡΟΥ ΑΝΕΥ ΤΥΠΟΥ
ἢ ΜΕΤΑ ΤΥΠῶΝ ΔΙΑΦΟΡῶΝ.

Α'. ΛΩΤΑ.

84. Ρυτόν. Όρα ἀριθ. 18^α.
 Ἄγγειον σχήματος εὐρέος μετὰ βραχείος καὶ στενοῦ λαιμοῦ καὶ πώματος πυραμοειδοῦς.) (Βρόχος; μετὰ

(Ε'. Ἀγγεῖα. Α'. Ἄωτα.)

δύο κρεμασμένων ταινιῶν καὶ ἑτέρας μικροτέρας ὀριζοντίως ἐξεχούσης πρ. ἄ.

Διαμ. 7. Γραμμ. 0,25 Μπ.

Ὅρα ἀριθ. 48.

Ἀγγεῖον σφαιροειδές ἄνευ βάσεως. Ὅρα ἀριθ. 77.

Β'. ΜΟΝΩΤΑ.

85. Οἰνοχόη πρ. δ.) (Κρατήρ Διαμ. 7. Γραμμ. 0,432 Μ.

Ὅρα ἀριθ. 83.

86. Πρόχους πρ. δ., ἐν δὲ τῷ πεδίῳ ὀπισθεν μῆκων μετὰ τοῦ καυλοῦ.) (Προσωπεῖον νεανικὸν ἀντωπὸν.

Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,35 Μπ.

87. Ὅμοιος πρ. ἄ.) (Ῥόπαλον ὀζῶδες Διαμ. 6. Γραμμ. 0,215 Λ.

Ἀγγεῖον ἀσκοειδές. Ὅρα ἀριθ. 62 καὶ 80.

Γ'. ΔΙΩΤΑ.

88. Ἀμφορέως τὸ ἄνω μέρος.) (Δύο ἔρμαι (στῆλαι) τῆς τετραγώνου ἐργασίας ἀντιμετώπως διατεθειμένοι.

Διαμ. 7. Γραμμ. 0,444 Μ.

Ὅρα ἀριθ. 68 καὶ 79;

89. Ἀμφορεύς.) (Περικεφαλαία κωνοειδῆς μετὰ παραγναθίδος βραχείας πρ. ἄ., ὀπισθεν κόκκος;

Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,257 Μπ.

Ὅρα ἀριθ. 28.

90. Ὅμοιος, ἀλλ' ἀπολήγων κατὰ τὸ κάτω μέρος εἰς ὀξύ.) (Βωμὸς περιφερῆς.

Διαμ. 7. Γραμμ. 0,385 Ρ.

Ὅμοιος, ἀλλ' ἀπολήγων κατὰ τὸ κάτω μέρος εἰς σφαιρίδιον. Ὅρα ἀριθ. 14.

91. Κάνθαρος, ἐν δὲ τῷ πεδίῳ πρ. ἄ. θύρσος ὀρθός.) (Ἄνευ τύπου. Διαμ. 8. Γραμμ. 0,46 Μπ.

Ἐτερον ὅμοιον Διαμ. 8. Γραμμ. 0,425 Μπ.

Ὅρα ἀριθ. 26, 35, 53 καὶ 55.

Κρατήρ. Ὅρα ἀριθ. 85.

92. Ἀγγεῖον σφαιροειδές ἄνευ βάσεως.) (Δύο δᾶδες χιαστί διατεθειμένοι.

Διαμ. 6. Γραμμ. 0,182 Μπ.

Ἀγγεῖον σχήματος εὐρέος. Ὅρα ἀριθ. 49.

Ἀγγεῖον μετὰ πώματος. Ὅρα ἀριθ. 79.

Δ'. ΤΥΠΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΦ' ΕΝΟΣ ΜΟΝΟΝ ΜΕΡΟΥΣ Η ΕΚΑΤΕΡΩΘΙ.

Αἰχμὴ λόγχης; Ὅρα ἀριθ. 13.

Ἀσπίς βοιωτιουργῆς. Ὅρα ἀριθ. 32.

Ἀστήρ. Ὅρα ἀριθ. 63^α, 65 καὶ 81.

93. Ἀστράγαλος.) (Ἄνευ τύπου Διαμ. 6. Γραμμ. 0,23 Μπ.

94. Ὅμοιος τύπος.) (Ἐρμῆς τῆς τετραγώνου ἐργασίας (στῆλη) πρ. δ. ὡς φαίνεται. Εὐρέθεν ἐν Πειραιεῖ.

Διαμ. 6. Γραμμ. 0,21 Μλ.

- (C'. Τύποι διάφοροι.)
95. Ὅμοιος τύπος.) (Κέρας Ἀμαλθείας ὀρθὸν πρ. δ. . . . Διαμ. 7. Γραμμ. 0,275 Μ.
Βρόχος; Ὅρα ἀριθ. 84.
96. Βωμὸς περιφερῆς, κεκοσμημένος ἀρτήματι πλεκτοῦ στεφάνου, περιελισσόμενος ὑπ' ὄψεως ἀνορθουμένου ὑπὲρ αὐτὸν πρ. ἀ.) (Ἐρμῆς τῆς τετραγώνου ἐργασίας (στήλη) μετὰ πάγωνος, ἰθυφαλλικός, ἐπὶ βάσεως πρ. ἀ. ἐκ δὲ τοῦ ὀπισθεν τῆς στήλης μέρους ἐξέχουσι δύο ἀπροσδιόριστα ἀντικείμενα σχηματιζόμενα διὰ δύο παραλλήλων παχέων γραμμῶν λοξῶς πρὸς τὰ ἄνω διευθυνομένων.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,385 Μπ.
Βωμὸς περιφερῆς ἀκόσμητος καὶ ἄνευ τοῦ ὄψεως. Ὅρα ἀριθ. 40 καὶ 90.
Δᾶδες δύο. Ὅρα ἀριθ. 92.
Ἐρμαὶ δύο τῆς τετραγώνου ἐργασίας (στήλαι). Ὅρα ἀριθ. 88.
Ἐρμῆς τῆς τετραγώνου ἐργασίας. Ὅρα ἀριθ. 75, 82, 94 καὶ 96.
97. Κέρας Ἀμαλθείας ὀρθὸν πρ. δ., ἔμπροσθεν δ' αὐτοῦ σφαιρίδιον, ὀπισθεν ἴσως ἕτερον ἄλλ' ἀβέβαιον ἔνεκα κόμματος ἀμελοῦς.) (Τρία σφαιρίδια τριγωνικῶς διατεθειμένα οὕτω ♣
Διαμ. 6. Γραμμ. 0,24 Μπ.
Ὅρα ἀριθ. 57 καὶ 95.
Κηρύκειον. Ὅρα ἐν τέλει ἐν τοῖς ἀναριθμητοῖς τὸ πρῶτον περιγραφέν.
Κλαδευτήριον. Ὅρα ἀριθ. 50.
Λύρα. Ὅρα ἀριθ. 27.
Λύχνος ἐφ' ὑποστάτου τρίποδος. Ὅρα ἀριθ. 10 καὶ 56.
98. Πέλεκυς δίστομος μετὰ βραχέος στελεοῦ.) (Περικεφαλαία ἄνευ λόφου πρ. δ.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,29 Ρ.
Πεντάγωνον. Ὅρα τὸ μετὰ τὸν ἀριθ. 71 κερμάτιον.
Περικεφαλαία. Ὅρα ἀριθ. 66, 72, 89 καὶ 98.
Προσωπεῖον. Ὅρα ἀριθ. 13^α, 54, 70 καὶ 86.
Ρόπαλον. Ὅρα ἀριθ. 87.
Στλεγγίς. Ὅρα ἀριθ. 43.
Σφαιρίδια. Ὅρα ἀριθ. 52 καὶ 97.
99. Τόξον.) (Ἀβέβαιόν τι. . . . Διαμ. 7. Γραμμ. 0,26 Χ.
Τρίαίνα. Ὅρα ἀριθ. 67.
Τρίπους. Ὅρα κατωτέρω ἐν τοῖς ἀναριθμητοῖς τὸ δεύτερον περιγραφέν.
100. Τροχὸς ἔχων τέσσαρας κνήμας.) (Ἀβέβαιόν τι. Εὐρεθὲν ἐν Πειραιεῖ.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,27 Μλ.
Φαρέτρα; Ὅρα κατωτέρω ἐν τοῖς ἀναριθμητοῖς τὸ τρίτον περιγραφέν.

ΚΕΡΜΑΤΙΑ ΟΜΟΙΑ ἢ ΟΛΙΓΟΝ ΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΤΩΝ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ΤΩ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩ

« ΑΘΗΝΑΙΩΙ » ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΝΤΩΝ.

Σημειώσεις. Οἱ αὐξόντες ἀριθμοὶ εἰσὶν οἱ παρεμβολιμαῖοι εἰς τὰς ἐν τῷ « ΑΘΗΝΑΙΩΙ » περιγραφὰς τῶν κερματίων.

- 3^α. Ἐτερον ὅμοιον Διαμ. 7. Γραμμ. 0,29 Ρ.
52^α. Ἐτερον, ἄλλ' ἄνευ συμβόλου παρὰ τὸ γράμμα Τ ὅπερ ἐντὸς ἐμβαδοῦ περιφεροῦς ἐγκοίλου. Παχέος πετάλου.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,5 Ρ.

61 ^α .	Ἔτερον ὅμοιον, ἀλλὰ τὸ ἀνθοειδὲς κόσμημα λεκτέον ὀρθότερον ἄνθος, ἄνευ δὲ σφαιριδίου.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,31	Μπ.
82 ^α .	Ἔτερον ὅμοιον. Παχέος πετάλου	Διαμ.	8.	Γραμμ.	0,455	Μπ.
84 ^α .	Ἔτερον ὅμοιον, ἀλλὰ καὶ μεθ' ἑτέρου σφαιριδίου ὀπισθεν τοῦ κέρατος τῆς Ἀμαλθείας.	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,395	Μπ.
Εἰς ἀριθμὸν 145, μετὰ τὸ δεύτερον « Ἔτερον ὅμοιον » προσθετέα καὶ τὰ δύο ἀκόλουθα·						
	Ἔτερον ὅμοιον. Καλῶς κατιωμένον	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,335	Χ.
	Ἔτερον ὅμοιον. Καλῶς κατιωμένον	Διαμ.	6 1/2.	Γραμμ.	0,31	Ο.
178 ^α .	Ὁμοῖος τύπος.) (Τύπος δυσδιάκριτος ἕνεκα φθορᾶς	Διαμ.	6 1/2.	Γραμμ.	0,25	Μπ.
Εἰς ἀριθμὸν 182, μετὰ τὸ « Ἔτερον ὅμοιον » προσθετέα καὶ τὰ ἐξῆς δύο·						
	Ἔτερον ὅμοιον	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,315	Μ.
	Ἔτερον ὅμοιον. Λεπτοῦ πετάλου. Ἀγνώστου προελεύσεως.	Διαμ.	8.	Γραμμ.	0,25	Gr.
201 ^α .	Ἔτερον ὅμοιον	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,15	Μπ.
201 ^β .	Ἔτερον ὅμοιον	Διαμ.	6 1/2.	Γραμμ.	0,15	Μπ.
201γ.	Ἔτερον ὅμοιον. Λεπτοῦ πετάλου	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,147	Μπ.
236 ^α .	Ἔτερον, ἀλλ' ὁ ἀμφορεύς ὡς ὁ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 240 περιγραφέν κερμάτιον, ὁ δὲ τοῦ πελέκεως στελεῆς λίαν βραχύς	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,217	Χ.
240 ^α .	Ἔτερον, ἀλλὰ τὸ κάτω τῆς περικεφαλαίας μέρος στενότερον· ἐν δὲ τῷ ἄνω τοῦ πεδίου μέρει, πρ. ἀ., ἴσως κόκκος	Διαμ.	8.	Γραμμ.	0,357	Χ.

ΚΕΡΜΑΤΙΑ ΕΝΤΥΧΟΝΤΑ ΜΟΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΥΝΤΑΞΙΝ ΤΟΥ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ ΤΟΥΤΟΥ,
ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΑ ΔΕ ΩΣ ΜΗ ΑΠΕΙΚΑΣΘΕΝΤΑ.

Ε) (Κηρύκειον ὡς τὸ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 123 τοῦ « Ἀθηναίου » δημοσιευθέντι.	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,25	Ο.
Κεφαλή Ἀθηναῶν πρ. δ.) (Τρίπους ὠτίτης. Παχέος πετάλου. Κατιωμένον.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,52	Ο.
Ἴππος ἰστάμενος πρ. δ.) (Ἀβέβαιόν τι, ἴσως φαρέτρα, ὡς τὸ αὐτόθι ὑπ' ἀριθ. 212 ὡς ἀβέβαιον δημοσιευθέν.	Διαμ.	6 1/2.	Γραμμ.	0,21	Ο.

Σημειωτέον ἐν τέλει ὅτι τὰ ἐν τῷ « ΑΘΗΝΑΙΩΙ » πρότερον δημοσιευθέντα ὑπ' ἀριθ. 86, 120, 133, 138, 145, 250 καὶ 253 κερμάτια, εὐρίσκονται νῦν ἐν τῇ νομισματικῇ συλλογῇ τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ἀλεξάνδρου Ν. Μελετοπούλου· ἐκ δὲ τῶν ἐξ κερματίων αὐτόθι μὲν ἀπεικασθέντων καὶ τούτου ἕνεκα ὡς ἀναρίθμητα περιγραφέντων, τῶν σχεδίων τῶν ἀπεικαστέων κερματίων τότε ἤδη εἰς Βενετίαν ἀποσταλέντων, ἀπεικάζονται νῦν τὰ τέσσαρα ἐν Πίνακι 2, α'—δ', εἰσι δὲ ταῦτα τὰ ἐξῆς· τὸ μὲν μετὰ τὸν ἀριθμὸν 56 περιγεγραμμένον, τὸ δὲ μετὰ τὸν ἀριθ. 70 δεύτερον, τὸ δὲ μετὰ τὸν ἀριθ. 92 τρίτον, καὶ τὸ μετὰ τὸν ἀριθ. 215, τῶν ἐτέρων δύο κερματίων ἤδη ὑπὸ τοῦ κατόχου ἀπωλεσθέντων.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΟΣΤΟΛΑΚΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΩ ΑΝΑΣΚΑΦΩΝ.

(Συνέχεια ἐν τῷ τόμῳ τοῦ ἔτους 1883, ἕτοι σελ. 26, 86, 148 καὶ 197).

62.

Ἐν ἐπιμήκει τετραγωνικῷ λίθῳ, οὗ ὕψος 0,75 πλάτος 0,45 καὶ πάχος 0,30, ἀναγινώσκονται καλῶς διατηρουμένοις γράμμασι τῶν τελευταίων ῥωμαϊκῶν χρόνων τάδε :

Α Γ Κ Λ Η Π Ι Ψ Ι
Λ Ι Γ Ε Ψ Τ Η Ι
Ο Ι Ε Ρ Ο Φ Ἀ Ν Τ Η Σ
Κ Α Ι Ι Ε Ρ Ε Υ Σ Τ Ο Υ Σ Ψ Τ Η
Ρ Ο Σ Μ Ν Α Σ Ε Ἀ Γ Ϛ
Ε Ρ Μ Ι Ο Ν Ε Υ Σ
Κ Α Τ Ο Ν Ἀ Ρ
Τ Ο Σ Λ Β

Ἀσκληπιῶι
λιγεώτῃ
ὁ ἱεροφάντης
καὶ ἱερεὺς τοῦ σωτή-
ρος Μνασείας (Μνασέου)
ἔρμιονεὺς
κατ' ὄναρ
τὸ ΣΛΒ'.

Τὰ γράμματα ἐν τῷ γ^ῳ καὶ μάλιστα τῷ δ^ῳ στίχῳ εἶνε μικρότερα τῶν ἐν τοῖς λοιποῖς.

Στ. 2. Περιέργον εἶνε καὶ πρωτοφανὲς τὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐπίθετον *λιγεώτης*. Πρὸς πιθανὴν τινα ἐρμηνείαν τῆς λέξεως ταύτης ἀναγκάζομαι νὰ ἐκθέσω τὰ ἑξῆς.

Ὁ Πausanias μεταβάς ἐξ Ἄργους εἰς Τίρυνθα καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ Ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ διῆλθε διὰ τῆς κώμης Λήσσης, περὶ ἧς λέγει : « Κατὰ δὲ τὴν εἰς Ἐπίδαυρον εὐθειάν ἐστι κώμη Λήσσα . . . καὶ

κατὰ δὲ τὴν Λήσσαν ἔχεται τῆς Ἀργείας ἢ Ἐπιδαυρίων » (Πaus. 2, 25, 10 καὶ 26, 1). Τὴν Λήσσαν ταύτην θέτουσιν οἱ περὶ τὴν τοπογραφίαν τῆς Ἀργολίδος ἀσχοληθέντες (1) ἐν τῷ νῦν χωρίῳ *Λιγουριό*, ὅπερ κεῖται ὄντως ἐπὶ ἀρχαίου τινὸς πολυχνίου, διότι σώζονται ἐν αὐτῷ λείψανα τειχῶν, καὶ ἀπέχει τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ μίαν περίπου ὥραν (2). Ἐν τῇ ὁδῷ ὅμως τῇ ἀπὸ Ἄργους εἰς τὸ Ἱερὸν σώζονται νῦν τρεῖς ἀρχαῖαι Ἀκροπόλεις. Εἰς τὸ μέσον περίπου τῆς ὁδοῦ, ἐν τῇ θέσει ἣτις καλεῖται σήμερον *Καζάρια* (3), κεῖται ἡ μεγίστη τῶν Ἀκροπόλεων τούτων, καὶ ἐν αὐτῇ σώζονται λείψανα ἀρχαίου ναοῦ, ἐξ οὗ προέρχεται ἴσως καὶ ἀρχαῖκόν δωρικὸν κιονόκρανον (4). Εἰς ἀπόστασιν δὲ τετάρτου ὥρας περίπου σώζεται δευτέρα Ἀκρόπολις, τὸ *Καστράκι*, μεγάλη καὶ αὐτῇ, καὶ εἰς ἀπόστασιν μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας ἀπὸ ταύτης κεῖται ἡ πολὺ μικρότερα τῶν δύο ρηθεισῶν Ἀκρόπολις, ἐν ἣ τὸ *Λιγουριό*. Ἄλλ' ἡ τοσοῦτον πλησίον οἰκοδομῇ τῶν δύο πρώτων καὶ μεγάλων Ἀκροπόλεων, δηλοῖ ὅτι ἐκεῖ θὰ ἦσαν τὰ ὅρια τῆς Ἀργείας καὶ Ἐπιδαυρίας χώρας, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὅτι ἐκεῖ θὰ ἦτο ἡ Λήσσα. Ἄλλως ἀφοῦ ὁ Πausanias ἐν τῇ ὁδῷ τῇ μεταξὺ Τίρυνθος καὶ Ἱεροῦ μόνον τῆς Λήσσης μνημονεύει, ἔπεται ὅτι αὐτῇ θὰ ἦτο ἡ ἐπισημοτέρα τῶν κατ' αὐτὴν πόλεων καὶ κατ' ἀκολου-

(1) Ἴδε Curtius : Peloponnes. II, σ. 418.

(2) Ἐκ τούτου καὶ ὁ δῆμος, οὗτινος πρωτεύουσα εἶνε τὸ *Λιγουριό*, ἐκλήθη δῆμος Λήσσης.

(3) Οὕτως ἐκλήθη τὸ μέρος τούτου ἕνεκα Στρατῶνος οἰκοδομηθέντος ἐκεῖ πρὸ ἑτῶν πρὸς καταδίωξιν τῆς ληστείας.

(4) Τοῦτο εὗρέθη ἐν τῇ γινομένη νῦν ἐργασίᾳ πρὸς κατασκευὴν ἀμαξιτῆς ὁδοῦ ἀπὸ Ναυπλίου εἰς τὸ Ἱερὸν. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐργασίᾳ ἀπεκαλύφθησαν ἔτι μέγα πλῆθος κεραμίων καὶ πλίνθων ἐξ ὀπτῆς γῆς. Καὶ γέφυρα δέ, κατὰ τὸν κυκλώπειον τρόπον ὠκοδομημένη καὶ ἐν καλλίστῃ διατηρουμένη καταστάσει, σώζεται πλησίον τῆς Ἀκροπόλεως ταύτης.

θίαν θά ἔκειτο ἐν τῇ θέσει *Καζάρμα*, ἢ τοῦλάχιστον ἐν τῷ *Καστράκι*, οὐχὶ ἐν τῷ Λιγουριῷ. Τοῦτου δὲ οὕτως ἔχοντος, ἡ καταγωγὴ τῆς λέξεως «Λιγουριό» ζητητέα ἴσως ἐν τινὶ ἀρχαίᾳ ὀνομασίᾳ διατηρηθεῖσα ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ, ὡς διατηρήθη καὶ ἡ ἐπωνυμία τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τὸ ἱερόν, διότι ἡ λέξις αὕτη οὔτε τουρκικῆς οὔτε ἀλβανικῆς καταγωγῆς εἶνε (1), οὐδ' ἀπαντᾷ ἀλλαχοῦ που τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ συμπέρασμα τοῦτο συνδυάζοντες πρὸς τὴν ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ λέξιν *λιγεώτης* δυνάμεθα νὰ προβάλωμεν τὴν ἐξῆς εἰκασίαν. Ὁ Ἀσκληπιὸς καλεῖται *λιγεώτης* ἐκ τινος χώρας, ἔνθα ὑπῆρχεν ἱερόν αὐτοῦ, ὡς λ. γ. καλεῖται *παυταλιώτης* (ἴδε ἐπομένην ἐπιγραφὴν) ἐκ τῆς *Παυταλίας*, χώρας καὶ πόλεως τῆς *Θράκης*. Ἡ χώρα δ' αὕτη ἦτο ἴσως ἐκείνη, ἔνθα τὸ νῦν *Λιγουριό*, καὶ θά ἐκαλεῖτο *Λιγουρία*, *Λίγεια*, *Λίγεα* ἢ τοιοῦτόν τι.

Στ. 4. *Σωτήρ* εἶνε ἐπίθετον τοῦ Ἀσκληπιοῦ (πρβ. ἐτέραν ἡμῶν ἐπιγραφὴν ἐν τεύχει Γ' τοῦ ἔτους 1883, σελ. 150, ἀρ. 42).

Στ. 5. Τὸ σημεῖον ς μετὰ κύριον ὄνομα δηλοῖ, ὡς γνωστόν, ὅτι καὶ ὁ πατὴρ ἔφερε τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Στ. 8. Ἡ χρονολογία *ΕΛΒ* δύναται κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων νὰ λογισθῇ ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης.

63.

Ἐπὶ ἐφαρμένον τετραγωνικοῦ βάρου ἐκ τιτανολίθου ἔχοντος διαστάσεις: ὕψ. 0,70, πλ. 0,63, πάχ. 0,58, ἀναγινώσκονται τάδε:

Α Σ Κ Λ
Υ Γ Ι Ε
Τ Ε Λ Ε Σ Φ Ο Ρ ς
Π Α Υ Τ Α Λ Ι Ω Τ Λ Ι Σ
Η Ρ Α Κ Λ Ι Α Ν Ο Σ
Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Σ

Ο Ο Ο

(1) Ἀπατάται ὁ Curtius (Peloponnes. II σ. 418) λέγων ὅτι τὸ *Λιγουριό* εἶνε ἀλβανικὸν χωρίον, διότι οὐ μόνον δὲν ὀμιλεῖται ἐν αὐτῷ ἢ Ἀλβανικῇ γλώσσᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἄγνωστος εἶνε.

Ἀσκλη[ηπιῷ]
Υγιε[ία]
τελεσφόροις
παυταλιώταις
Ἡρακλιανὸς
ὁ ἱερεὺς.

Μῆκος τῶν γραμμάτων 0,050.

Παυταλιώτης ἐκαλεῖτο ὁ κάτοικος τῆς *Παυταλίας*, χώρας καὶ πόλεως ἐν *Θράκῃ*. Ἐπεκλήθησαν δ' οὕτως ὁ Ἀσκληπιὸς καὶ ἡ Ὑγία, διότι θά ὑπῆρχε κοινὸν αὐτῶν ἱερόν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

64.

Ἐπὶ ἐτέρου βάρου τετραγωνικοῦ ἐφαρμένον ἀναγινώσκονται:

Α Π Ο Λ Λ Σ
Π Α Τ Α Ι Ω
Π Α Υ Γ Α Ν Τ Α Σ
Κ Α Ι Κ Ω Μ Α Σ Ι
Ο Σ

Ἀπόλλ[ωνι]
[ὕ]παταίῳ
Παυσάντας
καὶ Κομμάσιος

Ὑψ. 0,61 πλ. 0,61, πάχ. 0,42. Μ. γραμ. 0,050.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ 6' στίχου φαίνεται ἐκ τῆς θέσεως τῶν γραμμάτων ὅτι ἐλλείπει ἐν γράμμα καὶ διὰ τοῦτο συνεπλήρωσα εἰς: ὕπαταίῳ. Οὕτω δὲ ἐκαλεῖτο ὁ κάτοικος τῶν Ὑπάτων (Ὑπάτης).

65.

Ἐπὶ τεμαχίου πλακῶς βάρου (ὕψ. 0,82, πλ. 0,52, πάχ. 0,30) ἀναγινώσκονται:

.....
Ε Κ
Δ Ι Ι Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ω Ι

Μῆκος γραμμάτων 0,025.

66.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ λίθου καλῶς διατηρουμένου ἀναγινώσκονται:

Π Α Σ Ι Κ Α Ι Π Α Σ Α Ι Σ
Ε Υ Π Ο Ρ Ο Σ Ι Ε Ρ Α Π Ο Λ Η Σ Α Σ
Τ Ο Γ Κ Α Ι Μ Ε Τ Ο Σ

Π Γ Ο

Πᾶσι καὶ πάσαις
Εὐπορος ἱεραπολήσας
τὸ Γ' καὶ Μ' ἔτος.

Ὑψ. 0,65, πλ. 0,50, πάχ. 0,45.

Ἡ χρονολογία ΜΓ' δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμῶν, ἀλλ' ἐκ μεταγενεστερας τινὸς ἐποχῆς. Ὡς τοιαύτην δ' ἐποχὴν προβάλλει ὁ Foucart (ἴδε Le Bas II, 146 β').) τὴν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀδριανοῦ, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Ἐπιδαύριοι ἔκοψαν μετάλλιον πρὸς τιμὴν τοῦ αυτοκράτορος τούτου μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς *Αὐτ. Ἀδριανὸς κτίστης* (πρβ. Mionnet, Suppl. IV σ. 240, ἀρ. 26-32), καὶ ἡ εἰκασία αὐτοῦ εἶνε ἀρκούντως πιθανή.

Τὸ πλησίον τοῦ κύκλου κεχαραγμένον ΠΓ δύσκολον εἶνε νὰ ἐννοήσῃ τις, τί ἀκριβῶς δηλοῖ. Τοιαῦτα γράμματα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν γεγραμμένα, ὑπὸ ἐτέρας ἴσως χειρὸς, ὑπάρχουσι καὶ ἐν ἐτέραις ἐκ τοῦ Ἱεροῦ ἐπιγραφαῖς, ἐν ταῖς ὑπ' ἀρ. 12, 22 καὶ 57 (ἐν τῇ πρώτῃ ΝΘ, ἐν τῇ δευτέρᾳ ΛΑ καὶ ἐν τῇ τρίτῃ ΙΒ. Ἴδε Ἀρχ. Ἐφ. 1883 σελ. 12, 22 καὶ 57). Θὰ ἐδύνατο δέ τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὰ γράμματα ταῦτα δηλοῦσι τὴν χρονολογίαν, ἀλλ' ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ εἶνε δεδηλωμένη ἡ χρονολογία. Θὰ ἐδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ πρὸς τούτοις ὅτι δηλοῦσι τὸ ἔτος τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος τῶν τὰ ἀναθήματα προσφερόντων, ἀλλὰ τοῦτο δυσκόλως συμβιβάζεται τοῖς ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 12 ἐπιγραφῇ, διότι οὐχὶ τόσο φυσικὸν εἶνε νὰ διετελέσῃ τις ἱερεὺς 59 ἔτη. Μήπως τὰ γράμματα ταῦτα εἶνε ἀριθμοὶ δι' ὧν ἦσαν ἡριθμημένα τινὰ ἐν τῷ Ἱερῷ

ἀναθήματα, ἐν οἰκοδομήματι τινὶ ἴσως ἀνακείμενα ἢ ἐν ὀρισμένῃ τινὶ ἐποχῇ ἀφιερωθέντα;

67.

Ἐπὶ καλῶς διατηρουμένου βάρου ἐκ τιτανολίθου ἀναγινώσκονται:

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι
Κ Α Ι
Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ω Ι
Σ Υ Γ Γ Ν Ω Μ Ο Σ Ι Ν
Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Σ
Ε Λ Ι Κ Ω Ν
Τ Ο
Ρ Π Γ

⊕ Ο

Ἀπόλλωνι
καὶ Ἀσκληπιῷ
συγγνώμοσιν
ὁ ἱερεὺς Ἐλικῶν
τὸ ρπγ'.

Ὑψ. 0,75, πλ. 0,41 καὶ πάχ. 0,73.

Οὐδ' ἡ χρονολογία ΡΠΓ' δύναται νὰ λογισθῇ ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης, ἀλλ' ἐκ μεταγενεστερας ἐποχῆς.

Ἐν τῷ γ' στίχῳ τὰ Η καὶ Π, καὶ ἐν τῷ δ' τὰ W καὶ M εἶνε συμπεπλεγμένα.

68.

Ἐπὶ τετραγωνικῆς λιθίνης πλακῆς, κολοβῆς πρὸς τὰ ἄνω καὶ οὐχὶ κατειργασμένης τὰς ἐπιφανείας ἐχούσης, ἀναγινώσκονται:

Β Ω Μ Ο Ν Π Α Ν
Θ Ε Ι Ω Ι Ι Ε Ρ Ε Υ Σ
Ι Δ Ρ Υ Σ Α Τ Ο Δ Α Ο Σ

Ο

Βωμόν Παν-
θείῳ ἱερεὺς
ιδρύσατο Δᾶος.

Μ. 0,70, πλ. 0,45, πάχ. 0,38. Μήκος γραμμάτων 0,022.

Πάνθειον· εἶνε τὸ Πάνθειον, τὸ ἐν τῇ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθμὸν 66 ἐπιγραφῇ «πᾶσι καὶ πάσαις». Πρὸς καὶ ἐτέραν ἐξ Ἐπιδαύρου ἐπιγραφῆν ἐν τῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ 1883 σ. 156 ἀρ. 57.

Ἄθος ἐλληνικὸν κύριον ὄνομα (ἴδε λεξικὸν τοῦ Pape).

69.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ μαρμαρίνου βάρου ἐφθαρμένου πρὸς τὰ ἄνω καὶ λείας ἔχοντος τὰς ἐπιφανείας ἀναγινώσκονται τὰδε:

.....
Ν Ο Μ Ι Ο Υ
Ν Ι Κ Ω Ν Δ Ι Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ
Π Υ Ρ Ο Φ Ο Ρ Η Σ Α Σ

[Ἀπόλλωνος]

νομίου

Νίκων Διοκλέους

πυροφορήσας.

Υψ. 0,60, πλ. 0,45, πάχ. 0,20. Μήκος γραμμάτων 0,050.

70.

Ἐπὶ ἐφθαρμένου βάρου τετραγωνικοῦ ἀναγινώσκονται μόνον τὰδε:

Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ο Υ
Π Ε Ρ Γ Α Μ Η Ν Ο Σ

Υψ. 0,40, πλ. 0,45, πάχ. 0,47.

71.

Α Ρ Τ Α Μ Ι Τ Ο Σ Π Ρ Ο Θ Υ Ρ Α Ι Α Σ

Ἀρτάμιτος προθυραίας.

Ταῦτα ἀναγινώσκονται ἐπὶ τετραγωνικοῦ ὄλως ἀκατεργάστους τὰς ἐπιφανείας ἔχοντος λίθου κατὰ χώραν κειμένου, πλησίον τοῦ ναοῦ, παρὰ τὴν εἰσοδὸν οἰκοδομήματός τινος ἀσβέστῳ ἐκτισμένου,

ἀρχαίου ὅμως, ἐν τοῖς ἐσχάτοις ῥωμαϊκοῖς χρόνοις κατασκευασθέντος.

72.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ βάρου ἐξ ὑποφαίου λίθου ἀναγινώσκονται:

Α Θ Η Ν Α Σ
Λ Λ Ι Ε Ρ Γ Ο Υ Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι
Ο Σ Δ Ω Ρ Α Ι Π Υ Ρ Ο Φ Ο Ρ Η Σ Α Σ
Τ Ο Ψ Ε Τ Ο Σ

Ἀθηνᾶς

[κα]λλιέργου Ἀπολλώνι-

ος ΔΩΡΑΙ πυροφορήσας

τὸ Ψ' ἔτος,

Υψ. 0,50, πλ. 0,44, πάχ. 0,46. Μήκος γραμμάτων 0,016. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ὑπάρχει μεγάλη κοιλότης πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἀναθήματος. Τὰ γράμματα δὲ εἶνε κεχαραγμένα ἐπὶ οὐχὶ λείας ἐπιφανείας.

Παρατηρητέα ἡ πρωτοφανῆς ἐνεργητικὴ σημασία τοῦ ἐπιθέτου *καλλιέργου*.

Τὸ ΔΩΡΑΙ εἶνε ὡς φαίνεται συγκοπὴ τοῦ Δωραῖος ἢ μάλλον Δωραίου.

Τὸ ἔτος 107 λογιστέον ἴσως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης.

73.

Ἐν τεμαχίῳ λίθου χρησιμεύοντος ὡς ὑπόθεμα ἀναθήματος ἀναγινώσκονται:

Μ Υ Ρ Ι Ο Σ Α Ν Ε
Ν Υ Κ Τ Ο Σ Π Ρ
Ι Ε Ρ Ε Υ Σ Ν Ε Ι Κ

Μύριος ἀνέ[θηκε] . . .

νυκτὸς πρ

ιερεὺς Νεικ

Υψ. 0,20, πλ. 0,18, πάχ. 0,05.

74.

Ἐν τετραγωνικῇ πλακί βάρου, ἧς εἶνε ἀποκε-

κομμένον τριγωνικὸν πρὸς ἀριστερὰν τεμάχιον,
ἀναγινώσκονται :

... ΛΤΟΣΑΡΙΣΤΕΡΙΝΟΥ
... ΘΙΟΣΑΣΚΛΑΠΙΩΙ
... ΥΔΙΑΣΕΠΟΙΗΣΕΑΘΗΝΑΙΟΣ

[Δημάρ]ατος Ἀριστερινοῦ
[χορίν]θιος Ἀσκλαπιῶι
[Σπο]υδίας ἐποίησε ἀθηναῖος.

Υψ. 0,30, πλ. 0,62, πάχ. 55. Μήκος γραμμάτων 0,016.

Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ὑπάρχουσιν ὅσαι ἐγχομψώσεως τοῦ ἀγάλματος.

Ἡ διὰ τοῦ Δημάρατος συμπλήρωσις τῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ πρώτου στίχου ἐλλειπόντων γραμμάτων δὲν δύναται νὰ εἶναι ἐντελῶς βεβαία, διότι καὶ ἄλλα κύρια ὀνόματα λήγουσιν εἰς ατος.

Ἀριστερινὸς εἶνε πρωτοφανὲς κύριον ὄνομα, Σπουδίας δὲ γνωστὸν οὐχὶ ὁμῶς ὡς ὄνομα γλύπτου.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ ἐπιγραφή αὐτὴ δυνατὸν νὰ προέρχεται ἐκ τῶν ἀλεξανδρινῶν καὶ ὀὐ ἐκ τῶν μακεδονικῶν χρόνων.

75.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ βάρου ἐκ τιτανολίθου ἀναγινώσκονται :

ΟΔΑΜΟΣΟΜΕΓΑΡΕΩΝ
ΛΑΦΑΝΤΑΝΕΥΑΝΘΕΟΣ
ΕΠΙΔΑΥΡΙΑΝΑΡΕΤΑΣ
ΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
ΑΣΕΧΟΥΣΑΔΙΑΤΕΛΕΙ
ΕΙΣΑΥΤΟΝ
... ΚΛΗΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΟΣΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΑΣ
ΕΠΟΙΗΣΕ

Ὁ δᾶμος ὁ Μεγαρέων
Λαφάνταν Εὐάνθεος
Ἐπιδαυρίαν ἀρετᾶς
ἔνεκεν καὶ εὐνοίας,
ὡς ἔχουσα διατελεῖ
εἰς αὐτόν.
... κλῆς Καλλικράτεος μεγαλοπολίτας
ἐποίησε.

Τὸ τοῦ γλύπτου ὄνομα εἶνε τοσοῦτον ἐφθαρμένον ἐν τῷ λίθῳ, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ διακρίνη οὐδὲ πόσα γράμματα ἐλλείπουσι. Κατ' ἀκολουθίαν ἀδύνατος εἶνε ἢ μετὰ τινος βεβαιότητος συμπλήρωσις αὐτοῦ, πολλῶν κυρίων ὀνομάτων ληγόντων εἰς κλης.

Ἡ Λαφάντα Εὐάνθεος ἐπιδαυρία εἶνε ἡμῖν γνωστὴ ἐξ ἐτέρας ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς εὐρεθείσης ἐπιγραφῆς, ἣν ἴδε ἐν τῷ Α' τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης (1883) σελ. 31, ἀρ. 14.

Υψ. 0,74, πλ. 0,55, πάχ. 0,52.

76.

Ἐπὶ περιφεροῦς βάρου ἐκ τιτανολίθου ἀναγινώσκονται :

ΤΟΝΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝΥΠΑ
ΤΙΚΟΝΚΑΙΕΠΑΝΟΡΘΩ
ΤΗΝΤΗΣΑΧΑΪΙΑΣΓΝ.
ΚΛΑΥΔΙΟΝΛΕΟΝΤΙΚΟΝ
... ΟΣΓΕΛΛΙΟΣ
...
ΕΡΓΕΤΗΝ

Τὸν λαμπρότατον ὑπα-
τικὸν καὶ ἐπανορθω-
τὴν τῆς Ἀχαιῆας Γν.
Κλαύδιον Λεοντικὸν
... , ὁς Γέλλιος
[τὸν αὐτοῦ σωτῆρα καὶ εὐ]-
εργέτην.

Τοῦ Λεοντικοῦ τούτου γίνεται μεία καὶ ἐν τινι ἐκ Μεγάρων ἐπιγραφῇ δημοσιευθείσῃ ὑπὸ τοῦ Ross ἐν τῷ Intelligzbl. d. Allg. Litzzeitung (1844, n. 38). Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀγνοῶ μὴ δυνηθεὶς νὰ εὕρω τὸ μνημονευθὲν περιοδικόν.

Υψ. 0,69, πλ. 0,84, πάχ. 0,48.

77.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ βάρου, καλῶς διατηρουμένου, ἀναγινώσκονται :

ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙ
ΩΝΤΙΤΟΝΣΤΑΤΙΛΙΟΝΤΙΜΟ
ΚΡΑΤΟΥΣΥΙΟΝΛΑΜΠΡΙΑΝ
ΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝ

Ἄ πόλις ἅ τῶν Ἐπιδαυρίων
Τίτον Στατίλιον Τιμοκράτους
υἱὸν Λαμπρίαν ἀρετᾶς ἔνεκεν.

Ἐν τῷ Ἱερῷ εὐρέθησαν πολλαὶ ἐπιγραφαὶ ἀναφερόμεναι εἰς μέλη τῆς οἰκογενείας Τίτου Στατίλιου καὶ δημοσιευθεῖσαι ἐν τῷ Corpus καὶ ἐν τῷ Lebas, ἐξ ὧν ὁρμώμενος ὁ Foucart συντάξε διάγραμμα γενεαλογίας τῆς οἰκογενείας ταύτης (ἴδε Lebas II, 151).

Ἰψ. 0,74, πλ. 0,53, πάχ. 0,50. Μήκος γραμμάτων 0,030.

78.

Τεμάχιον βάρου ἐν ᾧ σώζονται τάδε :

T I B E P I O N . . .
S E B A C T O N . . .

Ἰψ. 0,22, πλ. 0,36, πάχ. 0,21.

79.

Ἄτερον ἐν ᾧ ὠσαύτως σώζονται :

. . . . Ε Π Ι Δ Α Υ Ρ Ι Ω Ν
. . . Γ Υ Ν Α Ι Κ Α Κ Α Ι Σ Α Ρ Ο Σ
. . . Κ Ο Υ Σ Ε Β Α Σ Τ Ο Υ

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὁρμώμενοι ἐκ τῆς ἐν τῷ γ'. στίχῳ καταλήξεως ΚΟΥ καὶ ἐκ τῆς ἐν τῷ Α'. τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης (1883) δημοσιεύθησιν ἐπιγραφῆς ἐν σελ. 30 ἀρ. 11 ἐδυνάμεθα ἴσως νὰ συμπληρώσωμεν οὕτως :

[Ἄ πόλις ἅ τῶν] Ἐπιδαυρίαν
[Φρουρίαν Τρανκυλλίαν] γυναῖκα Καίσαρος
[Γορδιανοῦ Μάρ]κου σεβαστοῦ.

ἀλλ' ἐν τῷ β'. στίχῳ ὑπάρχουσι πολλὰ γράμματα, ἐκτὸς ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ Φρουρίαν ἦτο συγκεκομμένον.

Ἐν Ἀθήναις, μηνὶ Μαρτίῳ 1884.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ ΔΗΜΟΥ. — ΒΑΤΗ.

Τῆς Βατῆς ἡ θέσις μένει ἔτι ἀκριβῶς ἀόριστος.

Καὶ κατὰ μὲν τὸν Hanriot, ὅστις ἐδημοσίευσεν τὸ περὶ δήμων Ἀττικῆς σύγγραμμα αὐτοῦ ἐν ἔτει 1853, « ὁ δῆμος οὗτος ἐξ ἐπιγραφῆς ἀρτι ἀνακαλυφθείσης ἐφάνη τῷ κ. Πρὸς κατατακτέος μετὰ τινος πιθανότητος ἐν τῇ Μεσογαίᾳ ἡ δὲ εἰκασία αὕτη συμβιβάζεται ἰκανῶς πρὸς τὴν περίστασιν ὅτι Ἄμυνόμαχος, γενικὸς κληροδόχος Ἐπικούρου τοῦ Γαργηττίου, ἦν ἐκ Βατῆς, κατὰ Διογένη τὸν Λαέρτιον. Εἰ δ' ἀπεδεχόμεθα τὴν γραφὴν Βάτη, ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ἤθελε μετ' ἀκριβείας ἀνταποκριθῆ τῷ τοπογραφικῷ χαρακτῆρι τῆς βατώδους κοιλάδος ἐν ἧ κείται ὁ Γαργηττός, μεταξὺ Πεντέλης καὶ Ὑμηττοῦ. Πλήν, ὁ ὀρισμὸς οὗτος μένει πάντοτε ὑποθετικὸς (1). »

(1) Recherches sur la topographie des demes de l'Attique

Ὁ δὲ παλαιότερος περιηγητὴς Λήκ (1), ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀττικῶν δήμων τῷ περιεχομένῳ ἐν τῇ κατὰ τὸ ἔτος 1841 γενομένῃ δευτέρᾳ ἐκδόσει τοῦ περὶ τοπογραφίας τῶν δήμων τούτων πολυτίμου συγγράμματος, σημειῶν τὴν Βατὴν ἀστερίσκῳ, σημαίνοντι βεβαίως οὐχὶ τὸ γνωστὸν τῆς θέσεως, ἀλλὰ τὴν ὅπως δὴ ποτε ὑπαρξὶν εἰδήσεώς τινος περὶ αὐτῆς (or at least concerning the position of wich we have some information), εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν ἀναφέρεται ἵνα εἴπη πιθανὸν τοῦτο μόνον « ὅτι ὁ δῆμος οὗτος ὑπῆρχεν ἐν τῇ Μεσογαίᾳ. »

p. 225.—Πρὸς καὶ Ross, Demen Att. 1846. s. 64, ἐνθα ὁ ῥὸς λέγει Lage unbekannt.—Ὁ Ἀρκάδιος ἐν τῷ περὶ τόνων ὑπαγορεύει τὸν ἐπὶ τῆς ληγούσης τονισμὸν (βιβλ. 16').

(1) Topogr. of Athens and the demi, vol. II, p. 185, ἐν λέξει Βατῆθεν.

Ἄλλ' αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή τῷ πρώτῳ ἐκδόντι αὐτὴν Πιττάκη ἐχρησίμευσεν ἵνα ὀρίσῃ τῇ Βατῇ θέσιν τὴν πρὸς βορρᾶν προσεχῆ τῇ πόλει, νῦν δὲ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, Βάθειαν, παρ' ἣν κεῖται καὶ ὁ κήπος Μιγάλθοδα καὶ ἡ συνεχομένη αὐτῷ πρὸς μεσημβρίαν οἰκία Βλαχούτση ἐξ ἧς ἐξεχώσθη ἡ ἐπιγραφή (1). Τοῦτο δὲ καὶ οὗτος δι' οὐδένα ἄλλον λόγον ἢ ὅτι ἐν αὐτῇ ἀναφέρονται δύο ἄνδρες ἐκ Βατῆς, ὃ τε προτείνας τὸ ψήφισμα Ἀμυνόμαχος Φιλοκράτου καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ ψήφισματος ἐπαινούμενος καὶ στεφανούμενος Πολύευκτος Λυσιστράτου, ἐν ᾧ ὁ Λήκ, ἔπειτα δὲ καὶ ὁ Hanriot εἵκασαν ὅτι ἐν τῇ Μεσογαίᾳ, καὶ ἐπὶ ἐδάφους μάλιστα τῶν νῦν Μεσογαίων, ἔκειτο ἡ Βατὴ ἐκ τούτου, ὅτι ἀμφοτέρω οἱ Βατῆθεν ἄνδρες, ὃ τε προτείνας τὸ ψήφισμα καὶ ὁ ἐπαινεθεὶς, ἀνήκον κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν εἰς κοινόν τι «Μεσογαίων», οὗ τινος μάλιστα ὁ Πολύευκτος ὑπῆρξε καὶ ἄρχων, «ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς Μεσογαίους» στεφανωθείς.

Ἐν ἔτει δὲ 1875, καθ' ἣν περίπου τὸ περὶ Πολυεύκτου ψήφισμα τοῦ Ἀμυνομάχου εὐρέθη θέσιν, «ὡς ἑκατὸν πενήκοντα βήματα πρὸς νότον τῆς γνωστῆς οἰκίας τοῦ ποτὲ Μιγάλθοδα (2)» ἀνεσκάφη καὶ δευτέρα ἐπιγραφή ὁμοίον ἐνέχουσα θέμα, ψήφισμα τῶν αὐτῶν Μεσογαίων, τῶν ὑπὸ ἴδιον ἄρχοντα ἐπιμελουμένων τῆς τοῦ Ἡρακλέους λατρείας ἐν ἰδίῳ ἱερῷ. Πλήν, ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιγραφῇ, ὁ μὲν εἰπὼν τὸ ψήφισμα εἶναι Κυδαθηναίεὺς, ὁ δὲ ἐπαινεθεὶς ἐκ Κεραμείων, παντελῶς ἐνταῦθα σιωπωμένης τῆς Βατῆς.

Ἄλλ' ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν δύο τούτων πολυτίμων ἐπιγραφῶν ὁ κ. Κουμανούδης συνήγαγε διπλὴν εἰκασίαν· πρῶτον ὅτι οἱ ἐν αὐταῖς Μεσόγειοι ἦσαν ἄθροισμά τι, κοινόν τι κατοίκων πλειόνων δῆμων καὶ πλησιοχώρων τῷ ἄστει καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ κειμένων· ἔπειτα, ὅτι ἐκεῖ που, πλη-

(1) Ἀρχαιολογ. Ἐφημ. Α' περίοδος, 369. (C. I. A. II. I. n° 602.) Τὸ ὄνομα Βάθεια τὸ ὀριστικῶς πείσαν τὸν μακαρίτην Πιττάκην ὅπως ἐνταῦθα θέσῃ τὴν Βατὴν πρόδηλον εἰς τοὺς γινώσκοντας τὸν τόπον ὅτι ἐδόθη αὐτῷ εἰς δήλωσιν τῆς ταπεινότητος, τῆς κοιλότητος αὐτοῦ, καταφανεστάτης μάλιστα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ὁδοῦ Σωκράτους.

(2) Σ. Α. Κουμανούδης ἐν Ἀθηναίου τόμῳ Δ' σελ. 112 ἐπ. (C. I. A. II. II. n° 603).

σίον τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως τῶν ψηφισμάτων, πιθανῶς ἔκειτο τὸ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἀναφερόμενον ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους, ὅπερ εἶχον κοινὸν οἱ Μεσόγειοι ἐκεῖνοι, οἱ ὄλως, κατὰ ταῦτα, ξένοι πρὸς τὴν ὀπίσω τοῦ Ὑμηττοῦ Μεσογαίαν (1).

Καὶ τῷ ὄντι σαφῶς ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων προκύπτει ὅτι εἰς τοὺς Μεσογαίους τούτους ἀνήκον οἱ προσεχέστατοι τῷ τε ἄστει καὶ τῇ θέσει ἐν ἧ εὐρέθησαν αἱ ἐπιγραφαὶ Κεραμεῖς καὶ οἱ ἐν τῷ ἄστει Κυδαθηναίεις. Σαφῶς δὲ καὶ οἱ ἐν Βατῇ δημοτευόμενοι· ἀλλ' οὗτοι τάχα ἦσαν καὶ πλησιόχωροι; — Καὶ ποῦ ἔκειτο ἡ Βατὴ;

Δύο κατάλογοι πρυτάνεων (2) φαίνονται ἡμῖν ὅτι διευκολύνουσι τὴν λύσιν τοῦ ἀπορήματος.

Ὁ περὶ οὗ ἐνταῦθα πρόκειται δήμος ἀνήκεν εἰς τὴν Αἰγηίδα φυλὴν, τὴν ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς πάντοτε ταπτομένην δευτέραν, ἀμέσως μετὰ τὴν Ἐρεχθίδα (3). Οἱ δὲ δύο πρυτανικοὶ κατάλογοι, καταλέγοντες τοὺς πρυτάνεις τῆς Αἰγηίδος κατὰ δήμους, φαίνεται ὅτι, ὡς καὶ ἐν ἄλλαις παραπλησίαις ἐπιγραφαῖς παρατηροῦμεν, ἐτήρησαν σειρὰν τινα, οὐχὶ κατὰ τάξιν πρεσβείων, ὡς ἐπὶ φυλῶν, ἀλλὰ κατὰ λόγον τοπογραφικόν. Οὕτως, ἐν μὲν τῇ ὑπ' ἄρ. 870 ἐπιγραφῇ ἀναγινώσκωμεν·

Ἐκ Κολωνοῦ

Ἄνθος Νικηράτου

Δημήτριος Σπυεισιράτου

Βατῆς

Πυθέας Πυθίππου

Ἀμυνόμαχος Φιλοκράτους (4)

(1) Ὁ κ. Κουμανούδης, φαινόμενος ὅτι ἔχει νὰ εἰπῇ τι περὶ τοῦ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ταύταις ἀναφερομένου Ἡρακλείου, οὐχ ἤττον δηλοῖ ὅτι σιωπᾷ, μετριοφρονῶν ἅμα τε καὶ ὑποσκόπτων τοὺς τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ Ἡράκλεια ἔνθα καὶ ἔνθα ἐπὶ τοῦ χάρακος ἀναθεμελιούντας εὐρωπαϊκοὺς λογίους. Ἡμεῖς δ' ἐκ τούτου εὐλόγως περιδέστεροι, μολίς τολμῶμεν ἀπλῶς νὰ ὑποδείξωμεν εἰς τοὺς ἐπιμένοντες τοιούτων ἐρευνῶν τὸν ὑπὸ τῶν ἐν τόμῳ I τοῦ Corpus Inscript. Atticarum ταμιακῶν ἀναγραφῶν ὑπ' ἄρ. 161, 162, 164, 165-167, 170, 172, 173 μνημονεύμενον Ἡρακλέα τὸν ἐν Ἐλαεῖ (ἢ Ἐλαίει), προσεπιδηλοῦντες καὶ ὅτι δὲν ἐπέισθημεν περὶ τῆς ὑπὸ τινων ἀποφθεγματικῶς βεβαιουμένης ταυτότητος τῆς θέσεως εἰς ἣν ἀνήκε τὸ ὄνομα τοῦτο πρὸς τὸν δῆμον τὸν φέροντα τὸ ὄνομα Ἐλαίος καὶ Ἐλαεὺς.

(2) Corpus Inscr. Atticarum, II. II. n° 870, 872.

(3) Ἴδε Leake, αὐτόθι σελ. 11-12 καὶ σημ. 1.—Dumont, Essai sur l'Éphébie Attique t. I. p. 73 suiv.—Ἴδε καὶ τοὺς πίνακας τοῦ Corpus Inscriptionum Atticarum.

(4) Ἔχομεν πάλιν ἐνταῦθα τὸ αὐτὸ ὄνομα τοῦ κληρονόμου τοῦ

Ἐν δὲ τῷ ὑπ' ἀρ. 872 πίνακι, ἀνεστραμμένα μὲν, ἀλλὰ συνεχῆ καὶ ἐνταῦθα ἀναγινώσκωμεν·

Βατεῖς
Λυσίστρατος Πολυεύκτου (1)
Ἐκ Κολωνῶ
Καλλιφάνης Καλλικλέους
Θεάρχης.

Καὶ γινώσκωμεν μὲν ὅτι ἀκριβῆ τοιαύτην τιὰ κατὰταξιν πάντων τῶν δήμων οὐδ' ἐν τοῖς ἐπ' ἀκριβείᾳ φημιζομένοις πίναξι δυνάμεθα νὰ δεῖξωμεν (2). Ἄλλ' ὅμως καὶ δὲν πειθόμεθα ὅτι ἀπλῆς συμπτώσεως προῖόν εἶναι ἢ ἐπανάληψις τῶν δύο τούτων δήμων ἐν δυσὶν ἐπισήμοις καταλόγοις κατὰ σειράν ἀδιάσπαστον. Καὶ ἐν τῇ γνώμῃ ταύτῃ πλήν ἄλλων παραδειγμάτων, λίαν ἐνισχύει ἡμᾶς ἢ ἐν ἀριθμῷ 864 τοῦ αὐτοῦ τόμου τῶν Ἀττικῶν Ἐπιγραφῶν σειρά· «Κρωπίδαι — Παιοίῖδαι — Εὐπυρίδαι — Αἰθαλίδαι — Κολωνῆς», ἀληθῆς ἐπὶ τῆς στήλης παράταξις τῶν ἐπὶ τοῦ πρὸς βορρᾶν τῶν Ἀθηναίων ἐδάφους τῆς Ἀττικῆς παρατεταγμένων δήμων.

Ἦν ἄρα, κατὰ ταῦτα, ἡ Βατῆ πλησιόχωρος τῷ Κολωνῷ, τῷ ὁμόρῳ τῇ θέσει ἐν ἣ εὐρέθησαν αἱ περὶ Μεσογαίων ἐπιγραφαί· οἱ δὲ Βατεῖς ἀποδεικνύονται ὅτι ὡς γείτονες καὶ αὐτοὶ μετεῖχον τῆς κοινῆς λατρείας τῶν Μεσογαίων.

Εἰς τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦτο, καίπερ μόνην τὴν ὑπὸ τοῦ Πιπτάκη δημοσιευθεῖσαν ἐπιγραφὴν ἔχων ὑπ' ὄψει, κατέληξεν ἐν ἔτει 1862 ὁ περὶ τὴν ἀρχαίαν γεωγραφίαν τῆς Ἑλλάδος ἀσχοληθεὶς Γερμανὸς Bur-

¹ Ἐπικούρου. Ἀλλὰ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὁ κ. U. Kähler ὀρίζει ὡς χαραχθεῖσαν περὶ τὰ μέσα τοῦ τετάρτου αἰῶνος, ἐν ᾧ ὁ κληρονόμος τοῦ Ἐπικούρου ἤμαξε περὶ τὰ μέσα τοῦ τρίτου (ὁ Ἐπίκουρος ἀπέθανεν ἐν ἔτει 271–270 π. Χ.), μετὰ τὸν ἐπ' Ὀλβίου ἀρχόντος ἐν-αυτὸν προτείνας τὸ ἐπαινετικὸν τοῦ Πολυεύκτου ψήφισμα τῶν Μεσογαίων· ἤρξε δὲ ὁ Ὀλβίος περὶ τὴν 126ην Ὀλυμπιάδα, μετὰ 276 καὶ 271 π. Χ. (Dumont, *Fastes éponymiques*, p. 55.—C. I. A. II. I. n° 335).

(1) Πιπτάκη πατὴρ τοῦ ἐν τῷ α' ψήφισματι τῶν Μεσογαίων ἐπαινομένου· διότι ἐπρυτάνευσεν ἐπὶ Νικομάχου, ἄρξαντος 341–340 π. Χ. (*Bull. de Corresp. Hellénique* t. V. p. 361.) Οἱ λοιποὶ ἐπιλοτιμηθέντες τὰ αὐτὰ ὀνόματα νὰ διασωσῶσιν ἅπαντες εἰς ἡμᾶς.

(2) Τὸν ὑπ' ἀρ. 872 κατάλογον ὁ ἔμπειρος ἐκδότης Kähler ψέγει ὡς ἱκανῶς ἡμελημένον, ὅπερ, λέγει, οὐχὶ σπανίως βλέπομεν ἐν τοῖς τοιοῦτοις μνημείοις.

siαν, ἐν τῷ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο δημοσιευθέντι συγγράμματι (1)· ὅστις δι' ἐνὸς βλέμματος ἐπισκοπήσας τὴν περίχωρον καὶ ὁδηγηθεὶς ἴσως ὑπὸ τῆς συνηχίσεως τοῦ νέου πρὸς τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, εὐτόλμως ἔκτοτε ὑπέδειξε θέσιν τῆς ἀρχαίας Βατῆς τὴν σημερινὴν κώμην Πατήσια (das jetzige Dorf Patissia), τὴν ἡμίσειαν ὥραν, πρὸς βορρᾶν, τῶν Ἀθηναίων ἀπέχουσαν. Εἶπομεν «εὐτόλμως», διότι καὶ ἐστερεῖτο ὁ ἀνὴρ ἐνδείξεων ἄλλων, πλήν τῆς ἐκ τοῦ πρώτου ψηφίσματος τῶν Μεσογαίων προκυπτούσης, καὶ ἦσαν ἤδη κατειλημμένα, κατ' εἰκασίαν μὲν, ἀλλ' ὅπως δῆποτε κατειλημμένα τὰ Πατήσια ὑπὸ τῶν τοπογράφων ὑπὲρ ἄλλου δήμου, οὐ τινος κατὰ παράδοξον τύχην ὠρίζετο ὑπ' αὐτῶν ἢ θέσις πρὶν ἢ γνωρισθῆ πω καλῶς τὸ ὄνομα.

Φύριη, τοιοῦτον ὄνομα δήμου τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς κατεσκεύαζον οἱ τότε ἀρχαιολόγοι συμπληροῦντες τὰ τέσσαρα πρῶτα γράμματα δημοτικῶ ὀνόματος ΦΥΡΝ, τὰ μόνον σωζόμενα ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 275 ἐπιγραφῇ τοῦ *Corpus inscr. Graecarum* τοῦ Boeckh (2). Μετὰ δὲ τὸν Ῥὸς ὁ Hanriot ἐπανελάμβανεν· «Ὁ Θουκυδίδης ἀναφέρει μικρὰν ἵππομαχίαν συναφθεῖσαν ἐν Φρυγίῳις, τότῳ ὅστις, κατὰ τὴν ἀφήγησιν αὐτοῦ ἔκειτο μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Ἀχαρνῶν. Καὶ ὁ μὲν Ῥὸς λέγει ὅτι πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τοῦ δήμου Φύρι[ης], ὅστις ἅπαντ' ἐπὶ κολοβῆς ἐπιγραφῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα. Ἐγὼ δὲ φρονῶ, προστίθησιν ὁ γάλλος τοπογράφος, ὅτι ὁ δῆμος οὗτος ἔκειτο πρὸς τὰ σημερινὰ Πατήσια, σημεῖον τῆς ἀπ' Ἀχαρνῶν εἰς Ἀθήνας ὁδοῦ κάλλιον ἀρμολζόμενον πρὸς τὰς περιστάσεις τῆς ἀφηγήσεως τοῦ Θουκυδίδου καὶ πρὸς τὴν πρόθεσιν τοῦ Ἀρχιδάμου, ἐπιδρομὴν ἀπλῆν ποιουμένου ὑπὸ τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων» (3).

Ἀλλ' ὁ ἀναγινώσκων μετὰ προσοχῆς τὸ περὶ οὗ πρόκειται χωρίον τοῦ Θουκυδίδου, (4) καὶ δε-

(1) *Geographie von Griechenland*, B. I. s. 335.

(2) Leake αὐτόθι, σελ. 195.

(3) Hanriot, αὐτόθι, σελ. 54.

(4) Ἡ ἀφήγησις τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ ἔχει ᾧδε· «Ἰππέας μὲν τοὶ ἐξέπεμπεν αἰεὶ (Περικλῆς) τοῦ μὴ προδρομοῦς ἀπὸ τῆς στρατιᾶς ἐσπύπτοντας εἰς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγύς τῆς πόλεως κακουργεῖν· καὶ ἵππομαχία τις ἐνεγένετο βραχεῖα ἐν Φρυγίῳις τῶν τε Ἀθηναίων τελεῖ ἐνὶ τῶν ἱππέων καὶ Θεσσαλοῖς μετ' αὐτῶν πρὸς τοὺς Βοιωτῶν ἱππέας, ἐν ἣ οὐκ ἔλασσον ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Θεσσαλοί, μέχρι οὗ προσβοή-

χθῆ μετατρεπτόν τὸ ὄνομα ἐν Φρυγίοις εἰς Φύρ-
νην, ἀπορεῖ τίνας ποτὲ ἰδιαζούσας περιστάσεις
ἀνευρεν ὁ γάλλος τοπογράφος ἐν τῇ διηγήσει τοῦ
ἀρχαίου ἱστορικοῦ, ὥστε νὰ προσαρμόσῃ αὐταῖς
τὴν θέσιν τῶν Πατησίων ὡς θέσιν τοῦ δήμου Φυρ-
νησίων ἢ Φυρρόνησιων, — διότι τοιοῦτον ὄνομα
δημοτικὸν προέκυψεν ἐπὶ τέλους ἐξ ἄλλων ἐπιγρα-
φῶν. Ἐν καὶ μόνον συνάγεται σαφῶς ἐκ τῆς ἀφη-
γήσεως τοῦ Θουκυδίδου, ὅτι μεταξύ Ἀθηναίων καὶ
Ἀχαιῶν, ἐν τῷ εὐρυτάτῳ ἀπὸ τῶν ὑπωρείων τοῦ
Πάρνηθος μέχρι τῶν τειχῶν τῆς πόλεως πεδίῳ, ἐγένε-
το ἡ ἵππομαχία. Ἴσως δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι οὐ πολὺ
μακρὰν τῶν τειχῶν, διότι ἄλλως δυσκόλως ἐξηγεῖ-
ται ἡ εὐκολία ἢ παρασχεθεῖσα εἰς τοὺς Ἀθηναίους
καὶ τοὺς Θεσσαλοὺς νὰ ἄρῳσιν ἀσπόνδους αὐθημε-
ρὸν τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ γεγο-
νός ὅτι προλαβόντες προσέδραμον ὁπλιῖται εἰς βοή-
θειαν τῆς βοιωτικῆς ἵππου δείκνυσι τὸ ἔδαφος
τῆς ἀψιμαχίας ἐγγύτερον ταῖς Ἀχαιναῖς ἢ ταῖς
Ἀθήναις.

Εὐλόγως ἄρα ὁ Bursian ἐκλέξας ὑπὲρ τῆς Βα-
τῆς τὰ Πατήσια, ἠμέλησεν ὅμως νὰ ἐξωθήσῃ τοὺς
ἀφ' ἑαυτῶν ἐκπεσόντας ἐκεῖθεν Φυρνησίους.

Ὁ δὲ κατόπιν χρόνος ἐκόμισεν ἐπικουρίαν εἰς
τὴν εὐτυχῆ τόλμην τοῦ γεωγράφου. Ἐπιγραφή
ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐλκύσασα, ἀλλ' ἀτελῶς, τῶν
ἀρχαιολογούντων τὴν προσοχὴν, μόλις δ' ἐν ἔτει
1870 μετ' ἐνδελεχῆ μελέτην ἀναγνωσθεῖσα καὶ
δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ ὑπὸ τοῦ
γενικοῦ τῶν ἀρχαιοτήτων ἐφόρου κ. Π. Εὐστρα-
τιάδου, αὐτῇ ἐκείνῃ ἢ ἐπιγραφή ἣτις πέρυσιν ἐ χρη-
σίμωσεν ἡμῖν εἰς ὄρισμόν τῆς θέσεως τῆς Ἀιαι-
καίας, ἐπιτρέπει σήμερον πάλιν νὰ στηρίζωμεν διὰ
τοῦ νέου ὀνόματος τὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν Πατη-

θησάντων τοῖς Βοιωτοῖς τῶν ὀπλιτῶν, τροπὴ ἐγένετο αὐτῶν καὶ ἀπέ-
θανον τῶν Θεσσαλῶν καὶ Ἀθηναίων οὐ πολλοί· ἀνείλοντο μὲντοι αὐ-
τοὺς αὐθημερὸν ἀσπόνδους καὶ οἱ Πελοποννήσιοι τροπαῖον τῇ ὑστεραία
ἔστησαν.» (Βιβλ. Β' κεφ. 22). — Ὁ κ. A. Milchhøfer ἐν τῷ ἐπεξη-
γηματικῷ κειμένῳ τῶν ὑπὸ τῆς γερμανικῆς ἀρχαιολογικῆς Ἀκαδημίας
τῆ συμπτῆς τῆς πρωσικῆς Κυβερνήσεως ἐκδιδομένων χαρτῶν τῆς
Ἀττικῆς (Heft II. Sect. Pyrgos. s. 41) τῆσι τὰ Φρυγία, μὴ
δεχόμενος ταυτότητα αὐτῶν καὶ τῶν Φυρνησίων, παρὰ τὸ Καματερόν
συμφώνως τῷ Bursian (Geogr. v. Griechenland, B. I. s. 334). — Ὁ δὲ F. Lenormant, ἐν τῷ χάρτι τῷ παρηρητημένῳ τῇ Mono-
graphie de la voie Sacrée, ἀκολουθεῖ καὶ ἐν τούτῳ τῷ Hanriot.

σίῳ ἐνίδρυσιν τῆς ἀρχαίας Βατῆς. Διότι σήμερον,
ἔχοντες δεδομένον ἐξ αὐτῆς ἀκέραιον τὸ ἀγνωστον
τέως τοπικὸν ἐπίρρημα, ἀνευρίσκομεν αὐτὸ ὁλόκλη-
ρον ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ὀνόματι τῆς πρὸς τὸ ΒΑ τοῦ
Κολωνοῦ θέσεως.

A. I. στίχ. 20 — 22. (1)

. . . ρίλαος Ὀλυμπιοδώρου Στειριεύς
καὶ Ἀπολλωνία Ἀπολλοδώρου
. χωρ(ίου) Βατῆσι

A. II. στίχ. 16 — 17.

Σχαστη-
ριῶν Βατῆσι. (2)

Βατῆσι — Πατήσια.

Καὶ σιωπᾶ μὲν ἀτυχῶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου
τὸ ὑπὸ Κουρτίου καὶ Κάουπερτ πέρυσιν ἐκδοθὲν
Ἐπεξηγηματικὸν Κείμενον τῶν ὑπὸ τῆς γερμα-
νικῆς ἀρχ. Ἀκαδημίας καὶ τῆς πρωσικῆς Κυ-
βερνήσεως ἐκδιδομένων λαμπρῶν χαρτῶν τῆς Ἀτ-
τικῆς, παρερχόμενον τὸ ἐπὶ τοῦ χάρτου (Section
Kephisia) σπουδαῖον τοῦτο σημεῖον ἄνευ ἄλλης ἢ
τῆς ἐν παρόδῳ μνείας (3). Ἀλλ' ἡ ἐπιμελής αὐ-
τοῦ παρατήρησις ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην τοῦ
ειδότος τοὺς τόπους τὸ πολλῆς προσοχῆς ἀξίον
τοῦτο πρᾶγμα, ὅτι τοῦ ἐδάφους ἢ κατασκευῆ ἐν
Πατησίοις, μικρὸν ἀνωτέρω τῆς συμβολῆς Ποδο-
νίπτου καὶ Κηρισοῦ, συνήγαγε τὰς ἀπὸ Πάρνηθος,
Εὐβοϊκοῦ κόλπου καὶ τῶν πρὸς τὸν Πάρνηθα τε-
τραμμένων κλιτύων τῆς Πεντέλης (B. BA. BA.)
ὁδοῦς, διότι κατὰ τὸ σημεῖον τῆς συμπτώσεως αὐ-
τῶν ἀνέκαθεν ὑπῆρχεν ἡ μόνη εὐπρόσβατος πρὸς

(1) Ἀρχαιολ. Ἐφημ. Περιοδ. 6'. Τεύχος ΙΔ' σελ. 361, 362.
(C. I. A. II. I. n° 61.)

(2) Ἡ ὑπὸ Benseler 6' ἔκδοσις τοῦ λεξικοῦ τῶν κυρίων ὀνομάτων
τοῦ Pape (1870) δὲν περιέχει τὸ ἐπίρρημα τοῦτο, ἀλλὰ μόνον τὸ
Βατῆσιν. Παραλείπει ὁμοίως καὶ τὸ γνωστὸν τότε δημοτικὸν Βα-
τεῖς ἢ Βατῆς, ὅπερ καὶ Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἠγνόει.

(3) Τελείαν παρασιώπησιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου παραλείψιν,
σημειῶ τὴν τῆς σπουδαίας θέσεως Ἀνάκασα· ἔτι δὲ καὶ τὴν τοῦ
παρ' αὐτὴν Βασιλικοῦ.

τὴν πόλιν διάβασις (1). Εἰς ἡμᾶς δὲ μετὰ τὰ εἰρημμένα φαίνεται ὅτι ἐκυρώθη ἡ περὶ Βατῆς γνώμη τοῦ Βουρσιανοῦ, κρίνοντες δὲ τὸ ὄνομα Πατήσια παραφθορὰν τοῦ τοπικοῦ ἐπιρρήματος

Βατῆσι, ἐν Πατησίοις νομίζομεν ὅτι ἔχει τόπον ἢ Βατή (1).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ.

Περὶ τὰς ἀρχὰς ἤδη τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐπὶ τῆς πλατείας Κοραῆ καὶ κατὰ τὸ Δ. μέρος ταύτης ἐγένετο ἔναρξις τῆς σκαφῆς πρὸς θεμελίωσιν τοῦ δημοτικοῦ θεάτρου τοῦ Πειραιῶς. Ὑπὸ τὰ πρῶτα τῆς σκαπάνης κτυπήματα παρουσιάσθησαν τοίχοι κατὰ διαφόρους διευθύνσεις φερόμενοι, οἵτινες ἐδείκνυον ὅτι πάντες ἀνήκον εἰς παλαιάν τινα οἰκοδομήν ἐκεῖ που ἐν τοῖς χώμασι καλυπτομένην, ἀπεκαλύπτοντο δὲ καθ' ὅσον ἡ ἐργασία πρὸς Α. ἐχώρει. Ἐν τοῖς χώμασι τοῖς μεταξὺ τῶν τοίχων τούτων κατὰ τὴν ἀρχὴν ἤδη τῆς σκαφῆς ἀνευρέθησαν τρεῖς ἐνεπιγράφοι λίθοι, ὧν τὰς ἐπιγραφὰς παρατίθεμαι ἐνταῦθα ἀφίνων τὰ κατὰ τὰ λοιπὰ εὐρήματα καὶ τὴν ἄλλην οἰκοδομήν εἰς τὸ τέλος

τῆς ὄλης ἐρεύνης, ἣν ἐκεῖ τὸ Ὑπουργεῖον διέταξεν.

Α'. Τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἡ πρώτη εἶνε ἐπὶ στήλης λίθου φαιοῦ μετ' αἰτώματος καὶ ἀκρωτηρίων, τεθραυσμένης τὸ κάτω ἡμισυ ἐξ ἀριστερῶν καὶ ἄνω πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ κάτω ἀπὸ στίχου 20^{ου} καὶ ἐξῆς. Τὸ σωζόμενον ὕψος τῆς στήλης εἶνε ἐνὸς μέτρου, τὸ πλάτος 0,69, τὸ δὲ πάχος 0,20. Φέρει ἐπὶ τῆς ἐνεπιγράφου ἐπιφανείας ἄνω ἐν κυματίῳ ὑπὸ τὸ αἰτωμάτιον τάδε: ΙΕΡΑΔΙΟΝΥΣΟΥ, μετὰ δὲ τοῦτο δύο ψηφίσματα, τὸ πρῶτον τιμητικὸν Διονυσίου Ἀγαθοκλέους Μαραθωνίου, τὸ δ' ἕτερον, οὐ ἐλάχιστον μέρος σώζεται, τιμητικὸν Σόλωνος Ἐρμογένου Χολαργέως.

Ἔχει δ' ἡ πλάξ αὕτη ὧδε:

Ι Ε Ρ Α Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ο Υ

Α Γ Α Θ Ε Ι Τ Υ Χ Ε Ι Ο Ρ Γ Ε Ω Ν Ε Ξ

	Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ο Ξ	Α Γ Α Ο Ο Κ Λ Ε Ο Υ Ξ	Μ Α Ρ Α Ο Ω Ν Ι Ο Ξ
	Α Γ Α Ο Ο Κ Λ Η Ξ	Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ο Υ	Μ Α Ρ Α Ο Ω Ν Ι Ο Ξ
5	Ξ Ο Λ Ω Ν	Ε Ρ Μ Ο Γ Ε Ν Ο Υ	Χ Ο Λ Α Ρ Γ Ε Υ Ξ
	Ε Π Ι Χ Α Ρ Η Ξ	Κ Ρ Α Τ Ω Ν Ο Ξ	Ξ Κ Α Μ Β Ω Ν Ι Δ Η Ξ
	Ι Ξ Ο Κ Ρ Α Τ Η Ξ	Ξ Α Τ Υ Ρ Ο Υ	Κ Υ Δ Α Ο Η Ν Α Ι Ε Υ Ξ
	Α Ν Δ Ρ Ω Ν	Ξ Ω Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Υ	Α Μ Α Ξ Α Ν Τ Ε Υ Ξ
	Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ο Γ Ε Ν Η Ξ	Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ο Υ	Π Α Ι Α Ν Ι Ε Υ Ξ
10	Ξ Ι Μ Ω Ν	Ξ Ι Μ Ω Ν Ο Ξ	Π Ο Ρ Ι Ο Ξ
	Φ Ι Λ Ο Ξ Τ Ρ Α Τ Ο Ξ	Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ο Υ	Π Ο Ρ Ι Ο Ξ
	Λ Ε Ω Ν	Ξ Ι Μ Ο Υ	Ε Λ Α Ι Ο Υ Ξ Ι Ο Ξ
	Θ Ε Ο Δ Ο Τ Ο Ξ	Τ Ι Μ Η Ξ Ι Ω Ν Ο Ξ	Φ Λ Υ Ε Υ Ξ

(1) Ἴδε τὰς ἐν τῇ Ἐπεξηγηματικῇ Κειμένῳ τῶν γερμ. γαρτῶν σπουδαίας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τοπογραφικὰς ἐξηγήσεις (Heft II. Section Pyrgos, s. 42, 43.)

(1) Ἐν τῇ λέξει Πατήσια, ἡ μὲν κατάληξις α φυσικῶς ἐπῆλθε, τοῦ τοπικοῦ ἐπιρρήματος τραπέντος εἰς τοπικὸν ὄνομα ἀριθμοῦ πληθυντικοῦ, ἄδηλον τοῦτο διατί. Τοῦ δὲ ἀρχτικοῦ ἐν τῇ λέξει Βατή γράμ-

Δ Ι Ω Ν Α Ν Τ Ι Λ Ο Χ Ο Υ Λ Α Μ Π Τ Ρ Ε Υ Ξ
 15 Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Δ Η Ξ Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Υ Γ Α Ι Ο Ν Ι Δ Η Ξ
 Κ Α Λ Λ Ι Κ Ρ Α Τ Η Ξ Τ Ι Μ Η Ξ Ι Ω Ν Ο Ξ Κ Η Φ Ι Ξ Ι Ε Υ Ξ
 Α Π Ο Λ Λ Ο Δ Ω Ρ Ο Ξ Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι Ο Υ Λ Α Μ Π Τ Ρ Ε Υ Ξ

ΑΓΑΘΕΙΤΥΧΕΙΕ . . ΕΥΓΟΛΕΜΟΥΑΡΧΟΝΤΟΞΠΟΞΙΔΕΩΝΟΞΑΓΟΡΑΙΚΥΡΙΑΙΕΔΟΞΕΝΤΟΙΞ
 ΥΞΙΑΞΤΑΙΞΞΟΛΩΝΕΡΜΟΓΕΝΟΥΧΟΛΑΡΓΕΥΞΕΙΓΕΝΕΠΡΕΙΔΗΔΙΟΝΥΞΙΟΞΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΞ
 20 ΝΙΟΞΚΑΤΑΞΤΑΟΕΙΞΤΑΜΙΑΞΥΠΟΤΩΝΔΙΟΝΥΞΙΑΞΤΩΝΠΛΕΙΩΕΤΗΚΑΙΛΑΒΩΝΠΑΡΑΥΤΩΝ
 ΥΝΗΝΤΟΥΔΙΟΝΥΞΟΥΤΟΝΤΕΝΕΩΤΟΥΟΕΟΥΚΑΤΕΞΚΕΥΑΞΕΝΚΑΙΕΚΟΞΜΗΞΕΝΕΝΠΟ

[ΛΛΟΙΞ

ΟΗΜΑΞΙΝΚΑΙΕΙΞΤΑΥΤΑΑΝΗΛΩΚΕΝΟΥΚΟΛΙΟΝΠΛΗΟΟΞΑΡΓΥΡΙΟΥΕΠΕΔΩ
 ΝΟΝΔΡΑΧΜΑΞΧΙΛΙΑΞΟΠΩΞΕΧΩΞΙΝΑΠΟΤΗΞΠΡΟΞΟΔΟΥΟΥΕΙΝΤΩΙΟΞΩΙΚΑΙ
 ΛΤΑΤΑΠΑΤΡΙΑΠΑΡΕΞΚΕΥΑΞΕΝΔΕΤΟΙΞΔΙΟΝΥΞΙΑΞΤΑΙΞΙΝΕΧΩΞΙΝΧΡΑ
 25 ΜΑΤΑΚΑΙΑΡΓΥΡΩΜΑΤΑΚΑΙΤΗΝΛΟΙΓΗΝΧΟΡΗΓΙΑΝΠΑΞΑΝΤΗΝΔΕΟ
 ΞΟΝΞΥΝΙΟΝΤΕΞΚΑΟΕΚΑΞΤΟΝΜΗΝΑΜΕΟΞΕΟΥΞΙΝΤΩΝΙΕΡΩΝ
 ΠΑΙΝΕΞΑΙΔΙΟΝΥΞΙΟΝΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΞΜΑΡΑΟΩΝΙΟΝΚΑΙΞΤΕΦΑ
 ΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΑΡΕΤΗΞΕΝΕΚΕΝΚΑΙΚΑΛΟΚΑΓΑΟΙΑΞΚΑΙΕΥ
 ΥΞΑΙΤΟΝΞΤΕΦΑΝΟΝΤΟΥΤΟΝΜΕΤΑΤΟΤΑΞΞΠΟΝΔΑΞΠΟΙΗ
 30 ΑΙΕΡΑΤΟΙΞΟΡΓΕΩΞΙΝΕΝΤΕΙΓΡΩΤΕΙΞΥΝΟΔΩΙΑΝΑΓΡΑ
 ΝΕΙΚΑΙΞΤΗΞΑΙΠΑΡΑΤΟΝΝΕΩΤΟΥΟΕΟΥΕΙΞΔΕΤΗΝΑ
 ΡΙΞΑΙΤΟΓΕΝΟΜΕΝΟΝΑΝΑΛΩΜΑΤΟΝΤΑΜΙΑΝΤΑΥ

35 ΔΝΟΞΑΓΟΡΑΙΚΥΡΙΑΙΕΔΟΞΕΝΤΟΙΞΔΙΟΝΥΞΙΑ
 ΕΙΔΗΞΟΛΩΝΕΡΜΟΓΕΝ...ΟΛΑΡΓΕΥΞΚΑΤΑ
 ΝΕΦΡΟΝΤΙΞΕΝΟΠΩΞΕΠΑ . . ΗΟΩΞΙΝ
 ΞΚΑΙΑΟΚΝΩΞΟΥΔΕΜΙΑΝΚΑ
 ΔΜΩΞΤΟΙΕΡΟΝΤ
 ΟΜΕΝΟΝΑΡ

Ἰερά Διονύσου.

Ἀγαθῆ τύχῃ ὀργεῶνες

	Διονύσιος	Ἀγαθοκλέους	Μαραθώνιος
	Ἀγαθοκλῆς	Διονυσίου	Μαραθώνιος
5	Σόλων	Ἐρμογένου	Χολαργεὺς

ματος ἢ εἰς Π τροπή εὔρηται ἤδη ἐν τῷ ῥήματι βατέω = πατέω
 παρὰ τοῖς παλαιοῖς. — Ἀφορμὴν δ' εἰς σκέψεις δίδομεν ἐνταῦθα τῷ
 ἀναγνώστῃ α') τὴν ἀρχαίαν λέξιν βατήρ, ἐν τῇ τριπλῇ ἐννοίᾳ οὐδ' οὐδ',
 τέρματος, ἄκρου, κατ' ἀντιπαράθεσιν πρὸς τὴν ἐν τῇ ἄνω τελευταίᾳ
 ἐπιγραφῇ λέξιν Σχαστηριῶν, ἧς ἀμυδρὰν τινα ἔνοιαν παρέχουσιν
 ἴσως τὰ παρ' Ἡσυχίου συγχευμένα· « Σχαστηρία· ὀρμηστηρία
 (Σχαστήρια· ὀρμητήρια) καὶ Χαστηρία· τῇ ἀνειργούσῃ », καθ' ἣ
 σχαστηρία φαίνεται σημαίνουσα ὄριον, ἀφ' ἧς τῆσαν, ἀρχὴν (ἴδε
 καὶ τὸ ἐλλ. λεξικὸν Σακελλαρίου ἐν τῇ λέξει· β') τὴν λέξιν Ἐσχα-

τιά (« τὰ πρὸς τοῖς τέρμασι τῶν χωρίων ἐσχατίας ἔλεγον οἷς γεινιῖ
 εἶτε ὄρος εἶτε θάλασσα » [Ἀρποκρατίων]), κατ' ἀντιπαράθεσιν πρὸς
 τὴν λέξιν Σχαστηρία, — ἀμφοτέρως ἀπαντώσας ἐν τῇ αὐτῇ ἐπι-
 γραφῇ. — Μέχρι τοῦδε τὸ ὄνομα Βατή παρήγον οἱ τοπογράφοι ἐκ τοῦ
 βάρτος, τὸ δὲ λεξικὸν τοῦ Pape μεταφράζει αὐτὴν Grossbeeren.
 — Ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ Πατισάχ παραγωγὴ τοῦ ὀνόματος Πατήσια ὑπὸ Δ.
 Σουρμελῆ καὶ τὸ ἐν τινι τῶν κωμικῶν τοῦ Νερούλου σκῶμμα εἶναι
 ἴσως ἀνάξια μνησίας ἐνταῦθα.

	Ἐπιχάρης	Κράτωνος	Σκαμβωνίδης
	Ἴσοκράτης	Σατύρου	Κυδαθηναίους
	Ἄνδρων	Σωσάνδρου	Ἀμαξαντεὺς
	Διονυσογένης	Διονυσίου	Παιανίους
10	Σίμων	Σίμωνος	Πόριος
	Φιλόστρατος	Διονυσίου	Πόριος
	Λέων	Σίμου	Ἐλαιούσιος
	Θεόδοτος	Τιμησίωνος	Φλυεὺς
	Δίων	Ἀντιλόχου	Λαμπτρεὺς
15	Ἡρακλείδης	Θεοδώρου	Παιονίδης
	Καλλικράτης	Τιμησίωνος	Κηφισιεύς
	Ἀπολλόδωρος	Ἀπολλωνίου	Λαμπτρεὺς

- Ἄγαθῆ τύχη ἐ[πί] Εὐπολέμου ἄρχοντος Πυσιδεῶνος ἀγορᾶ κυρίζ ἔδοξεν τοῖς
 Διον]υσιασταῖς, Σόλων Ἐρμογένου Χολαργεὺς εἶπεν ἐπειδὴ Διονύσιος Ἄγαθοκλέους
 20 Μαραθῶ]νιος κατασταθεὶς ταμίας ὑπὸ τῶν Διονυσιαστῶν πλείω ἔτη καὶ λαθῶν παρ' αὐτῶν
 τὴν ἱερεωσ]ύνην τοῦ Διονύσου τὸν τε νεῶ τοῦ θεοῦ κατεσκευάσεν καὶ ἐκόσμησεν ἐν πολλοῖς
 ἀνα]θήμασιν καὶ εἰς ταῦτα ἀνήλωκεν οὐκ ὀλι(γ)ον πλῆθος ἀργυρίου ἐπέδω-
 κεν δέ] νον δραχμὰς χιλίας ὅπως ἔχωσιν ἀπὸ τῆς προσόδου θύειν τῷ θεῷ καὶ
 κ]ατὰ τὰ πάτρια, παρεσκευάσεν δὲ τοῖς Διονυσιασταῖς ἐν ἔχωσιν χρᾶ-
 25 χρυσώ]ματα καὶ ἀργυρώματα καὶ τὴν λοιπὴν χορηγίαν πᾶσαν τὴν δεο-
 εἰ]ς ὃν συνιόντες καθ' ἕκαστον μῆνα μεθέξουσιν τῶν ἱερῶν
 δεδόχθαι τοῖς ὄργεῶσιν ἐ]παινέσαι Διονύσιον Ἄγαθοκλέους Μαραθῶνιον καὶ στεφα-
 νῶσαι (κιττοῦ στεφάνω?) κ]ατὰ τὸν νόμον ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ καλοκαγαθίας καὶ εὐ-
 νοίας καὶ ἀναγορε]ῦσαι τὸν στέφανον τοῦτον μετὰ τὸ τὰς σπονδὰς ποιή-
 30 σασθαι] α ἱερά τοῖς ὄργεῶσιν ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ ἀναγρά-
 ψαι δὲ τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιθί]νῃ καὶ στήσαι παρὰ τὸν νεῶ τοῦ θεοῦ εἰς δὲ τὴν ἀ-
 ναγραφὴν με]ρίσαι τὸ γενόμενον ἀνάλωμα τὸν ταμίαν. Ταῦ-
 τα Σόλων εἶπεν.]
 Ἄγαθῆ τύχη ἐπὶ ἄρχοντος]ῶνος ἀγορᾶ κυρίζ ἔδοξεν τοῖς Διονυσια-
 35 σταῖς ἐπ]ειδὴ Σόλων Ἐρμογέν[ου Χ]ολαργεὺς κατα-
 σταθεὶς ταμίας ὑπὸ τῶν Διονυσιαστῶν] ἐφρόντισεν ὅπως ἐπα[υξ]ηθῶσιν
 αἱ πρόσοδοι φιλοτίμω]ς καὶ ἀόκνως οὐδεμίαν κα[τέλιπεν
 ο]μῶς τὸ ἱερόν τ[οῦ θεοῦ]
 ὄμενον ἀρ

Τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης μετ' ἐπι-
 μελείας κεχαραγμένα Μακεδονικοὺς δεικνύουσι τοὺς
 χρόνους. Ἐν στίχῳ 22^ο κατὰ παραδρομὴν τοῦ
 τεχνίτου ἐγράφη ὀλιον ἀντὶ ὀλίγον. Ἀνευρέθη δ' ἡ
 στήλη καταπεπτωκυῖα ἐν τοῖς χώμασι πρὸ βάρους
 τινὸς ἐκ πωρίνου λίθου φέροντος ἀνοιγμα τοῦ αὐτοῦ

πάχους καὶ πλάτους πρὸς τὰ τοῦ κάτω μέρους τῆς
 στήλης. Ἐν στίχῳ 28^ο ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν συμ-
 πληρῶν προσέθηκα τὸ κιττοῦ στεφάνω· καθ' ὅσον
 ἄλλαι εἰς λατρείαν Διονύσου ἀναγόμεναι τοιαύτην
 στεφάνωσιν ἀναγράφουσιν, καὶ ὁ χώρος δ' ἀνάλο-
 γος τῶν συμπληρουμένων γραμμάτων.

Β'. Ἡ δευτέρα στήλη λίθου λευκοῦ ἀνευρέθη συντετριμμένη εἰς τέσσαρα τεμάχια, ὧν τὰ πρὸς τὰ κάτω δύο ὑπεξαίρεθέντα εἶχον περιέλθῃ εἰς χεῖρας τοῦ κ. Καραπάνου ὅστις ἀπέδωκεν αὐτὰ εἰς τὸ δημοτικὸν Μουσεῖον, οὕτω δ' ἀπηρτίσθη πλήρης ἡ ἐπιγραφή πλὴν τινων γραμμάτων ἐν τῇ θέσει ἐν ἣ ἐπῆλθε τοῦ λίθου ἢ διάρρηξις. Ἡ στήλη φέρει

ἀέτωμα, οὗ αἱ πτέρυγες καὶ τὸ ὑπὸ τὸ γείσωμα κυμάτιον φέρουσιν ἴχνη κεχρωματισμένου κοσμημάτος ἐξ ὠῶν καὶ γλωσσῶν ὄφρων. Ἀναφέρεται δὲ ἡ ἐπιγραφή εἰς τὸν αὐτὸν Διονύσιον μετηλλαχότα τὸν βίον καὶ τὰς ἀπονεμηθείσας τοῖς παισὶ τιμὰς.

Ἡ ὅλη στήλη ἔχει ὕψος 0,90, πλάτος 0,34, καὶ πάχος 0,09. Ἡ δ' ἐπιγραφή αὐτῆς εἶνε ἡδε:

⊙

Ε

⊙

Ι

ΑΓΑΘΕΙΤΥΧΕΙΕΠΙΠΠΑΚΟΥΑΡΧΟΝΤΟΞΠΟΞΙΔΕΟ
 ΝΟΞΑΓΟΡΑΙΚΥΡΙΑΙΞΟΛΩΝΕΡΜΟΓΕΝΟΥΧΟΛΑΡΓΕΥΞ
 ΕΙΠΕΝΕΠΕΙΔΗΞΥΜΒΕΒΗΚΕΝΔΙΟΝΥΞΙΩΙΜΕΤΑΛΛΑ
 ΞΑΙΤΟΝΒΙΟΝΑΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΩΙΕΜΠΟΛΛΟΙΞΗΝΕ
 5 ΧΩΝΕΥΝΟΙΑΝ.ΙΕΤΕΛΕΙΠΡΟΞΑΠΑΝΤΑΞΤΟΥΞΤΗΝ
 ΞΥΝΟΔΟΝΦΕΡΟ.ΤΑΞΤΟΙΟΕΟΙΑΙΕΙΤΙΝΟΞΑΓΑΘΟΥΠΕΙ
 . . ΜΕΝΟΞΠΑΡΑΙΤΙΟΞΓΙΝΕΞΟΑΙΚΑΙΙΔΙΑΙΚΑΙΚΟΙΝΕΙ
 . . ΛΑΓΑΘΟΞΩ.ΕΝΠΑΝΤΙΚΑΙΡΩΙΟΞΓΟΥΝΠΡΟΤΙ
 ΜΗΟΕΙΞΥΠΟΤΩΝΔΙΟΝΥΞΙΑΞΤΩΝΚΑΙΛΑΒΩΝΤΗΝΙΕ
 10 ΡΕΩΞΥΝΗΝΤ.ΥΟΕΟΥΚΛ. . ΑΤΑΞΤΑΟΕΙΞΤΑΜΙΑΞΤΑΞ
 ΤΕΚΟΙΝΑΞΠΡΟΞΟΔΟΥΞΕΡΗΥΞΗΞΕΝΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ
 ΕΠΙΔΟΥΞΑΥΤΟΙΞΑΡΓΥΡΙΟΥΧΙΛΙΑΞΔΡΑΧΜΑΞΚΑΙΤΟ
 ΠΟΝΜΕΤΑΤΗ.ΑΛΛΗΞΧΟΡΗΓΙΑΞΠΑΞΗΞΕΙΞΟΝΞΥΝ
 ΙΟΝΤΕΞΟΥΞ. . ΞΙΝΚΑΤΑΜΗΝΑΕΚΑΞΤΟΝΤΩΙΟΕΩΙΚΑ
 15 ΤΑΤΑΠΑΤΡΙΑΕΠΕΔΩΚΕΝΔΕΚΑΙΑΛΛΑΞΑΡΓΥΡΙΟΥ
 ΠΕΝΤΑΚΟΞΙΑ.ΔΡΑΧΜΑΞΑΦΩΝΚΑΤΕΞΚΕΥΑΞΑΤΟΤΟ
 ΑΓΑΛΜΑΤΟ. . ΙΟΝΥΞΟΥΤΟΙΞΟΡΓΕΩΞΙΝΚΑΙΠΡΟΞΙΔΡΥ
 ΞΑΤΟΚΑΤΑΤ. . ΜΑΝΤΕΙΑΝΤΟΥΟΕΟΥΚΑΙΠΕΡΙΑΠΑΝΤΩΝ
 ΤΟΥΤΩΝΥΠΑ. . ΟΥΞΙΝΑΙΑΠΟΔΕΙΞΕΙΞΥΠΕΡΤΑΝΔΡΟΞΞΑ
 20 ΦΕΙΞΔΙΑΤΟΝΧΡΗΜΑΤΙΞΜΟΝΕΙΞΤΟΝΑΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝ
 ΑΝΟΩΝΕΠΙΓΝΟΝΤΕΞΟΙΔΙΟΝΥΞΙΑΞΤΑΙΕΤΙΜΗΞΑΝ
 ΑΥΤΟΝΑΞΙΟ.ΟΝΤΑΚΑΙΕΞΤΕΦΑΝΩΞΑΝΚΑΤΑΤΟΝ
 ΝΟΜΟΝΙΑΟ.ΝΦΑΙΝΩΝΤΑΙΟΙΤΗΝΞΥΝΟΔΟΝΦΕΡΟΝ
 ΤΕΞΜΕΜΝΗ.ΕΝΟΙΑΥΤΟΥΚΑΙΩΝΤΟΞΚΑΙΜΕΤΗΛΛΑ
 25 ΤΟΝΒ. . . ΤΗΞΠΡΟΞΑΥΤΟΥΞΜΕΓΑΛΟΥΥΧΙΑΞ
 ΚΑΙ. ΑΝΤΙΤΟΥΤΩΝΦΑΝΕΡΟΙΩΞΙΝΤ.ΜΩΝ
 Τ. Ε. . . ΕΙΝΟΥΓΕΓΟΝΟΤΑΞΕΠΕΙΔΗΞΥΜΒΑΙ
 ΝΕΙ.ΙΑΔΟΧ. ΤΑΛΕΛΟΙΠΕΝΑΙΠΑΝΤΩΝ
 ΤΩΝΕΝΔΟΞ.ΙΚΑΙΤΙΜΕΙΑΥΤΩΙ. ΟΝΤΩΝΠΕΡΙΩΝ
 30 ΚΑΙΟΝΟΜΟΞΤΩΝΟΡΓΕΩΝΩΝΚΑΛΕΙΠΡΩΤ.
 ΤΑΤΟΝΠΡΕ.ΒΥΤΑΤΟΝΤΩΝΥΩΝΚΑΟΩΞΚΑΙΠΡΟΕΙ.
 ΚΤΑΙΕΠΙ. . . ΧΩΡΑΝΤΑΔΕΛΦΟΥΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥΩΙΩΝ
 ΤΟΞΤΟΥΠΑΤΡΟΞΔΕΔΟΧΟΑΙΤΟΙΞΟΡΓΕΩΞΙΝΤΗΝΙΕΡΕΩ

35 . . ΝΗΝΤΟΥΔΙΟΝΥΞΟΥΔΕΔΟΞΟΑΙΑΓΑΟΟΚΛΕΙΔΙΟΝΥΞΙΟΥ
 . . ΡΑΟΩΝΙΩΙΚΑΙΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΩΙΔΙΑΒΙΟΥΕΠΙΤΑΙΞ
 . . ΜΑΙΞΤΑΙΞΑΥΤΑΙΞΑΙΞΕΤΕΤΙΜΗΤΟΚΑΙΟΠΑΤΗΡΑΥ
 . . . ΕΡΕΙΔΗΥΓΟΜΕΜΕΝΗΚΕΝΤΗΝΤΑΜΙΕΙΑΝΕΙΞΤΟΝ
 . . ΤΑΤΑΥ . . ΧΡΟΝΟΝΔΙΕΞΑΞΕΙΝΚΑΙΕΠΑΥ . ΗΞΕΙΝΤΗΝ
 ΔΟΝΔΙ . ΟΥΞΕΙΞΤΑΥΤΑ . ΑΥΤΟΝΑΓ . . . ΑΞΙΞΤΩΞ
 40 ΟΜΕΝΟΞ . ΠΟΔΕΙΚΝΥΞΟΑΙΤΗΝΕΑΥΤΟΥΕΥΝΟΙΑΝ
 ΑΛΟΚΑΓ . ΟΙΑΝΠΡΟΞΑΡΑΝΤΑΞΤΟΥΞΔΙΟΝΥΞΙΑΞΤΑ .
 ΓΑΓΕΝ . ΕΚΑΙΤΟΝΑΔΕΛΦΟΝΑΥΤΟΥΔΙΟΝΥΞΙΟΝΔΙΟ
 ΝΥΞΙΟΥΜΑΡΑ . ΩΝΙΟΝΕΙΞΤΗΝΞΥΝΟΔΟΝΕΠΙΤΑΤΟΥΠΑΤ . . .
 ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ . ΕΟΞΕΟΝΤΑΤΩΝΚΟΙΝΩΝΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟ .
 45 ΦΡΟΝΤΙΞΑΙΔΕΤΟΥΞΟΡΓΕΩΝΑΞΟΠΩΞΑΦΗΡΩΙΞΟΕΙΔΙ .
 ΝΥΞΙΟΞΚΑΙΑ . ΑΤΕΟΕΙΕΝΤΩΙΠΕΡΩΙΠΑΡΑΤΟΝΟΕΟΝΟΠΟΥΚΑ .
 ΟΠΑΤΗΡΑΥΤΟΥΙΝΑΥΠΑΡΧΕΙΚΑΛΛΙΞΤΟΝΥΠΟΜΝΗΜΑΑΥΤΟΥ
 ΕΙΞΤΟΝΑΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΑΝΑΓΡΑΥΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΥΗΦΙΞΜΑΞ .
 ΞΤΗΛΕΙΛΙΟΙΝΕΙΚΑΙΞΤΗΞΑΙΠΑΡΑΤΟΝΝΕΩΤΟΥΟΕΟΥΤΟΔΕ
 50 ΓΕΝΟΜΕΝΟΝΑΝΑΛΩΜΑΞΙΞΤΗΝΞΤΗΛΗΝΚΑΙΤΗΝΑΝΑΟΕΞΙΝ
 ΜΕΡΙΞΑΙΤΟΝΤΑΜΙΑΝΤΑΥΤΑΞΟΛΩΝΕΙΠΕΝ

Θ ε ο ί .

Ἀγαθῆ τύχῃ ἐπὶ Ἰππάρχου ἀρχοντος Ποσιδεῶ-
 νος ἀγορᾶ κυρία Σόλων Ἐρμιογένου Χολαργεὺς
 εἶπεν· ἐπειδὴ συμβέβηκεν Διονυσίῳ μεταλλᾶ-
 ξαι τὸν βίον ἀποδεδειγμένῳ ἐμπολοῖς ἦν ἔ-
 5 χων εὐνοίαν [δ]ιετέλει πρὸς ἅπαντας τοὺς τὴν
 σύνοδον φέρο[ν]τας τῷ θεῷ αἰεὶ τινος ἀγαθοῦ πει-
 ρώ]μενος παραίτιος γίνεσθαι καὶ ἰδίᾳ καὶ κοινῇ
 φι]λάγαθος ὦ[ν] ἐν παντὶ καιρῷ, ὃς γοῦν προτι-
 μηθεὶς ὑπὸ τῶν Διονυσιαστῶν καὶ λαβῶν τὴν ἱε-
 10 ρεωσύνην τ[ῷ] θεοῦ κα[ὶ] κατασταθεὶς ταμίας τὰς
 τε κοινὰς προσόδους ἐπηύξησεν ἐκ τῶν ἰδίων
 ἐπιδοῦς αὐτοῖς ἀργυρίου χιλίας δραχμὰς καὶ τό-
 πον μετὰ τῆ[ς] ἄλλης χορηγίας πάσης εἰς ὃν συν-
 ιόντες θύσ[ου]σιν κατὰ μῆνα ἕκαστον τῷ θεῷ κα-
 15 τὰ τὰ πάτρια, ἐπέδωκεν δὲ καὶ ἄλλας ἀργυρίου
 πεντακοσία[ς] δραχμὰς ἀφ' ὧν κατεσκευάσατο τὸ
 ἄγαλμα τῷ Διονύσου τοῖς ὄργεῶσιν καὶ προσιδρύ-
 σατο κατὰ τ[ὴν] μαντείαν τοῦ θεοῦ, καὶ περὶ ἀπάντων
 τούτων ὑπάρ[χ]ουσιν αἱ ἀποδείξεις ὑπὲρ ἀνδρῶς σα-
 20 φεὶς διὰ τὸν χρηματισμὸν εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον,
 ἀνθ' ὧν ἐπιγόνοντες οἱ Διονυσιασταὶ ἐτίμησαν
 αὐτὸν ἄξιον ὄντα καὶ ἐστεφάνωσαν κατὰ τὸν
 νόμον. Ἴνα ο[ὔ]ν φαίνωνται οἱ τὴν σύνοδον φέρον-
 τες μεμνη[μ]ένοι αὐτοῦ καὶ ζῶντος καὶ μετῆλα-

25 [χότος] τὸν β[ίον] τῆς πρὸς αὐτοὺς μεγαλοψυχίας
 καὶ [εὐνοίας. . . . ἔν] ἀντὶ τούτων φανεροὶ ὧσιν τ[ε]
 [μῶν-
 τ[ε]ς τοὺς] ἐξ[ε]κείνου γεγονότας ἐπειδὴ συμβαί-
 νει [δ]ιαδόχ[ους τοὺς υἱοὺς κα]ταλειοπένας πάντων
 τῶν ἐν δόξ[ῃ] καὶ τιμῇ αὐτῷ [ὑπαρχ]όντων περὶ ὧν
 30 καὶ ὁ νόμος τῶν ὄργεῶνων καλεῖ πρῶτ. [ὄν-
 τα τὸν πρε[σ]βύτατον τῶν ὧν καθὼς καὶ προει. . . .
 κται ἐπὶ [τὴν] χώραν τὰδελφοῦ Καλλικράτου ζῶν-
 τος τοῦ πατρὸς, δεδόχθαι τοῖς ὄργεῶσιν τὴν ἱερεω-
 σύ]νην τοῦ Διονύσου δεδόσθαι Ἀγαθοκλεῖ Διονυσίου
 35 Μα]ραθωνίῳ καὶ ὑπάρχειν αὐτῷ διὰ βίου ἐπὶ ταῖς
 τι]μαῖς ταῖς αὐταῖς αἰς ἐτετίμητο καὶ ὁ πατὴρ αὐ-
 τοῦ] ἐπειδὴ ὑπομεμένηκεν τὴν ταμειαν εἰς τὸν
 με]τὰ ταῦ[τα] χρόνον διεξάξειν καὶ ἐπαυ[ξ]ήσειν τὴν
 πρόσσ]δον δι[δ]οὺς εἰς ταῦτα [ἐ]αυτὸν ἀπ[ροφ]ασίςως
 40 βουλ]όμενος [ἀ]ποδείκνυσθαι τὴν ἑαυτοῦ εὐνοίαν
 καὶ κ]αλοκαγ[α]θίαν πρὸς ἅπαντας τοὺς Διονυσιαστὰς
 προσή]γαγεν [δ]ε καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Διονύσιον
 [Διο-
 νυσίου Μα]ρα[θ]ώνιον εἰς τὴν σύνοδον ἐπὶ τὰ τοῦ πα-
 τ[ρός]
 ὑπάρ]χοντα [μ]εθέξοντα τῶν κοινῶν κατὰ τὸν νόμο[ν]
 45 φροντ]ίσει δὲ τοὺς ὄργεῶνας ὅπως ἀφηρῶσθῃ Δι[ο
 νύσιος καὶ ἀ]νατεθῇ ἐν τῷ ἱερῷ παρὰ τὸν θεὸν ὅπου
 κα[ὶ]

ὁ πατήρ αὐτοῦ ἵνα ὑπάρχη κάλλιστον ὑπόμνημα αὐτοῦ εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον, ἀναγράψαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι παρὰ τὸν νεὸ τοῦ θεοῦ τὸ δὲ 50 γινόμενον ἀνάλωμα εἰς τὴν στήλῃν καὶ τὴν ἀνάθεσιν μερίσαι τὸν ταμίαν. Ταῦτα Σόλων εἶπεν.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐκ τοῦ περιεχομένου καὶ ἐκ τοῦ χαρακτήρος τῶν γραμμῶν φαίνεται ἀνήκουσα εἰς χρόνους τοὺς μετὰ τὴν πρώτην ἀλλὰ Μακεδονικούς πάντοτε. Εἶνε δὲ τεθραυσμένη εἰς τέσσαρα τεμάχια διὰ καθέτου καὶ ὀριζοντίας διαρρήξεως, ὧν ἡ μὲν ὀριζοντίως γινόμενη διέρχεται περὶ τὸν 26^{ον} στίχον ἀφίνουσα μικρὸν ἀνοιγμα ἐκεῖ ὅπου

Τ Ο Ν Δ Ε Ν Ε Ω Ξ Ο Ι Α Ν Α Ξ Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ο Ξ Ε Ι Ξ Α Τ Ο Τ Η Ι Δ Ε
Κ Λ Ι Τ Ε Μ Ε Ν Ο Ξ Ο Υ Ο Ε Ν Κ Α Ι Ξ Ο Α Ν Ε Ι Κ Ε Λ Α Ξ Ο Ι
Κ Α Ι Π Α Ν Τ Ο Υ Π Λ Ο Υ Τ Ο Ν Κ Ρ Ι Ν Α Ξ Π Ο Λ Υ Α Ρ Γ Υ Ρ Ο Ν Α Υ Ξ Ε Ι Ν
Ε Ν Δ Ο Μ Ω Ι Ω Ξ Τ Ο Ξ Ε Β Ε Ι Ν Β Α Κ Χ Ε Τ Α Ξ Ο Ι Ν Ο Μ Ι Μ Α
. . . Ο Ω Ν Ω Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ω Ν Ι Λ Α Ο Ξ Ο Ι Κ Ο Ν Α Μ Α Υ Τ Ο Υ
. . . Γ Ε Ν Ε Η Ν Ξ Ω Ι Ξ Ο Ι Ξ Π Α Ν Τ Α Τ Ε Ξ Ο Ν Ο Ι Α Ξ Ο Ν

τὸνδε νεὸ σοι, ἀναξ, Διονύσιος εἶσατο τῆδε καὶ τέμενος θυβέν καὶ ξόαν' εἰκελά σοι καὶ πάντ' οὐ πλοῦτον κρίνας πολυάργυρον αὔξειν ἐν δόμῳ, ὡς τὸ σέβειν, Βάκχε, τὰ σοὶ νόμιμα. [Ἄνθ' ὧν, ὦ Διόνυσ', ὧν ἴλαος, οἶκον ἄμ' αὐτοῦ [καί] γενεῆν σφίζοις πάντα τε σὸν θίασον.

Ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, ἥς τὰ γράμματα δὲν δεικνύουσιν ἐπιμέλειαν μεγάλην, ἄξιον παρατηρήσεως τὸ Ν ἐν τῷ α' καὶ γ' στίχῳ γραφόμενον οὕτω ἢ ἀνευ τοῦ τρίτου σκέλους. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ε' καὶ στ' εἶνε ἀπεσπασμένη εὐκόλως δ' ἀναπληροῦται, σφίζομένου ἐν ἀρχῇ τοῦ ε' στίχου τοῦ τρίτου σκέλους τοῦ Ν ἐν δὲ τῇ τοῦ στ' ἐλλείποντος τοῦ συνδέσμου καὶ. Καὶ τοῦ Α δὲ ἡ μέση κεραία ἐλλείπει ἐν ἀρχῇ τοῦ β' στίχου.

συμπίπτει τῇ καθέτῳ· αὕτη δὲ διαιρεῖ τὴν στήλῃν ἄνωθεν ἕως κάτω εἰς δύο ἀνισοπλατῆ μέρη, ὧν τὸ δεξιὸν πλατύτερον.

Γ'. Ἡ τρίτη ἐπιγραφή εἶνε ἐπὶ πλακὸς ὕψους 0,24, πλάτους 0,46 καὶ πάχους 0,06. Εἶνε δ' ἑμμετρος, ἥτοι ἐπίγραμμα ἐξάστιχον ἐκ πενταμέτρων καὶ ἑξαμέτρων συγκείμενον, τὸ ἠρωσελεγεῖον καλούμενον. Περιέχεται δ' ἐν αὐτῷ ἡ ἀναγραφή τοῦ ναοῦ τοῦ Διονύσου ὑπὸ τοῦ Διονυσίου καὶ εὐχὴ ἐν τέλει εἰς διαφύλαξιν τοῦ τε οἴκου καὶ τῆς γενεᾶς καὶ παντὸς τοῦ θιάσου τῶν ὀργεῶνων ἢ Διονυσιαστῶν.

Ἔχει δ' ἡ ἐπιγραφή αὕτη ὧδε:

Ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὰς ἐπιγραφάς. Πάντα δὲ ἀναγόμενα εἰς τὰ λοιπὰ εὐρήματα ἐκτεθήσονται ἐν λεπτομερείᾳ ἐν τῷ ἐπομένῳ τεύχει, ἀφ' οὗ γίνωσιν αἱ κατάλληλοι εἰκόνες τῶν κυριωτέρων ἐξ αὐτῶν.

Ὁ ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιγραφῇ στ. 18 ἀπαντῶν ἐπώνυμος ἀρχὼν *Εὐπόλεμος* εἶνε γνωστός καὶ ἐξ ἄλλης ἐπιγραφῆς (βρα Albert Dumont *Fastes éponymiques d'Athènes* σελ. 10 καὶ *Essai sur la chronologie des archontes athéniens* σελ. 121)· ὁ δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιγραφῇ στ. 1 *Ἰππακος* πρῶτον ἤδη ἀναγινώσκειται, ἐλλείπει δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ λεξικοῦ τῶν κυρίων ὀνομάτων τοῦ Pape.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 7ῃ Μαΐου 1884.

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ.

ΑΓΑΛΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΕΤΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΙΑΙ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ.

(Ὅρα πίν. 3 καὶ 4).

Πρὸς ἀνατολὰς τῆς θόλου τοῦ Πολυκλείτου, εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν, ἀπεκαλύφθη ἐν ταῖς

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1884.

ἐν τῷ ἱερῷ ἀνασκαφαῖς τὸ κρηπίδωμα δωρικοῦ ναοῦ ἔχοντος μῆκος 24,70 καὶ πλάτος 13,20. Τοῦ ναοῦ

4

τούτου τὰ ἀετώματα ἐκοσμοῦντο τὸ πάλαι δι' ἀγαλμάτων, ὧν τινὰ εὐρέθησαν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς καὶ εἰκονίζονται ἐν τοῖς πίναξιν Γ' καὶ Δ' (1). Ἐπειδὴ δὲ κεῖται οὗτος πλησίον τῆς θόλου, συμπεραίνω ὅτι εἶνε ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, διότι κατὰ Πausανίαν ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἦτο παρὰ τὴν θόλον (Paus. 2, 27, 3). Τὴν εἰκασίαν μου δὲ ταύτην ἐπιβεβαιώσῃ καὶ ἕτεροι λόγοι, οὓς θέλω ἐκθέσει ἀλλαχοῦ (2). Ἐκ τοῦ σχήματος δὲ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν τοῦ ναοῦ τούτου μορφῶν φαίνεται ὅτι ἡ οἰκοδομὴ αὐτοῦ ἤρξατο καὶ ἐγένετο εὐθὺς μετὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Παρθενῶνος, κατὰ τὴν ἐποχὴν δηλ. ἐκείνην, καθ' ἣν οἰκοδομήθησαν ὁ ἐν Σουίῳ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ ἐν Ραμνοῦντι ναὸς τῆς Νεμέσεως, ὁ ἐν Φιγαλίᾳ ναὸς τοῦ Ἐπικουρίου Ἀπόλλωνος κ. ἔ. Τῷ συμπεράσματι δὲ τούτῳ προσεπιμαρτυρεῖ καὶ τὸ σχῆμα τῶν ὑπὸ τοῦ λιθοξόου χαραχθέντων ἐπὶ τῶν διαφόρων λίθων, ἰδίως ἐπὶ τῶν σπονδύλων τῶν κίωνων, διακριτικῶν σημείων (Steinmetzerzeichen), διότι ταῦτα εἶνε ἅπαντα γράμματα τῆς προεγκλειδείου γραμματικῆς.

Κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν δὲ ἀπεκαλύφθη τὸ πρῶτον ἡ ἀνατολικὴ τοῦ ναοῦ πλευρὰ καὶ παρ' αὐτὴν εὐρέθησαν ἡ ὑπ' ἀρ. 7 κεφαλὴ, τὸ ὑπ' ἀρ. 13 τεμάχιον, τοῦ Δ' πίνακος, κορμὸς γυναικὸς ἐγονατισμένης καὶ πολλὰ τεμάχια ἀνθρωπίνων μορφῶν καὶ σώματος ἵππου. Καταφανὲς δ' ἐγένετό μοι τότε ὅτι τὰ εὐρήματα ταῦτα προήρχοντο ἐξ ἀγαλμάτων παριστανόντων Κενταυρομαχίαν καὶ ἐπικοσμούντων τὸ πάλαι τὸ ἀνατολικὸν τοῦ ναοῦ ἀέτωμα. Ὑπολογίσας δ' ἀκολούθως τὸ μῆκος τοῦ ναοῦ ἔθεσα τοὺς σκαφεῖς πρὸς δυσμᾶς κατὰ στίχον, καὶ εὐθὺς, ὡς ἀπεκαλύφθη ἡ δυτικὴ τοῦ ναοῦ πλευρὰ, εὗρον παρ' αὐτὴν κείμενα ὡς ἐκ τοῦ ἀετώματος σχεδὸν κατέπεσαν τὰς ὑπ' ἀρ. 1, 2 καὶ 3 μορφὰς τοῦ Γ' πίνακος καὶ τὰς ὑπ' ἀρ. 1, 2, 10 καὶ 11 τοῦ Δ' πίνακος, ἐξ ὧν ἐγένετό μοι ὄφελος ὅτι τὸ δυτικὸν ἀέτωμα ἐκοσμεῖτο δι' ἀγαλμάτων εἰκονίζόντων Ἀμαζονομαχίαν, διότι πρὸς τῷ τόπῳ τῆς εὐρέσεως καὶ τὸ μέγεθος τῶν

(1) Τὰ σχεδιογράφηματ' αὐτὰ ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ ζωγράφου κ. Gilleron καὶ ἔχουσι μέγεθος σχετικῶς πρὸς τὰ πρωτότυπα 1:7, πλὴν τῶν ὑπ' ἀρ. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, καὶ 13 τοῦ Δ' πίνακος ὧν τὸ μέγεθος εἶναι 1:4.

(2) Ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τοῖς Ἀρχαιολ. Ἐταιρίας τοῦ ἔτους 1883.

μορφῶν συνεχῶναι ταῖς διαστάσεσι τοῦ ἀετώματος, καὶ τὸ ὀπίσθιον αὐτῶν μέρος δὲν ἦτο ἐντελῶς ἐξεργασμένον καὶ ἐνιαχοῦ ὑπῆρχον καὶ ὄπαι πρὸς προσάρτησιν αὐτῶν τῷ τοίχῳ τοῦ ναοῦ (τῷ τυμπάνῳ). Δῆλον δ' ἐγένετό μοι πρὸς τούτοις, ὅτι ἐκ τοῦ ἀετώματος τούτου προήρχοντο καὶ ἕτερα ἅτινα ἀγάλματα, ἅτινα εἶχον εὐρεθῆ πολὺ πρότερον παρὰ τὴν θόλον τοῦ Πολυκλείτου, (οἷον π.χ. αἱ ὑπ' ἀρ. 8 καὶ 9 τοῦ Δ' πίνακος καὶ ἔ.), διότι καὶ ταῦτα εἶχον τὴν αὐτὴν ἐργασίαν καὶ τὸ αὐτὸ μέγεθος.

Τὰ προκείμενα ἀγάλματα καταπεσόντα ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ θὰ ἦσαν ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ οὕτως οὐ μόνον τὸ φυσικὸν χρῶμα τοῦ μαρμάρου ἐξηφανίσθη ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ πολὺ ἐβλάβη· ἐπιχλωσθέντα δὲ σὺν τῷ χρόνῳ διὰ χρώματος ἐνὸς καὶ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μέτρου διεσώθησαν ἀπὸ βεβαίας καταστροφῆς, διότι καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ μετεβλήθη ἐν τοῖς ὕστερον μεσαιωνικοῖς χρόνοις εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν καὶ κάμινος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς θόλου τοῦ Πολυκλείτου πρὸς παραγωγὴν ἀσβέστου κατεσκευάσθη.

Μετὰ τὰ εἰσαγωγικὰ ταῦτα προβαίνομεν εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν ὑπ' ἐξέτασιν ἀγαλμάτων (1).

ΔΥΤΙΚΟΝ ΑΕΤΩΜΑ.

Ἐκ τοῦ δυτικοῦ ἀετώματος προέρχονται αἱ ἐξῆς μορφαί:

1. Ἀμαζῶν ἔφιππος (πίν. Γ'. ἀριθ. 1) διακρινομένη ἐκ τῆς διαθέσεως, ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ καὶ ἐκ τῶν ὑποδημάτων. Παρίσταται δὲ κρατοῦσα ἰσχυρῶς διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὰ ἡνία σὺν τῇ χαίτῃ τοῦ ἵππου καὶ ἔχουσα τὸν δεξιὸν βραχίονα ἠνωρθωμένον, δι' οὗ προσέβαλλε καταφανῶς πολέμιον κρατοῦσα ἐν τῇ ἄκρῳ χειρὶ ἀκόντιον. Τοιαύτη δὲ στάσις Ἀμαζόνος εἶνε συνήθης, διότι ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ ζωσφόρῳ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ἐν τῇ

(1) Ἄπαντα ταῦτα μετεκομίσθησαν ὑπ' ἐμοῦ εἰς Ἀθήνας καὶ κατετέθησαν ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, ἐνθα ἐξετέθησαν καταλλήλως ὑπὸ τοῦ ἐπιμελητοῦ αὐτοῦ κ. Ἀθανασίου Κουμανούδη, ὅς ὀψοπροσηρμόσθησαν καὶ πολλὰ τῶν τεμαχίων καὶ μάλιστα ἡ πτηνὸν κρατοῦσα ἄκρα δεξιὰ χεὶρ, ἡ τῷ κορμῷ τῆς Νίκης προσαρμολογησάσα.

τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλία καὶ ἐν τῇ τοῦ ἐν Ἀλικαρνασσῶ Μαυσωλείου. Τὰ ἡνία δὲ τοῦ ἵππου ἦσαν χαλκᾶ, ὡς ἐκφαίνεται ἐκ τῶν ἐν τῷ λαιμῷ αὐτοῦ τριῶν ὀπῶν, τῶν χρησιμευουσῶν πρὸς προσάρτησιν αὐτῶν.

2. Ἀμαζῶν πληγωμένη ἐπὶ τοῦ στήθους ἐν τῇ μεταξὺ τῶν δύο μαστῶν χώρα (πίν. Δ'. ἀριθ. 10) καὶ φέρουσα πρὸς τῷ συνήθει βραχεῖ χιτῶνι περισκελίδας. Εἰς τὰ ὀπίσθια αὐτῆς εἶνε προσκεκολλημένον μέρος τῆς χαίτης ἀνεστραμμένου ἵππου, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἐν ᾧ ἐπληρώθη αὕτη ἐφρονεύθη καὶ ὁ ἵππος καὶ οὕτω κατέπεσε σὺν αὐτῷ· πολέμιος δὲ θά ἔσυρεν αὐτὴν ἐκ τῆς κόμης, ἐν ᾧ θανασίμως οὕσα πληγωμένη ἐστερεῖτο σωματικῆς ἰσχύος, ἵνα ἀποκρούσῃ αὐτὸν καὶ μόνον διὰ τῆς δεξιᾶς ἀνθίστατο μικρὸν τι, προσπαθοῦσα νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐχθροῦ.

3-4. Δύο γυναικεῖαι μορφαὶ ἔφιπποι (πίν. Γ'. ἀριθ. 2, 3 καὶ 3α), αἵτινες ἴσταντο καταφανῶς ἐν ταῖς γωνίαις τοῦ ἀετώματος. Ἀμφότεραι κάθηγται ἐπιχαρίτως ἐπὶ τοῦ ἵππου, περιπτύσσουσαι τὸν λαιμὸν αὐτοῦ διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν, καὶ φέρουσι ποδῆρη πολύπτυχον χιτῶνα καὶ πέπλον. Διαφέρουσιν ὁμοῦς ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ. Ἡ ὑπ' ἀρ. 3 μορφή φέρει χιτῶνα ἔχοντα βραχείας χειρίδας καὶ ἔχει οὕτω τὸν πέπλον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν τοῦ σώματος εἰς τὰ ὀπίσθεν διατεταγμένον, ὥστε τὸ μὲν ἐν ἄκρον αὐτοῦ ἔχει ἐπιθέσει ἐπὶ τῶν μηρῶν, ὃ καὶ συγκρατεῖ μάλιστα δι' αὐτῶν, τὸ δὲ ἕτερον ἀνεῖγε διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρὸς ἐκ τῶν ὀπίσθεν τοῦ σώματος ὑπὲρ τὴν κόμην σχηματίζουσα οὕτω εἶδος καλύπτρας (1). Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν δὲ 2 μορφή τοῦ αὐτοῦ πίνακος φέρει χιτῶνα καταλείποντα γυμνὸν τὸ ἄνω δεξιὸν ἄκρον τοῦ στήθους καὶ ἄλλως ἔχει διατεταγμένον τὸν πέπλον· τὸ μὲν τῶν ἄκρων δηλ. ἔχει ἐπιθέσει ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, τὸ δὲ κρατεῖ ἐπὶ τῶν μηρῶν διὰ τῆς ἄκρας δεξιᾶς χειρός.

Ὅτι αἱ μορφαὶ αὗται ἀνέκειντο ἐν τῷ ἀετώματι,

(1) Ἐν τοῖς εὐρεθεῖσι τεμαχίοις ὑπάρχει ἄκρα ἀριστερὰ χεῖρ κρατοῦσα τεμάχιον ἱματίου· ἀνήκει δ' αὕτη βεβαίως εἰς τὴν προκειμένην μορφήν, δὲν προσαρμόζει ὁμοῦς, ἀτε ἐλλείποντος ἴκανοῦ μέρους τοῦ πήγους.

ἢ μὲν ἐν τῇ βορείᾳ αὐτοῦ γωνία ἢ δὲ ἐν τῇ νοτίᾳ, εἶνε ἀναμφισβήτητον, διότι καὶ ὁ τόπος τῆς εὐρέσεως καὶ αἱ διαστάσεις καὶ τὸ ἀκατέργαστον τῶν ὀπισθίων τοῦ σώματος καὶ μάλιστα τὸ τριγωνικὸν αὐτῶν σχῆμα μαρτυροῦσι τοῦτο. Ἐναργῆς δ' εἶνε ἐξ ἄλλου ὅτι οὔτε Ἀμαζόνες εἶνε οὔτε μετεῖχον τῆς μάχης, διότι ἐν ἀπολύτῳ ἡρεμία κάθηγται ἐπὶ τῶν ἵππων. Ὁ τρόπος δ' οὗτος καθ' ὃν κάθηγται ἐπὶ τῶν ἵππων, ὁ ἱματισμὸς καὶ ἡ διάθεσις αὐτοῦ, δεικνύουσιν ὅτι εἶνε πιθανῶς Νηρηίδες, αἵτινες περιέρχοι πάντοτε οὕσαι ἐξῆλθον τῆς θαλάσσης καὶ κατέλαβον θέσιν ἐν τῷ ἀετώματι ὡς θεαταὶ τῆς μάχης. Οὕτω συνήχθησαν περὶ τὸν θρηνοῦντα ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Πατρόκλου Ἀχιλλέα (Ἰλ. ΙΗ'. στ. 37) καὶ ἐξῆλθον τῆς θαλάσσης, ἵνα ἴδωσι τὸν γάμον τοῦ Νεοπτολέμου καὶ τῆς Ἑρμιόνης (Παυσ. 3, 26, 7)· ὅτι δ' αἱ Νηρηίδες τοιαύτην ἔχουσι στάσιν καὶ ἱματισμὸν ἐκ πολλῶν μνημείων εἶνε γνωστὸν καὶ μάλιστα ἐκ τῆς ἐπὶ θαλασσίῳ ταύρου Νηρηίδος ἐν τῇ περιφῆμῳ ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Μονάρχου ζωοφόρῳ, τῇ εἰκονίζουσῃ τὴν γαμήλιον πομπὴν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης (1). Ἐν τινι δὲ τυρρηνικῷ κατόπτρῳ, δημοσιευθέντι ὑπὸ τοῦ Gerhard (2), εἰκονίζεται Νηρηὶς ἐπὶ θαλασσίῳ ἵππου (ἵπποκάμπου) ἔχουσα ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν στάσιν καὶ τὴν αὐτὴν διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ, τὴν αὐτὴν δὲ στάσιν καὶ διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ ἔχει καὶ ἕτερα μορφή ἐν τινι κατόπτρῳ τοῦ μουσεῖου τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας (3), ἣτις πρὸς τούτοις ἐπιβέβηκεν οὐχὶ θαλασσίῳ ἀλλὰ γηίνῳ ἵππου, εἶνε δηλ. ὅλως παρεμφερῆς τῇ προκειμένη ὑπ' ἀρ. 3 μορφή. Δὲν πρέπει δὲ νὰ νομίζωμεν ὅτι αἱ Νηρηίδες παρίσταντο πάντοτε ἐπιβαίνουσαι θαλασσίῳ καὶ οὐδέποτε γηίνῳ ἵππων, διότι αὐτὸς ὁ τῆς θαλάσσης θεὸς Ποσειδῶν ἐπιβαίνει γηίνῳ ταύρων καὶ ὀχεῖται δι' ἄρματος συρομένου ὑπὸ γηίνῳ ἵππων (4). Ἐν τῇ λάρνακι δὲ τοῦ Κυψέλου εἰκο-

(1) Overbeck, Atlas zu der Kunstmythologie, Tafel XIII.

(2) Etruskische Spiegel. πίν. 283.

(3) Τὸ κατόπτρον τοῦτο ἐδημοσιεύθη μετὰ εἰκόνας ἐν τῷ Παρνασσῶ (1877, σ. 40) ὑπὸ τοῦ Κ. Μυλωνᾶ.

(4) Πρβλ. Müller Hand d. Arch. § 354-356. Preller Gr. Myth. I σελ. 446 καὶ 465. Παυσ. 1, 2, 4. Müller-Wieseler. D A K II. N° 78, 78^a, 85.

νίζοντο αὐταὶ αἱ Νηρηίδες ἐπὶ ἀρμάτων συρομένων ὑπὸ πτερωτῶν ἵππων (Πανσ. 5, 19, 8). Ἄλλως ὁ σχηματισμὸς τῶν ἵππων ἐν ταῖς προκειμέναις μορφαῖς ἔχει τι τὸ παράδοξον, διότι καὶ τὸ σῶμα εἶνε σχετικῶς βραχὺ καὶ οἰονεὶ πεπιεσμένον καὶ οἱ ὀπίσθιοι πόδες ἐλλείπουσι. Καὶ ὅμως, ἂν ἤθελεν ὁ καλλιτέχνης νὰ πληρώσῃ καταλλήλως τὰς γωνίας τοῦ ἀετώματος, ἐδύνατο νὰ θέσῃ ἐν αὐταῖς κατακεκλιμένας τινὰς ἢ πληγωμένας καὶ θνησκούσας μορφάς, οὐχὶ ἐφίππους, διότι οὕτω θὰ ἠναγκάζετο νὰ παραμορφώσῃ αὐτάς, ἵνα λάβωσι τὸ ἀπαιτούμενον τριγωνικὸν σχῆμα. Ἄφ' οὗ δ' ἔπραξε τοῦτο, θὰ εἶχεν ἰσχυρόν τινα λόγον, θὰ παρέστησε δηλ. τοιαύτας μορφάς, εἰς ἃς ἐδύνατο νὰ δώσῃ τὸ πρὸς πληρῶσιν τοῦ χώρου ἀπαιτούμενον σχῆμα, χωρὶς νὰ προσκρούσῃ εἰς τὸν χαρακτήρα τῆς πλαστικῆς τέχνης καὶ εἰς τὴν καλλιλογικὴν αἰσθητικὴν δύναμιν τοῦ θεατοῦ. Ταῦτα δὲ πάντα ἐξηγοῦνται κάλλιστα διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι αἱ προκειμέναι μορφαὶ παριστώσι Νηρηίδας ἀνερχομένας ἐκ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης οὕτως, ὥστε τὰ ὀπίσθια ἄκρα τῶν καλπαζόντων ἵππων εἶνε ἔτι ἐν τῷ ὕδατι.

Ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 2 πίν. Γ' μορφῇ εἶνε γεγλυμένος οἰονεὶ αὐλακέες τινες ἐν τῷ ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἵπου ἄκρω τῆς βάσεως. Μήπως εἰκονίζονται διὰ τούτων τὰ κύματα τῆς θαλάσσης; Ἄλλως ἡ τοιαύτη ἐργασία τῆς βάσεως εἶνε μοι ἀνεξήγητος.

5. *Κεφαλή Ἀμαζόνος* (πίν. Δ'. ἀριθ. 1), ἣτις θὰ ἔφερε χάλκην περικεφαλαίαν, ὡς ἐκφαίνεται ἐκ τῶν ἐν τῇ κόμῃ πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς χρησιμεουσῶν ὀπῶν καὶ ἐκ τοῦ ὅλως ἀκατεργάστου ἄνω μέρους τοῦ κρανίου· ἦτο δὲ πρὸς δεξιὸν ἐστραμμένη, διότι τὸ δεξιὸν τοῦ προσώπου μέρος εἶνε ἀκατέργαστον.

6. Τὸ ἀνώτερον μέρος κεφαλῆς Ἀμαζόνος. (πίν. Δ'. ἀριθ. 5).

7. *Κεφαλή γυναικεία* (πίν. Δ'. ἀριθ. 2). Ἡ κεφαλή αὕτη εὐρέθη οὐχὶ παρὰ τὴν δυτικὴν τοῦ ναοῦ πλευράν, ὡς τὰ ἤδη περιγραφέντα εὐρήματα, ἀλλὰ 4 μέτρα πρὸς δυσμὰς αὐτῆς· φαίνεται μοι δὲ ὅτι δὲν εἶνε κεφαλή Ἀμαζόνος, διότι διαφέρει καθ' ὅλοκληρίαν τῆς ὑπ' ἀρ. 1 μορφῆς ὡς πρὸς τὰ

χαρακτηριστικὰ αὐτῆς καὶ τὴν ἐν τῷ προσώπῳ δεδηλωμένην ἔκφρασιν. Προθύμως θὰ ἐξελάμβανον αὐτὴν μᾶλλον ὡς κεφαλὴν Νηρηίδος.

8. *Κεφαλή* θνησκούσης μορφῆς (πίν. Δ'. ἀριθ. 4) ὡς ἐκφαίνεται ἐκ τῆς ὅλης ἐκφράσεως καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἡμικεκλισμένων ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ἀνεσπασμένων χειλέων. Ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας ὁμοιάζει αὕτη τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ, δυσχερῶς ὅμως δύναται τις νὰ διακρίνῃ, ἂν ἦνε κεφαλή γυναικὸς ἢ μᾶλλον νεανίου.

9. *Κεφαλή ἵππου Ἀμαζόνος* (πίν. Δ'. ἀριθ. 5 καὶ 6), ἣτις δυνατὸν νὰ ἀνήκει εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 1 πίν. Γ' σύμπλεγμα ὡς ἐκ τῶν διαστάσεων, ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ὀπῶν, ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς φθορᾶς τοῦ μαρμάρου φαίνεται (1).

10. Τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος Ἀμαζόνος (πίν. Δ'. ἀριθ. 11) ἐπὶ τῶν γονάτων καθημένης καὶ διὰ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν στηριζομένης ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ οὕτω καταφανῶς ἀμυνομένης κατὰ ἐπικειμένου πολεμίου. Εἰς τὸ ἀριστερὸν τοῦ σώματος μέρος σώζεται τεμάχιον τῆς ἀσπίδος.

11. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ κορμοῦ πτερωτῆς Νίκης (πίν. Δ'. ἀριθ. 8 καὶ 9) κρατούσης ἐν τῇ δεξιᾷ ἄκρῳ χειρὶ πτηνόν τι καὶ φερούσης χιτῶνα καὶ πέπλον.

Ἡ Νίκη αὕτη εὐρέθη οὐχὶ σὺν ταῖς περιγραφείσαις μορφαῖς, ἀλλ' ἦτο ἐντετειχισμένη ἐν μεταγενεστέρῳ τοίχῳ πρὸς νότον τῆς θόλου τοῦ Πολυκλείτου, εὐρέθη δηλ. εἰς ἀπόστασιν 25 περίπου μέτρων νοτιοδυτικῶς τῆς δυτικῆς τοῦ ναοῦ πλευρᾶς. Εἶνε δὲ ἀναμφισβήτητον ὅτι προέρχεται ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ, τὸ μὲν ἐκ τοῦ ἀκατεργάστου τοῦ ὀπισθίου μέρους καὶ ἐκ μεγάλης ὀπῆς χρησιμεούσης πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς τῷ τοίχῳ, τὸ δὲ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας καὶ ἐκ τῶν διαστάσεων. Κατὰ τὸν τόπον δὲ τῆς εὐρέσεως ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ δυτικὸν ἢ εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἀέτωμα, ἅτε πλησιέστερον ἐκεῖνου εὐρεθεῖσα.

(1) Ἡ κεφαλή αὕτη εἶχεν εὐρεθῆ πρὸ τῶν ἡμετέρων ἀνασκαφῶν, ὅτε οἱ κάτοικοι τοῦ Λιγουρισῶ ἔσκαψαν κρυφίως ἐν τῷ ἱερῷ πλησίον τοῦ νῦν ἀποκαλυφθέντος ναοῦ καὶ ὑπέστη φθορὰν καὶ ἐκ πυρκαϊᾶς, ὡς φαίνεται. Ἡ γύρασα δ' αὐτὴν ἐσχάτως διὰ τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐταιρίαν παρὰ τοῦ εὐρόντος χωρικοῦ ἀντὶ δραχμῶν 15.

Τὰ κατὰ τοὺς ὤμους ἄκρα τῶν πτερύγων εἶνε ἀποκεκομμένα οὕτως, ὥστε ἀποτελοῦσι μετὰ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τῶν ὤμων τὸ αὐτὸ σχεδὸν ὀριζόντιον ἐπίπεδον. Τοῦτο δὲ θὰ ἐγένετο δι' ἔλλειψιν χώρου, θὰ παρεμπόδιζε δηλ. ἐνταῦθα τὴν ἐν τῷ φυσικῷ σχήματι διάπλασιν τῶν πτερύγων ἢ προεξέχουσα πλάξ τοῦ γείσου. Ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι δὲν ἦτο ὀλόκληρος ἡ Νίκη ἐντὸς τοῦ τριγωνικοῦ χώρου, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἐξείχε τοῦ γείσου τοῦ ἀετώματος· παρίστατο ἄρα τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν κατελθοῦσα ἐξ οὐρανοῦ καταλάμβανε θέσιν ἐν τῷ ἀετώματι, ἐν ἐξέχοντί τινι μέρει αὐτοῦ.

Ὡς πρὸς τὸ πτηνὸν δὲ ὅπερ κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ, παρατηρητέον ὅτι μόνον ἐν τῇ Νίκῃ τοῦ Παιωνίου, ἐφ' ὅσον γνωρίζω, παρίσταται ἡ Νίκη μετὰ πτηνοῦ· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν παράστασιν ἐκείνην πιθανῶς πως ἐλέγχθη ὅτι διὰ τοῦ πτηνοῦ ἠθέλησεν ὁ Παιώνιος νὰ δηλώσῃ τὴν πτῆσιν, ἐν ἣ παρίσταται τὴν θεάν, ἐν τῇ προκειμένῃ ὁμως περιπτώσει ὁ λόγος οὗτος φαίνεται ἥττον πιθανός, διότι ἡ ἡμετέρα Νίκη δὲν ἵπτατο πλέον εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη, ἀλλὰ κατελάμβανε θέσιν ἐν τῷ ἀετώματι. Ἴσως τὸ πτηνὸν εἶνε ἄγνωστον ἡμῖν μέχρι τοῦδε σύμβολον τῆς Νίκης· καὶ θὰ ἦτο κατάλληλον ὄντως σύμβολον τῆς ἀδιαλείπτως ἵπταμένης καὶ ἐν κινήσει διατελούσης θεᾶς.

12. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ κορμοῦ γυμνοῦ ἀνδρὸς (πίν. Δ'. ἀριθ. 12), πολεμιστοῦ ὡς φαίνεται. Εὐρέθη καὶ τοῦτο ἐν τῷ αὐτῷ τοίχῳ ἐντετειχισμένον, ἐν ᾧ καὶ ἡ Νίκη.

Ἐν τῷ αὐτῷ τοίχῳ εὐρέθησαν πρὸς τούτοις ἐντετειχισμένα κεφαλὴ γυναικεία παρεμφορῆς τὴν μορφήν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 1 τοῦ Δ' πίνακος, ἀναμφιβόλως κεφαλὴ Ἀμαζόνος καὶ αὕτη, καὶ ἄλλα τινὰ τεμάχια, ἅτινα, ὡς φαίνεται προέρχονται καὶ ταῦτα ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ (1)

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΑΕΤΩΜΑ.

Παρὰ τὴν ἀνατολικὴν τοῦ ναοῦ πλευρὰν εὐρέ-

(1) Ἡ κεφαλὴ καὶ τὰ εὐρήματα ταῦτα δημοσιευθήσονται ἐν τῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ προσεχῶς.

θησαν καὶ ἐκ τοῦ ἀετώματος ἀναμφιβόλως προέρχονται τὰ ἐξῆς:

1. Κορμὸς ἐγονατισμένης γυναικὸς (1).

2. Κεφαλὴ πωγωνοφόρου ἀνδρὸς (πίν. Δ'. ἀριθ. 7), Κενταύρου καταφανῶς, ἣν πολέμιος κρατεῖ ἥρπαγμένην ἀπὸ τῆς κόμης, ὁμοιάζουσα ὡς πρὸς τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν μορφήν κεφαλῆ Κενταύρου ἐν τινι τῶν μετοπῶν τοῦ Παρθενῶνος (2).

3. Ἄκρα δεξιᾷ χεὶρ κρατοῦσα πρᾶγματι (πίν. Δ'. ἀριθ. 13), εἶδωλον θεότητος τινος ὡς φαίνεται. Κατ' ἀκολουθίαν, ἀποβλέποντες εἰς τὴν ζωφόρον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλίᾳ, ἐν ἣ Λαπιθὶς φεύγουσα Κένταυρον κρατεῖ εἰς τὴν δεξιᾷ ἀγκάλῃν τὸ εἶδωλον θεᾶς, οἶονεῖ ἔλεος παρ' αὐτῆς καὶ δι' αὐτῆς αἰτουμένη, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι καὶ τὸ προκείμενον τεμάχιον ἐκ τῆς αὐτῆς τινὸς κατανυκτικῆς παραστάσεως προέρχεται.

Ἐτι δὲ εὐρέθησαν πολλὰ τεμάχια, ὧν σπουδαιότερα εἶνε τὰ ἐξῆς: τεμάχιον γυναικείας κεφαλῆς, τὸ μέτωπον δηλ. μετὰ τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ, ἕτερον τεμάχιον, ἥτοι τὸ μέσον τοῦ κρανίου μετὰ τοῦ μετώπου καὶ τῶν δύο ὀφθαλμῶν, τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος ὀκλάζοντος χλαμυδοφόρου ἀνδρὸς ἐπὶ τῶν ὀνύχων τῶν ποδῶν στηριζομένου, ἄκρα δεξιᾷ χεὶρ ἔχουσα ἑτέραν ἥρπαγμένην ἀπὸ τοῦ βραχίονος κ. ἔ.

Ἐξ ὧν δὲ τούτων κατάδηλον γίνεται ὅτι ἐν τῷ ἀνατολικῷ ἀετώματι εἰκονίζετο Κενταυρομαχία. Εἰκότως δ' ἡ Κενταυρομαχία κατεῖχε τὸ τιμιώτερον τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ, διότι ἰκανὴν εἶχεν αὕτη σχέσιν πρὸς τὸν λατρευόμενον θεόν, ἅτε τοῦ Ἀσκληπιοῦ διδαχθέντος τὴν ἰατρικὴν τέχνην παρὰ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος.

ΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

Καίτοι τὰ περιγραφέντα ἀγάλματα εἶνε συντετριμμένα καὶ τὸ μάρμαρον πολλαχῶς ἐφθαρμένον, εὐκόλως ὁμως ἐνορᾷ τις ἐν αὐτοῖς ἐκ πρώτης ὄψεως ἔργα τῆς ὑψίστης ἀκμῆς τῆς ἐλληνικῆς τέχνης. Θαυμασία εἶνε ἡ πλαστικὴ διάπλασις τῶν μορφῶν,

(1) Οὗτος καίτοι εἰσέτι ἐν Ἐπιδαύρῳ.

(2) Βλέπε Adolf Michaelis Parthenon πίν. 3. II.

μάλιστα ή τής Νίκης και ή τοῦ θυμοειδοῦς ἵππου τής Ἀμαζόνος, εἰ και τὸ μέγεθος τοῦ ἵππου τοῦτου φαίνεται μοι μείζον τοῦ δέοντος σχετικῶς πρὸς τὴν ἐπιβαίνουσαν αὐτοῦ μορφήν, ἐξαιρετος εἶνε ή στάσις και ή διάθεσις τῶν μορφῶν, ἐπιτυχεστάτη ή ἔκφρασις ἐν ταῖς κεφαλαῖς, ὁ ἀνδρικός δηλ. και οὕτως εἰπεῖν ἀθλητικὸς χαρακτήρ ἐν τῇ κεφαλῇ τής Ἀμαζόνος (πίν. Δ'. ἀριθ. 1), ή μελαγχολία και οἰονεὶ βρεμβασμός ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 2 τοῦ Δ'. πίνακος γυναικεία κεφαλῇ, ή τοῦ θανάτου ἀγωνία ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 4 τοῦ αὐτοῦ πίνακος και τὸ ἰσχυρὸν πάθος ἐν τῇ τοῦ στενάζοντος Κενταύρου, και τέλος χαριεστάτη εἶνε ή διάταξις και πτύχωσις τοῦ ἱματισμοῦ, μάλιστα ἐν ἑκατέρᾳ τῶν Νηρηίδων και ἐν τῇ Νίκῃ, ἀναπολοῦσα ἡμῖν ἰδίως τὰ ἐκ τοῦ θωρακείου τοῦ ναοῦ τής Ἀπτέρου Νίκης ἀνάγλυφα. Ἐκ τῶν γνωρισμάτων δὲ τούτων ὁρμώμενοι δυνάμεθα νὰ ἀναγάγωμεν τὰ ὑπ' ἐξέτασιν ἔργα εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τής Δ'. ἑκατονταετηρίδος, εἰς τὴν ἐποχὴν δηλ. ἐκείνην καθ' ἣν ή τέχνη ἐτρέπετο εἰς τὴν παράστασιν ψυχικῶν κατ' ἐξοχὴν παθημάτων και ἐγένετο χαριεσττέρα ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ και διάπλασιν τῶν μορφῶν. Ταῦτα δὲ τὰ γνωρίσματα, ή διάθεσις τῶν μορφῶν και τὸ ἐλατήριον, ὧν ἀνάλογα ὑπάρχουσι, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Παρθενῶνος, τοῦ ναοῦ τής Ἀπτέρου Νίκης και μάλιστα τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλία, και ἔτι τὸ ὑποκείμενον τῶν παραστάσεων, ταῦτα πάντα πείθουσιν ἡμᾶς νὰ ἀποδώσωμεν τὰ προκείμενα ἔργα εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Φειδίου ὁρμηθεῖσαν Ἀττικὴν σχολὴν. Δὲν ἐξετελέσθησαν δ' αὐτὰ ὑπὸ ἑνὸς τεχνίτου ἀλλ' ὑπὸ πολλῶν, διότι διαφορὰ ὑπάρχει ἐν τῇ ἐκτελέσει. Ἐν τῇ πτυχῶσει λ. γ.

τοῦ χιτῶνος τής Ἀμαζόνος ὑπάρχουσι σκληρότητές τινες, ἐν ᾧ ή πτύχωσις τοῦ ἱματισμοῦ τῶν Νηρηίδων εἶνε ὄλος ἀμεμπτος, ή ὑπ' ἀριθμὸν 1 πίν. Δ'. κεφαλῇ ἔχει τι τὸ αὐστηρὸν ἐν ταῖς μορφαῖς και οὐχὶ ἐπιμελῆ τὴν ἐξεργασίαν, ἐν ᾧ διάφορος ὄλος εἶνε ή ὑπ' ἀριθμὸν 2 τοῦ αὐτοῦ πίνακος γυναικεία κεφαλῇ, κτλ. Ἄλλ' εἰς ἐσχεδιογράφησε βεβαίως αὐτὰ μετασχὼν και τής ἐκτελέσεως, και οὗτος φαίνεται ὢν Θρασυμήδης ὁ Πάριος, διότι ἀφ' οὔ οὗτος ἐποίησε τὸ ἐν τῷ ναῷ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ (Πανσ. 2, 27, 2) αὐτὸς οὗτος θὰ ἔσχεν ὀπωσδήποτε και τὴν ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῶν πρὸς ἐπικόσμησιν τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ ἐκτελουμένων πλαστικῶν ἔργων.

Οὕτω προέβημεν εἰς ἱκανὰς εἰκασίας ὡς πρὸς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐρμηνείαν τῶν προκείμενων ἔργων. Αἱ εἰκασίαι δ' αὗται συμφωνοῦσι και κρατύνουσιν ἀλλήλας. Ὁ ναὸς ὠκοδομεῖτο, ὡς εἶπομεν, μετὰ τὸν Παρθενῶνα και θὰ ἐπερατώθη ἀρχιτεκτονικῶς ἐν τοῖς μεταξὺ τής Ε'. και Δ'. ἑκατονταετηρίδος χρόνοις, ἀλλ' εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀνάγει ἡμᾶς και ὁ τρόπος τής ἐργασίας τῶν ὑπ' ἐξέτασιν ἔργων. Τὰ ἔργα ταῦτα φαίνονται προϊόντα τής ἀπὸ τοῦ Φειδίου ὁρμηθείσης Ἀττικῆς σχολῆς, ἀλλ' ὁ Θρασυμήδης ἀνῆκε κατὰ μεγίστην πιθανότητα εἰς τὴν σχολὴν ταύτην (Brunn Gesch. d. gr. Künstler I σ. 246), ἀφ' οὔ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ποιηθὲν χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἦτο τοσοῦτον παρεμφερὲς τοῖς ἔργοις τοῦ Φειδίου, ὡστε μεταγενέστεροι συγγραφεῖς, οἷον ὁ Ἀθηναγόρας. ἀπέδιδον αὐτὸ τῷ Φειδίᾳ.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΣΚΥΦΟΙ ΒΟΙΩΤΙΚΟΙ ΔΥΟ

(Ὅρα πίν. 5).

Ἐν τῷ Ε'. πίνακι ἀπεικονίζονται ἔκτυποι παραστάσεις σκύφων δύο πηλίνων, προερχομένων ἐκ

Τανάγρας τής Βοιωτίας και ἀγορασθέντων οὐ πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τής Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας. Εἶναι

ἀμφότεροι τοῦ εἶδους ἐκείνου τῶν μελαμβαφῶν ἢ μᾶλλον εἰπεῖν καστανοχρόων ἀγγείων, τὰ ὅποια δὲν ἔχουσι τὴν λειότητα καὶ στιλπνότητα ἐπιφανείας τῶν ἐξωγραφημένων. Περιήλθον δὲ εἰς ἡμᾶς ὄχι ἐν καλῇ καταστάσει. Ὁ μὲν πρῶτος σκύφος πλὴν τοῦ ὅτι τεθραυσμένος ὢν εἰς πλείονα τεμάχια συνεκολλήθη, ἔχει καὶ χάσματα, ἔπαθε δὲ καὶ ἀποτριβὰς τῆς ἐπιφανείας, τοῦ δὲ ἐτέρου ἐξ ἀρχῆς δὲν εἶχεν ἐπιτύχη ἢ ἀπὸ τῆς μήτρας ἐκτύπωσις, καὶ ἐξογκώματα δὲ τινα καὶ ἀυλακώματα κύκλω εὐθύγραμμα, ὡσάν ζωνάρια, ἀπέμειναν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του, τὴν ὄχι ἐπιμελῆ ἐνέργειαν τοῦ κεραμειτικοῦ τροχοῦ ἐμφαίνοντα, ἐξ ὧν οὐ μετρίως συγγέεται ἢ παράστασις.

Σκύφους μετ' ἐκτύπων σπειροειδῶν καὶ φυλλωδῶν κοσμημάτων, πρὸς δὲ τούτοις καὶ στεφάνων καὶ προσωπέων καὶ λυχνούχων καὶ μικρῶν τινῶν κατὰ μόνας μορφῶν, οἷον Ἀθηναῖς, πτερωτῶν Νικῶν ἢ Ἐρωτύλων, Τριτώνων, Σατύρων, τράγων ἐκατέρωθεν ἀγγείου, ἢ καὶ συμπλεγμάτων τινῶν μικρῶν, συνισταμένων ἐκ δύο ἢ τὸ πολὺ τριῶν μορφῶν, ἐπαναλαμβανομένων δὲ τῶν αὐτῶν πλεονάκις περὶ τὴν κοιλίαν τοῦ ἀγγείου· σκύφους, λέγομεν, τοιούτους ἔχει ὄχι ὀλίγους ἢ συλλογὴ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, καθὼς καὶ ἄλλα Μουσεῖα τῆς Εὐρώπης. Προήλθον δ' οἱ πλείστοι τῶν τῆς Ἐταιρίας ἐκ τάφων τῆς Ταναγραϊκῆς, τῆς Μεγαρίδος, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀττικῆς, εἰς δὲ εἶναι καταγεγραμμένους ἐν τοῖς καταλόγοις ὡς ἐκ Σύρου καὶ ἄλλος ὡς ἐξ Ἐπιδαύρου τῆς Λιμηρᾶς, ὥστε φαίνεται, ὅτι πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκονται (1). Ἀλλ' οἱ δύο σήμερον ἐκδιδόμενοι σκύφοι, ἐνῶν ὑπάγονται καθ' ὅλου εἰπεῖν εἰς τὸ εἰρημένον εἶδος, θεωρητέοι ὅμως, καθ' ὅσον ἠξεύρω, καὶ ὡς ὅπως καινοφανεῖς, διὰ τὸ ἐξῆς αὐτῶν ἰδίωμα· αἱ παραστάσεις των δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἐπαναλαμβανομένων πλεονάκις περὶ τὴν κοιλίαν τοῦ ἀγγείου, πρὸς πλήρωσιν ἀπλῶς τοῦ χώρου, οὔτε εἶναι καθολικαί τινες τοῦ βίου πράξεις, οἷον θυσιάαι ἢ σπονδαὶ ἢ τελεταὶ ἢ ἀγῶνες, μάχαι κττ., ἀλλὰ δεικνύουσιν ἡμῖν ὑποθέσεις ὠρι-

(1) Τινὲς τῶν ἀρχαιολόγων τὰ τοιαῦτα ἀγγεῖα ἐκάλεσαν Μεγαρικά, ἄλλοι ἄλλως. Πολλὰς αὐτῶν εἰκόνας ἴδε ἐν Beudorf, Griech. u. sic. Vasenh. πίν. 59-61.

σμένας ἐκ τῆς τῶν ἡρώων μυθολογίας εἰλημμένας (1), καί, ὅπερ τὸ κυριώτερον, ἔχουσιν ἐπιγραφὰς ἐκτύπους, αἵτινες οὐ μόνον τὰ δρώντα πρόσωπα ἢ ἐνίοτε καὶ σκεύη καὶ ὄργανα καὶ ἐπιφωνήματά τινα δηλοῦσιν, ὡς ἐν τοῖς ἐξωγραφημένοις ἀγγείοις, ἀλλὰ καὶ ἐκτενῶς ἐν πεζῷ λόγῳ ἀφηγοῦνται τὴν ὅλην ὑπόθεσιν τῆς παραστάσεως, εἶναι δηλαδὴ ὁμοίαι πῶς ταῖς ἐπὶ τῶν γνωστῶν ἐκείνων ἐκ λίθου ἢ γύψου πινάκων, τοῦ Ἰλιακοῦ, λέγω, (tabula Iliaca) καὶ τοῦ τῶν Ἡρακλέους πράξεων καὶ ἄλλων, ποιηθέντων, ὡς φαίνεται, πρὸς διδασκαλίαν τῆς νεολαίας· (ἴδε CIG. ἀρ. 5984 καὶ 6125 κ. ἐξ. καὶ ἰδίως τὸ καλὸν βιβλίον τοῦ O. Jahn, Griechische Bilderchroniken. Bonn, 1873.) μόνον ὅτι ἐκεῖνοι μὲν οἱ πίνακες ἔχουσιν ἔκτασιν πολλήν, εἰκονικὴν τε καὶ ἐπιγραφικὴν, τὰ ἀγγεῖα δὲ ταῦτα τὰ ἡμέτερα ὀλιγωτέραν. Ὅμως δὲ παρατηρῶ, ὅτι οἱ τεχνῖται οἱ ταῦτα τὰ καινοφανῆ ἀγγεῖα ποιήσαντες, εἴτε εἶναι παλαιότεροι, ὅπερ πιθανώτερον, εἴτε νεώτεροι τῶν ποιησάντων τὰ ἔχοντα τὰς κατ' ἐπανάληψιν παραστάσεις, δὲν ἀφίστανται ὅπως τοῦ τρόπου ἐκείνου· διότι καὶ ἐν τούτοις φαίνεται μία τοῦλάχιστον ἐπανάληψις ἢ ἀντιστοιχία, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ σκύφῳ πᾶν σαφῶς ἢ δευτέρα περιτείχιστος πόλις αἰ' Ἀθηναίαι, μετὰ τὴν πρώτην, τὴν Κόρινθον, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ οὐχὶ τόσον σαφῶς ὁ κοφινειδῆς ἐκεῖνος ὄγκος, ὅστις εἶναι ἢ ναός, ἢ ἴσως ἢ πόλις Ἴλιον, ἀντιστοιχῶν, ὡς νομίζω, τῷ προηγηθέντι βωμῷ, τῷ διὰ γραμμάτων δεδηλωμένῳ. Ἄλλ' ἀρκοῦσι ταῦτα (ἃ καὶ προληπτικῶς πῶς εἶπομεν) πρὸς χαρακτηρισμὸν γενικὸν τῆς τεχνοτροπίας τῶν παραστάσεων· ἔλθωμεν καὶ ἐπ' αὐτὰς ταύτας.

Προηγείσθω δὲ ἡ δεικνύουσα παλαιότερον μῦθον, ἢ ἐπὶ τοῦ πρώτου σκύφου. Ὅτι ἐδῶ εἶναι ἐκτεθειμένη ἢ ὑπὸ Θησέως, ἔχοντος σύμμαχον τὸν Πειρίθουν, ἀρπαγὴ τῆς Ἑλένης, δηλοῦσιν αὐτὰ τὰ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου γράμματα. Δύο δὲ ἔχομεν ἐνώπιον

(1) Μυθολογικὰς παραστάσεις ὠρισμένας ἔχουσιν ἐκτύπως καὶ τινα μεγάλα ἐκ Κρήτης συνήθως προερχόμενα ἀγγεῖα· ἀλλ' ἐν ἐκείνοις πρώτον μὲν ἐπαναλαμβάνεται ἡ παράστασις, (οἷον ὁ Ἡρακλῆς προσμαχόμενος τῇ Λερναίᾳ ὕδρᾳ, ἐπὶ τινος τῶν τῆς ἀρχαιολ. Ἐταιρίας ἀγγείων)· ἔπειτα δὲ καὶ ἡ τέχνη των ἄλλοια, καθ' ὅσον ἐπιεκκολλημένα τῇ κοιλίᾳ τοῦ ἀγγείου τεμάχια πηλοῦ εἶναι τὰ ἔχοντα τὴν ἐκτυπον παράστασιν, τῆς λοιπῆς ἐπιφανείας οὕσης βραδωτῆς ἢ λείας. Ἴδε Birch, ancient pottery, ἐκδ. τοῦ 1873, σελ. 165.

ἡμῶν σκηνάς, οὕτως εἶπεῖν, τῆς μιᾶς πράξεως. Καί περὶ μὲν τῆς προτέρας οὐδενὸς λόγου εἶναι χρεία. Τί δ' ἐν τῇ δευτέρᾳ παριστάνεται, καὶ ἂν τὰ τρία καὶ ταύτης πρόσωπα εἶναι τὰ αὐτὰ τοῖς ἐν τῇ προτέρᾳ καὶ τί κυρίως ποιοῦσιν ἐν ἧ θέσει ἴστανται καὶ ὡς ἴστανται, τοῦτο ἀμφίβολον καὶ ζητήσιμον. Ἄφοῦ ὀρμηθέντες οἱ τρεῖς ἐκ Σπάρτης, τῆς ἕξω τῆς εἰκόνας, διέβησαν διὰ Κορίνθου, τῆς δεδηλωμένης γράμμασι καὶ ἐπλησίασαν ταῖς Ἀθήναις, ταῖς ἐπίσης δεδηλωμέναις, ἐπέβησαν τάχα ἐκ τοῦ ἄρματος καὶ ἴστανται νῦν ἤσυχτοι περιπτυσσόμενοι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενοι; ἀλλὰ ψυχρόν πως μοι φαίνεται τοῦτο νὰ ὑποτεθῆ καὶ οὐδὲ πάνυ συνᾶδον τῇ κεκνημένην στάσει τῶν δύο συμπεπλεγμένων μορφῶν, τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός. Ἡ περιπτύσσεται ἴσως ἐδῶ ὁ Θησεὺς ὄχι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ τὴν μητέρα του Αἴθραν; Ἄλλ' ἢ ἐπὶ τῆς γυναικὸς ἐπιγραφή δὲν λέγει τοῦτο τὸ ὄνομα. Ἄλλο τι ἐκεῖ δυσανάγνωστον κρύπτεται. Ἄν ἡδύνατο νὰ ἀναγνωσθῆ καὶ ὄλη ἢ ἐπτάστιχος καὶ μακρὰ ἀφήγησις ἢ ἐπὶ δεξιᾷ τῶ ὁρώντι (1), θὰ εἶχομεν τὴν ζητουμένην διασάφισιν. Ἐκείθεν θὰ ἐμανθάνομεν καὶ διὰ τί ὑπὸ τοῦ τεχνίτου ἢ Κόρινθος παρεστάθη, ἦτις, ἐφ' ὅσον ἐγὼ ἠρεύνησα, δὲν ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν συγγραφέων ἐν τούτῳ τῶ μύθῳ (2). Τὰς Ἀφίδνας δὲ, ὧν πολὺς λόγος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ τὴν ὑπὸ τῶν Διοσκόρων ἐλευθέρωσιν τῆς ἀδελφῆς, ἦτοι τὸ τέλος τοῦ ὄλου δράματος, ἔκρινεν ὁ τεχνίτης νὰ μὴ παραλάβῃ εἰς τὴν παράστασίν του, ἕξω ἂν τις θελήσῃ τὰ τρία πρόσωπα νὰ ἐκλάβῃ ὡς Κάστορα, Πολυδεύκην καὶ Ἑλένην· ἀλλ' ἐναντιοῦνται τὰ ἄνωθεν γράμματα, τοῦλάχιστον τὰ ὑπὲρ τοὺς ἀνδρας, ἔνθα τὰ Θησεὺς καὶ Πειρίθους ἰκανῶς πως διακρίνονται. Δὲν μὲ λανθάνει, ὅτι ἀρχαιολόγοι τινὲς κατέδειξαν καὶ ὄνο-

(1) Ἐκ ταύτης ἀνέγνων μόνον τὰ ἐξῆς: « Ὁ Θησεὺς ἀρπάσας τὴν Ἑλένην, πρῶτον μὲν αὐτὴν εἰς Κόρινθον | εἶπεν εἰς Ἀθήνας . . . » — Εἰς τὰ λοιπὰ σποράδην διακρινόμενα γράμματα καὶ συλλαβὰς ἄς γυμνάσουν ἄλλοι ὄμματα καὶ νοῦν.

(2) Τὸ Ἄργος μνημονεύεται ὡς σταθμὸς τῆς Ἑλένης μόνως κατὰ τὴν ἐξ Ἀττικῆς ἐπιστροφῆς τῆς καὶ μάλιστα ὄχι ὡς ἀπλοῦς σταθμὸς. Ἴδε Πausan. Β, 22, 6. Τὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως χωρίον Β, 32, 7, ἔνθα μεταξὺ Τροϊζήνος καὶ Ἐρμιόνης μνημονεύεται « Ἀφροδίτης ἱερὸν νόμφας, ποιήσαντος Θησεύος ἠνίκα ἔσχε γυναῖκα Ἑλένην » εἶναι λίαν ἀρίστον καὶ εἰς οὐδὲν ἡμῖν χρησιμεύει.

ματα ἐσφαλμένως τεθειμένα ὑπὸ τῶν παλαιῶν ζωγράφων ἐπὶ ἀγγείων· ἀλλ' ἐδῶ, ὅπου προηγήθη ἐγκόλαψις ἐν μήτρᾳ, σφάλμα τοιοῦτό τις νὰ παραδεχθῆ, μὴν εἶναι πάρα τολμηρόν· ἔπειτα καὶ ἡ στάσις τοῦ δευτέρου ἀνδρὸς, τοῦ ἀπεστραμμένου τῶν δύο ἄλλων μορφῶν, ἐναντιοῦται μεγάλως.

Κατὰ περιέργον σύμπτωσιν καὶ τὸ ἐν τῶ δευτέρῳ σκύφῳ ἐκτιθέμενον δράμα παρέχει ἡμῖν σφαιροστάτην μὲν τὴν πρώτην αὐτοῦ σκηνήν, τὸν Πρίαμον « βωμῶ πρὸς θεοδμήτῳ σφαγέντα Ἀχιλλέως παιδὸς ἐκ μαιφόνου », καθὼς λέγει ὁ Εὐριπίδης ἐν προλόγῳ Ἑκάβης (1), τὴν δὲ δευτέραν ὄχι τόσον σαφῆ· διότι βλέπει μὲν τις ἐδῶ ὀπλίτην ἄνδρα, πιθανῶς τὸν Λοκρὸν Αἴαντα, ἐλκυστάζοντα γυναῖκα ἀπὸ τῆς κόμης, τὴν Κασσάνδραν, καὶ ταύτην προσπαθοῦσαν νὰ ἀπωθήσῃ τὸν βιαστήν, ἀλλ' ἢ ὀπίσω τῆς ἄλλῃ γυνή, ἢ ἐν ἀπελπισμῶ αἴρουσα τοὺς βραχίονας πρὸς οὐρανὸν καὶ οἶον ἐπιβωμένη τοὺς θεοὺς, τίς εἶναι; ἀπλῶς μία τῶν δυσπραγούσων Τρωιάδων, ἢ ἐκληπτέα ὡς ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ γενομένη μάρτυς τοῦ Αἰαντείου ἀνοσιουργήματος; ὁ δὲ παροπίσω ἐξέχων κοφινειδῆς, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, ὄγκος τίς εἶναι; ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἀτελῶς ἀπὸ τῆς μήτρας ἐκτυπωθεὶς, ἢ ἡ πόλις Ἰλιον; Δὲν πρέπει νὰ ἀποσιωπηθῆ, ὅτι ὑπεράνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς ἀπέλπιδος γυναικὸς καὶ δὴ πρὸς τοῖς δακτύλοις τῆς δεξιᾶς αὐτῆς χειρὸς διακρίνονται τινες οἶον γραμματοειδεῖς ἐξοχαὶ ὄχι ἐν εὐθυγραμμίᾳ, ἐν αἷς ἡδύνατό πως νὰ θεωρήσῃ τις ὑπάρχοντα τὰ ΑΘΠ, ἀλλ' οὐδὲν βεβαίῳ, οὔτε ἂν καὶ αἱ παρέκει ἔτι φαινόμενα κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ κοφινειδοῦς ὄγκου ὄχι ὀλίγα, πεπυκνωμένα δὲ καὶ ἐν εὐθυγραμμίᾳ, ἐξοχαὶ εἶναι γράμματα ἢ ἐπάλξεις ἢ ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα. Τόση ἢ ἐδῶ ἀσάφεια, δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον· οὐχὶ δὲ ἐλάσσων καὶ ἢ ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῇ μεταξὺ τοῦ βωμοῦ καὶ τοῦ Αἴαντος, ἔνθα ὑπάρχουσι μὲν βεβαίως γράμματα οὐκ ὀλίγα, ἀλλ' οὐδὲ τὸ εἰς πόσους ἀκριβῶς στίχους εἶναι διηρημένα δύναται ἀσφαλῶς νὰ ῥηθῆ. Ἐγὼ μόνον ἐν δυσὶ διαφόροις μέρεσιν ἦτοι στίχοις

(1) Τὴν λέξιν βωμὸς ὡς ἐν τῶ ἡμέτερῳ σκύφῳ ἔχει καὶ ἐν ἐξωγραφημένῳ ἀγγείῳ ἐκ τῶν τῆς ἐν Μονάχῳ Παναθηναϊκῆς. Ἴδε O. Jahn, Beschreib. etc. ἀριθ. 124.

διακρίνω τὰ ΔΙΟΣ καὶ ΣΤΗΟΓ, τὰ τελευταία ταῦτα κατὰ τὴν ὀριζόντειον φορὰν τὴν πρὸς τὸν ἀγκῶνα τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς παρ' ἐμοῦ κληθέντος Αἴαντος.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἄδηλον μένει κατὰ πόσον ὁ τοῦ ἀγγείου τούτου πλάστης συνεφώνησε πρὸς τὰς ἀρχαιοθὲν σωζομένας τοῦ μύθου ἀφηγήσεις τὰς ἐν βιβλίοις, ἢ τοῦναντίον διεφώνησεν, ὅπερ συχνὰ παρετήρησαν οἱ ἀρχαιολογοῦντες συμβαῖνον, καὶ φαίνεται ὅτι καὶ ἐνταῦθα συνέβη, καθ' ὅσον δὲν βλέπομεν ἐπὶ τοῦ σκύφου οὐδ' ἔχνος τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἀγάλματος, πρὸς ὃ ἱστορεῖται ὅτι κατέφυγεν ἡ Κασσάνδρα καὶ ἀντελάβετο αὐτοῦ, ὅπως τοῦτο ὑπάρχει εἰκονισμένον ἐπὶ δύο γραπτῶν ἀγγείων τῶν ἐν Mül. Oest. Denkm. I, 7. 202, καὶ ὁμοίως ἤδη ἐπὶ τῆς ἀρχαιοτάτης λάρνακος τοῦ Κυψέλου (Παυσαν. Ε, 18, 5) παριστάνετο.

Ἐν τι μόνον ἀναγκαῖον νὰ ῥηθῆ ἔτι ἐνταῦθα κρίνομεν, ὅτι τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ὅσα ἀκέραια διεσώθησαν φανερώσει, ἂν πολὺ δὲν ἠπατήθημεν, τὸν γ^{ον} ἢ τοῦλάχιστον τὸν β^{ον} πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα. Εἰ δὲ καὶ ἡ τέχνη ἢ ἐμφαινόμενη ἐν τε τῇ συνθέσει καὶ τῷ διαγράμματι τῶν μορφῶν συμφωνεῖ τῇ τῶν χρόνων ἐκείνων ἢ μᾶλλον θεωρητέα ὡς

πολὺ νεωτέρα, ἄς κρίνωσιν ἄλλοι, ἐνθυμούμενοι ὁμῶς, ὅτι ἄλλο σχέδιον τοῦ πλάστου ἢ ζωγράφου, καὶ ἄλλο ἢ διὰ μήτρας ὑστερον καὶ ἐκτυπώσεως εἰς πλεῖστα κεράμια ἀμελεστέρα χάριν ἐμπορίου ἀναπαραγωγῆ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 28 Μαρτίου 1884.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

Υ. Γ. Εἶχομεν ἤδη γράψει τὰ ἀνωτέρω καὶ ἔτοιμοι ἦσαν αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Gillieron σχεδιασθεῖσαι ἀπεικονίσεις τῶν δύο σκύφων, ὅτε καὶ τρίτος τις, ὡσαύτως ἐκ Τανάγρας, ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, ἔχων παράστασιν ἐκ τοῦ Ἰλιακοῦ μύθου ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον ἐσχηματισμένην (τρία ἄρματα μεθ' ὀπλιτῶν καὶ ἠνιόχων, ἐξ ὧν ἐπιμαρτυρεῖται γράμμασιν ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἕτερός τις). Τὸ περιεργότατον τῶν ἐπὶ τοῦ ἀγγείου εἶναι ἐξόγκωμά τι ἐπίμηκες, κάθετον μεταξὺ τῶν ἀρμάτων καὶ ὁμοιον σχεδὸν κάμπη, παρ' ὃ τὰ γράμματα « χίραξ Ἀχαιῶν » τὸ μὲν πρᾶγμα βεβαίως Ὀμηρικὸν κατὰ τὰ ἐν Ἰλιάδ. Μ καὶ ἐξῆς, τὸ δὲ ὄνομα ὄχι. Καὶ τοῦτο τὸ ἀγγεῖον θέλει προσεχῶς ἐκδοθῆ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ.(1)

1

ΠΛΕΙΣΤΟΜΜΕΝΚΑΙΙΩΣΛΠΡΟ
ΠΩΝΣΩΝΕΣΧΕΣΕΓΓΑΙΝΟΝ
ΛΥΣΑΝΔΡΟΥΠΙΘΕΩΣ
ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΗΓΓΟΝΕΚΑΙΝΥ
ΕΙΠΕΙΣΣΟΙΣΙΦΙΛΟΙΣΙΜΕΓΑΝΠΟΘΟΝ
ΕΞΟΧΑΔΑΥΤΗΣΑΝΔΡΙΛΙΠΟΥΣΑΦΑΟΣ
ΜΟΙΡΙΔΙΩΙΘΑΝΑΤΩΙ

ΕΥΣΕΒΗΑΣΚΗΣΑΣΑΒΙΟΝ
ΚΑΙΣΩΦΡΟΝΑΘΝΗΣΚΩΗΝΙΚΑ
ΜΟΙΒΙΟΤΟΥΜΟΡΣΙΜΟΝΗΛΘΕΤΕΛΟΣ

ΠΕΝΘΟΣΜΗΤΡΙΛΙΠΟΥΣΑΚΑΣΙΓΝΗ

(1) Ἄπασαι αὗται αἱ ἐπιγραφαὶ ἀνήκουσι τῇ ἐμῇ συλλογῇ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1884

ΤΩΙΤΕΠΟΣΕΙΤΕΠΑΙΔΙΤΕΜΩΙ
ΘΝΗΣΚΩΚΑΙΜΕΧΘΩΝΗΔΕΚΑΛΥ
ΠΤΕΙΗΓΡΑΣΙΝΚΟΙΝΗΤΟΙΣΑΠΟΓΙΓΝΟ
ΜΕΝΟΙΣΕΙΜΙΔΕΛΥΣΑΝΔΡΟΥ
ΠΙΘΕΩΣΑΡΧΕΣΤΡΑΤΗΗΔΕ

Πλείστομ. μὲν καὶ ζῶσα τ[ρ]όπων σῶν ἔσχεσ ἐπαινον
Λυσάνδρου Πιθέως Ἀρχεστράτη ἔγγονε, καὶ νῦ[ν]
[λ]εῖπεισ σοῖσι φίλοισι μέγαν πόθον, ἐξοχα δ' αὐτῆς
ἄνδρι λιποῦσα φάος μοιριδίω θανάτω.

Εὐσεβῆ ἀσκήσασα βίον καὶ σῶφρονα θνήσκω,
ἠνίκα μοι βιοτοῦ μόρσιμον ἦλθε τέλος.

Πένθος μητρὶ λιποῦσα κασιγνήτῳ τε, πόσειτε,

5

παιδί τ' ἐμῶ, θνήσκω καί με χθών ἤδε καλύπτει,
ἢ πᾶσιν κοινή τοῖς ἀπογιγνομένοις.
Εἰμί δὲ Λυσάνδρου Πιθέως Ἀρχεστράτη ἤδε.

Ἡ ἔμμετρος αὕτη ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή σχη-
ματίζεται ἐκ τριῶν ἐπιγραμμάτων, ὧν ἡ γλῶσσα
εἶνε ρέουσα καὶ οἱ στίχοι οὐχὶ ἀδόκιμοι· παρόμοια
ἔμμετρα ἐπιγράμματα ἐξ Ἀττικῆς ἐξεδόθησαν ἐν
Kaibel Epigrammata Græca σελ. 9-61 καὶ ἐν
C.I.A. vol. III, μέρ. II, σελ. 1-27· ἀριθ. 1307
-1416. Τὰ πλεῖστα τῶν ἐπιγραμμάτων τούτων
ὁμοιάζουσι τοσοῦτον πρὸς ἀλληλα, ὥστε δὲν ἤθελέ
τις σφαλῆ παραδεχόμενος, ὅτι εἶνε ἔργα ἐνὸς καὶ
τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ Ὁ λίθος εἶνε πεντελικός. Εὐ-
ρέθη δὲ κατὰ Μάρτιον τοῦ 1882 ἐν τῷ ἀρχαίῳ
νεκροταφείῳ τῷ κειμένῳ ΒΔ. τοῦ Πειραιῶς. Ὑψος
0,35, πλάτ. 0,25, πάχ. 0,07.

2

Σ Χ Ω Ρ Ι Ο Υ
Π Ε Π Ρ Α Μ Ε Ν Ο
Ε Π Ι Λ Υ Σ Ε Ι : Η Γ
Χ Ρ Ω Μ Ω Ν Ι Φ Υ
Λ Α Σ Ι Ω Ι

Ὅρο]ς χωρίου
πεπραμένο[υ]
ἐπὶ λύσει : Η Γ
Χρῶμωνι Φυ-
λασίῳ.

Ἐπὶ ἐπιφανείας λίθου πεντελισίου ἀνωμάλου.
Εὐρέθη κατὰ μῆνα Ἰούνιον τοῦ 1883 παρὰ τὸν ἐν

Πειραιεῖ σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Ὑψ. 0,17,
πλάτος 0,20, πάχος 0,04. Τὸ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ
ταύτῃ ἀναφερόμενον ὄνομα Χρῶμων εὑρηται διὰ
τοῦ ο γεγραμμένον Χρόμων ἐν Θουκ. 3,98. Ὅροι
τοιούτοι πολλοὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐν C. I. A. Vol.
II μέρ. II ἀριθ. 1062-1152 καὶ add. ἀρ. 1171.

3

Σ Ο Ι Κ Ι Ω Ν
Π Ε Π Ρ Α
Ν Ε Π Ι Λ

Ὅρος] οἰκιῶν
. πεπρα
[μένω]ν ἐπὶ λ
[ύσει]

Ἐπὶ τεμαχίου τεθραυσμένου λίθου πεντελικοῦ
ὕψ. 0,16, πλάτ. 0,15, πάχ. 0,05. Εὐρέθη ἐν
Πειραιεῖ.

4

Μ Ε Λ Ι Τ Τ Α
Α Λ Ο Π Ω Λ Ι Σ

Μέλιττα
ἀλοπῶλις

Ἐπὶ στήλης ἐχούσης ἄνω γείσον λίθου ὑμηττίου
ὕψ. 8,74, πλάτ. 0,33, πάχ. 0,06. Εὐρέθη κατὰ
μῆνα Μάιον τοῦ 1884 ἐν τῷ ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ
Πειραιῶς. Τὸ θηλ. ἀλοπῶλις ἀναγινώσκεται καὶ ἐν
ἐπιγραφῇ ἐπιτυμβίῳ, βλ. Στεφ. Κουμανούδη ἐπιγρ.
ἐπιτυμβ. ἀρ. 3002=C. I. A. III μέρ. II ἀρ. 1456.

5

Handwritten inscription in cursive script.

Ν Ο Υ Μ Η Ν Ι Ο Σ Ξ Κ Ι Τ Ι Ε Υ Σ

Ἡ ἐν πανομοιοτύπῳ ἐκδιδομένη ἐνταῦθα δίγλωσσος, Φοινικικὴ καὶ Ἑλληνικὴ ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή, εἶνε ἐγκεχαραγμένη ἐπὶ στήλης λίθου ὑμηττίου τεθραυσμένης τὰ κάτω καὶ ἐχούσης γείσον καὶ ἐπίπεδον ἡμικυκλιοειδές. Ὑψος 4, 40, πλάτ. 0, 26, πάχ. 0, 04. Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον τοῦ 1884 παρὰ τὴν θέσιν τὴν κοινῶς λεγομένην *Κρεμμυδαροῦ* (Ἡετιώνεια). Ἄλλας δίγλωσσους ἐπιγραφὰς Φοινικικὰς καὶ Ἑλληνικὰς δηλ. ἐν Ἀττικῇ ἐπίσης εὐρεθείσας βλέπε ἐν C. I. G. ἀρ. 859, 894 καὶ ἐν *Annali d. Inst.* 1861 tav. d' Agg. M. N° 1 καὶ p. 322, πρβλ. καὶ *Kekulé Theseion* σελ. 27 N° 57. Τὸ περιέργον δὲ εἶνε, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 859 ἐν C. I. G. ἐκδεδομένη εἶνε ὁμῶνυμος τῇ ἡμετέρᾳ, μολονότι τὰ Φοινικικὰ ἐκείνης γράμματα εἶνε διάφορα τῶν τῆς παρούσης καὶ ἐν δυσὶ στίχοις ἐγκεχαραγμένα. Ὁ γνωστὸς Σημιτιολόγος κ. Ernest Renan λαβὼν παρ' ἐμοῦ διὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς κ. Foucart πανομοιότυπον τῆς ἐν λόγῳ ἐπιγραφῆς μέλλει νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὴν μετ' οὐ πολὺ προσηκόντως.

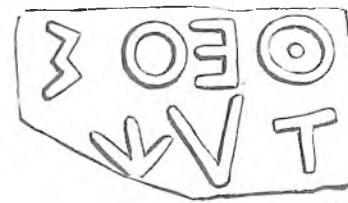
6

Ι Ε Ρ Ω Ν Α Ρ Τ Ε Μ . .
Ω Ρ Α Ι Α Ι

Ἰέρων Ἀρτεμ[ιδι]
ὠραία·

Ἐπὶ βάθρου λίθου πεντελησίου ἔχοντος περίξ καὶ γείσον ὕψ. 0, 10, πλάτ. 0, 25, πάχ. 0, 10. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ βάθρου παρατηρεῖται ἀβαθὲς τετράγωνον κοίλωμα καὶ τύπος μικροῦ ποδός. Εὐρέθη παρὰ τὴν Α' δημοτικὴν σχολὴν τῶν ἀρρένων κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1882. Πιθανῶς ἡ ἀναθηματικὴ αὕτη ἐπιγραφή ἀναφέρεται εἰς τὸν ἐν Πειραιεῖ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἧς τὸ ἐπίθετον ὠραία πρωτοφανές.

7

Θεός
Τύχα.

Ἐπὶ τεμαγίου κεραμίδος εὐρεθείσης ἐν Πειραιεῖ παρὰ τάφον ἀρχαῖον ἐν ἐκτύποις γράμμασιν, ἀποδοθείσιν ἐνταῦθα πανομοιοτύπως ἐν μικροτέρῳ δὲ μεγέθει. Τοιαῦτα καὶ παρόμοια γράμματα ἀπαντῶσι καὶ ἐπ' ἄλλων κεραμίδων, τῶν ὁποίων πλείστας κέκτηται τὸ μουσεῖον τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 9 Ἰουνίου 1884.

ΑΛ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ.

Παρὰ τὸ λεγόμενον *Καλλιχρον* φρέαρ, λεπτά τινα μόνον ἔξω τῆς Ἐλευσίνος καὶ ἐπὶ τῆς εἰς Θήβας καὶ Μέγαρα ἀγούσης, σκάπτων χωρικός τις τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας του εὗρε τὸ ψήφισμα τοῦτο. Ἡ πλάξ πεντελικῆς λίθου οὕσα ἔχει ὕψος μὲν 0,63 μ., πλάτος 0,42 μ. καὶ πάχος 0,072 μ. περίπου. Εἶναι δὲ ἀποκεκρουσμένη μόνον εἰς τὰ κάτω, ἐν ᾧ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μόνον ὁ ρύπος καὶ

αἱ ἀπολιθώσεις καθιστῶσι γράμματά τινα ἀσαφῆ. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα εὐκόλως συμπληροῦνται, οὐχὶ ὁμῶς καὶ ἡ τελευταία λέξις ἐν στ. 11. Ἀλλὰ καὶ αὕτη θ' ἀναγνωσθῆ, ἐλπίζω, ὅταν προσεγγῶς ἡ πλάξ ἀγορασθεῖσα κατατεθῆ εἰς τὰς δημοσίας συλλογὰς· ἀναμένων δὲ νὰ καθαρισθῆ δὲν θέλω νὰ προτείνω ἐνταῦθα ὑποθέσεις περὶ τῆς πιθανῆς ἀναγνώσεως τῶν γραμμάτων τούτων· σημεῖῳ μόνον, ὅτι

τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον γράμμα φαίνονται ὡς Α, Δ, Λ ἢ καὶ Μ. Τὰ λοιπὰ δύο εἶναι ἀμφίβολα. Ἴσως

ὑποκρύπτεται λέξις τις ἐξ ἧς θὰ μάθωμεν καὶ τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ στεφανουμένου Δαμασίου.

. . Λ . . Μ Α Χ Ο Ξ Κ Α Λ Λ Ι Κ Ρ Α Τ Ο Υ Ξ Ε Ι Π Ε Ν Ε Π Ε
 Α Μ Α Ξ Ι Α Ξ Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ο Υ Θ Η Β Α Ι Ο Ξ Ο Ι Κ
 . < Α Ξ Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Κ Ο Ξ Μ Ι Ο Ξ Τ Ε Ω . Δ Ι Α Τ Ε Τ .
 . Ε Κ Ε Κ Α Ι Φ Ι Λ Α Ν Θ Ρ Ω Γ Ω Ξ Ε Χ Ε Ι Π Ρ Ο Ξ Π Α Ν .
 5 . Ξ Τ Ο Υ Ξ Ε Ν Τ Ο Ι Δ Η Μ Ο Ι Ο Ι Κ Ο Υ Ν Τ Α Ξ Κ Α Ι / * .
 . Ο Ξ Κ Α Ι Ο Ι Μ Α Θ Η Τ Α Ι Α Υ Τ Ο Κ Α Ι Δ Ι Ο Ν Υ Ξ . .
 . Ο Ι Ο Υ Ν Τ Ω Ν Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Ω Ν Ε Ξ Π Ρ Ο Υ Δ Α Ξ Ε . .
 Α Ι Ε Φ Ι Λ Ο Τ Ι Μ Η Θ Η Π Ρ Ο Ξ Τ Ο Υ Ξ Θ Ε Ο Υ Ξ Κ . .
 Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Τ Ο Ν Α Θ Η Ν Α Ι Ω Ν Κ Α Ι Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν . .
 10 . Ο Π Ω Ξ Ω Ξ Κ Α Λ Λ Ι Ξ Τ Α Γ Ε Ν Η Τ Α Ι Τ Α Δ Ι Ο Ν Υ .
 Ι Α Κ Α Ι Π Α Ρ Α Ξ Κ Ε Υ Α Ξ Α Ξ Τ Ο Ι Ξ Α Υ Τ Ο Υ Λ Ε Λ Η
 Ξ Ι Χ Ο Ρ Ο Υ Ξ Δ Υ Ο Τ Ο Ν Μ Ε Ν Π Α Ι Δ Ω Ν Τ Ο Ν Δ Ε Α Ν
 . Ρ Ω Ν Ε Π Ε Δ Ω Κ Ε Ν Τ Ε Ϊ Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Κ Α Ι Τ Ε Ι Κ Ο
 Ρ Ε Ι Κ Α Ι Τ Ο Ι Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ο Ι Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Ε Λ Ε Υ Ξ
 15 Ι Ν Ι Ο Ι Ξ Ε Ρ Α Ι Ν Ε Ξ Α Ι Δ Α Μ Α Ξ Ι Α Ν Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι
 Ο Θ Η Β Α Ι Ο Ν Ξ Ω Φ Ρ Ο Ξ Υ Ν Η Ξ Ε Ν Ε Κ Α Κ Α Ι Ε Υ Ξ Ε
 Β Ε Ι Α Ξ Τ Η Ξ Π Ρ Ο Ξ Τ Ω Θ Ε Ω Κ Α Ι Ξ Τ Ε Φ Α Ν Ω Ξ Α Ι
 Α Υ Τ Ο Ν Χ Ρ Υ Ξ Ω Ι Ξ Τ Ε Φ Α Ν Ω Ι Α Π Ο Χ Δ Ρ Α Χ Μ Ω Ν
 Α Ν Ε Ι Π Α Τ Ω Δ Ε Α Υ Τ Ο Ν Ο Μ Ε Τ Α Γ Ν Α Ο Ι Ν Δ Η Μ Α
 20 Ρ Χ Ο Ξ Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ω Ν Τ Ω Ν Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Τ Ο Ι Ξ Τ Ρ
 Α Γ Ο Ι Δ Ο Ι Ξ Ο Τ Ι Ο Δ Η Μ Ο Ξ Ο Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Ω Ν . .
 . Φ Α Ν Ο Ι Δ Α Μ Α Ξ Ι Α Ν Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ο Υ Θ Η Β Α Ι Ο Ν
 Ξ Ω Φ Ρ Ο Ξ Υ Ν Η Ξ Ε Ν Ε Κ Α Κ Α Ι Ε Υ Ξ Ε Β Ε Ι Α Ξ Τ Η Ξ
 Π Ρ Ο Ξ Τ Ω Θ Ε Ω Ξ Τ Ω Δ Ε Α Υ Τ Ω Ι Π Ρ Ο Ε Δ Ρ Ι Α Κ Α
 25 Ι Α Τ Ε Λ Ε Ι Α Ω Ν Ε Ι Ξ Ι Ν Κ Υ Ρ Ι Ο Ι Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Ο
 Ι Κ Α Ι Α Υ Τ Ω Ι Ε Γ Γ Ο Ν Ο Ι Ξ Κ Α Ι Ε Α Ν Τ Ι Α Λ Λ Ο .
 Ο Υ Λ Η Τ Α Ι Α Γ Α Θ Ο Ν Ε Υ Ρ Ε Ξ Θ Α Ι Π Α Ρ Α Τ Ο Υ Δ Η
 Μ Ο Υ Τ Ο Υ Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Ω Ν Κ Α Ι Ε Π Ι . Ε Λ Ε Ξ Θ Ω .
 Υ Τ Ο Υ Ο Δ Η Μ Α Ρ Χ Ο Ξ Ο Α Ε Ι Δ Η Μ Α Ρ Χ Ω Ν Ο Τ Ο Υ Α
 30 Ν Δ Ε Η Τ Α Ι Ε Λ Ε Ξ Θ Α Ι Δ Ε Α Υ Τ Ι Κ Α Μ Α Λ Λ Α Ο Ξ Τ Ι
 Ξ Ε Π Ι Μ Ε Λ Η Ξ Ε Τ Α Ι Ο Π Ω Ξ Α Ν Α Ν Α Γ Ρ Α Φ Ε Ι Τ Ο
 Δ Ε Τ Ο Υ Η Φ Ι Ξ Μ Α Κ Α Ι Ξ Τ Α Θ Ε Ι Ε Ν Τ Ω Ι Δ Ι Ο Ν Υ
 . Ι Ω Ι Ε Ι Ξ Δ Ε Τ Η Ν Α Ν Α Γ Ρ Α Φ Η Ν Δ Ο Υ Ν Α Ι Δ Δ Ρ
 . Χ Μ Α Ξ Τ Ο Ν Δ Η Μ Α Ρ Χ Ο Ν Δ Ο Υ Ν Α Ι Δ Ε Ε Ι Ξ Ο . Ξ
 35 . Α Ν Δ Α Μ Α Ξ Ι Α Ι Η Δ Ρ Α Χ Μ Α Ξ Α Γ Ο Τ Ο Υ Κ Ο Ι . .
 . Α Λ Λ Ι Μ Α Χ Ο Ξ Κ Α Λ Λ Ι Κ Ρ Α Τ Ο Υ Ξ Ε Ι Π Ε Ν Ε Π Ε
 . . Η Φ Ρ Υ Ν Ι Ξ Κ . Ξ Ο . Ρ Ω . Ο . Ο Ι
 Κ Ο Ξ

[Κα]λ[λι]μαχος Καλλικράτους εἶπεν· ἐπέ-
 ἰδῆ Δαμα[σ]ίας Διονυσίου Θηβαῖος οἰκ-

ῆσ]ας Ἐλευσῖνι κόσμιός τε ᾧ[ν] διατετ[έ-]
 λ]εκε καὶ φιλανθρώπως ἔχει πρὸς πάντ-

5 α]ς τοὺς ἐν τοῖ δήμοι οἰκοῦντας καὶ [αὐ-]
 τ]ός καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτῷ καὶ Διονύσ[ια
 π]οιούντων Ἐλευσινίων ἐσπούδασε[ν κ-]
 αὶ ἐφιλοτιμήθη πρὸς τοὺς θεοὺς κ[αὶ τ-]
 ὄν δήμον τὸν Ἀθηναίων καὶ Ἐλευσιν[ίω-]
 10 ν], ὅπως ὡς κάλλιστα γένηται τὰ Διονύ[σ-]
 ια καὶ παρασκευάσας τοῖς αὐτοῦ
 . Ἰ χοροὺς δύο, τὸν μὲν παιδῶν, τὸν δὲ ἀν-
 δ]ρῶν ἐπέδωκεν τεῖ Δήμητρι καὶ τεῖ Κό-
 ρει καὶ τοῖ Διονύσοι, δεδόχθαι Ἐλευσ-
 15 ινίοις ἐπαινεῖσαι Δαμασίαν Διονυσί-
 ο Θηβαῖον σωφροσύνης ἕνεκα καὶ εὐσε-
 βείας τῆς πρὸς τῷ Θεῷ καὶ στεφανῶσαι
 αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ Χ δραχμῶν·
 ἀνειπάτω δ' αὐτὸν ὁ μετὰ Γνᾶ[θ]ιν δήμα-
 20 ρχος Διονυσίων τῶν Ἐλευσίνι τοῖς τρ-
 αγοιδοῖς, ὅτι ὁ δήμος ὁ Ἐλευσινίων [στ-]
 ε]φανοὶ Δαμασίαν Διονυσίου Θηβαῖον

σωφροσύνης ἕνεκα καὶ εὐσεβείας τῆς
 πρὸς τῷ Θεῷ· ἔστω δὲ αὐτῷ προεδρία κα-
 25 ἰ ἀτέλεια ὧν εἰσιν κύριοι Ἐλευσινιο-
 ι καὶ αὐτῷ (καὶ) ἐγγόνιοις, καὶ ἔάν τι ἄλλο [β-
 ούληται ἀγαθὸν εὐρέσθαι παρὰ τοῦ δή-
 μου τοῦ Ἐλευσινίων· καὶ ἐπι[μ]ελέσθω [α-
 ὑτοῦ ὁ δήμαρχος ὁ αἰεὶ δημαρχῶν ὅτου ἄ-
 30 ν δέηται· ἐλέσθαι δ' αὐτίκα μάλα ὅστι-
 ς ἐπιμελήσεται, ὅπως ἂν ἀναγραφῆί τό-
 δε τὸ ψήφισμα καὶ σταθεῖ ἐν τῷ Διону-
 σ]ίωι, εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν δοῦναι Δ δρα-
 α]χμὰς τὸν δήμαρχον, δοῦναι δὲ εἰς [θ]υ[σ]-
 35 ἰ]αν Δαμασίαι Η δραχμὰς ἀπὸ τοῦ κοι[ν]ῷ.
 Κ]αλλιμάχος Καλλιμαράτους εἶπεν· ἐπε-
 ιδ]ή Φρυνίσ[α]ς [Θή]ρω[ν]ο[ς]
 κοσ

X. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

ΠΤΥΚΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ

ΜΕΤ' ΑΝΑΓΛΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΕΓΧΑΡΑΚΤΟΥ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ.

(Ὅρα πίν, 6, 1. 2.)

Τὸ ἐπὶ τοῦ ἔκτου πίνακος ἐν τῷ πραγματικῷ αὐτοῦ μεγέθει ἀπεικονισμένον πτυκτὸν κάτοπτρον, ὅπερ εὐρέθη μὲν ἐν Κορίνθῳ, περιήλθε δὲ νεωστὶ ἐξ ἀγορᾶς εἰς κτήσιν τῆς ἡμετέρας Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, ἐκδίδομεν ἐνταῦθα ἐν ψευδαργυροτύπῳ εἰκόνη, γενομένη ἐν Παρισίοις κατὰ τὴν πιστὴν ἀπεικόνισιν τῆς ἐξησκημένης χειρὸς τοῦ κ. Gil-lieron.

Τὸ κάτοπτρον τοῦτο ἐπὶ μὲν τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ πώματος (πίν. 6, 1.) φέρει ἐν ἀναγλύφῳ ἰπ-πόκαμπον ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει γυναικεία μορφή ἐν-δεδυμένη ποδήρη ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπίβλημα, ἐπερριμμένον ἀφελῶς καὶ μετὰ χάριτος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος (1). Ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης,

(1) Τῆς γυναικείας μορφῆς ἐλλείπουσιν οἱ πόδες καὶ τὰ κράσπεδα τοῦ χιτῶνος, τοῦ δὲ ἰπποκάμπου ἐλλείπει ἱκανὸν μέρος ὑπὸ τὸν λαιμόν, ὁ δεξιὸς ἐμπρόσθιος πούς, τὸ ἄκρον τοῦ γαστροπερυγίου καὶ ἱκανὸν μέρος τῆς οὐρᾶς.

τῆς ἀντιθέτου τοῦ πώματος ἐπιφανείας, φέρει ἐγγε-χαραγμένην περωτὴν γυναικείαν ἐπίσης μορφῆν, ἐλαύνουσαν ἄρμα συρόμενον ὑπὸ τεσσάρων ἵππων (πίν. 6, 2.) (1).

Ἡ ἐπιβαίνουσα τοῦ ἰπποκάμπου γυναικεία μορ-φή, κεκοσμημένη περιδεραίῳ περὶ τὸν λαιμόν καὶ φελίῳ περὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα, κάθηται πλαγίως ἐπ' αὐτοῦ, καὶ κρατεῖ τῆ μὲν ἀριστερᾶ τὰς ἡνίας, τῆ δὲ δεξιᾶ περικνημίδα ἀμυδρῶς διακρνομένην, ἅτε ἐφθαρμένην ἱκανῶς οὔσαν ὑπὸ τῆς κατιώσεως. Ἡ ὅλη στάσις αὐτῆς εἶνε φυσικὴ καὶ ἀπροσποίητος, ἢ δὲ ἔκφρασις σύννου. Ὁ θαλάσσιος ἵππος, ὅστις αἶρει μεθ' ἱκανῆς χάριτος τὸν σωζόμενον ἀριστερόν αὐτοῦ ἐμπρόσθιον πόδα, διακρίνεται ἐπὶ τῆ στάσει τῆς ὠραίας αὐτοῦ κεφαλῆς. Ὁ παχὺς αὐτοῦ λαιμός, ὁ προεξέχων ὀφθαλμός, οἱ ἀναπεπταμένοι μυ-

(1) Τῆς παραστάσεως ταύτης σώζεται ἱκανῶς ἡ περωτὴ μορφή, ἐνῶ τῶν ἵππων μέρη τινὰ ἐνιαχοῦ ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τῆς κατιώσεως.

κτῆρες, τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἐλικοειδῶς φερόμενον προκόμιον καὶ ἢ κατὰ τὴν ἀρχαίαν τεχνοτροπίαν βραχέως ἀποκεκομμένη χαίτη, χαρακτηρίζουσιν ἐξαίρετα τὸ θυμοειδῆ καὶ τὴν σύντονον καὶ ἐντεταμένην τοῦ ζώου στάσιν.

Ἡ δὲ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐπιφανείας τοῦ πώματος ἐγγράρακτος παράστασις διακρίνεται διὰ τὴν χαρίεσσαν στάσιν τῆς ἐλαυνούσης τὸ τέθριππον περωτῆς μορφῆς, καὶ διὰ τὸ γοργὸν καὶ θυμοειδῆ τῶν ἵππων. Διὰ τῶν ιδιοτήτων τούτων χαρακτηρίζονται μάλιστα οἱ ἵπποι τῶν Ἑλληνικῶν καλλιτεχνημάτων.

Ἡ καλὴ καὶ ἐπιμελὴς ἐργασία τοῦ κατόπτρου καὶ ἢ μετ' ἐλευθερίας πεποιημένη σύνθεσις ἀμφοτέρων τῶν παραστάσεων ἐλέγχουσι χεῖρα γεγυμνασμένην τοῦ τρίτου τοῦλάχιστον π. Χ. αἰῶνος (1). Ἡ ἐξήγησις τῆς ἀναγλύπτου παραστάσεως οὐδεμίαν παρέχει δυσκολίαν. Ἡ ἐπὶ τοῦ ἵπποκάμπου ἐπιβαίνουσα γυναικεῖα μορφή, ἢ τὴν περικνημίδα τῆ δεξιᾷ φέρουσα, εἶνε ἄνευ ἀμφιβολίας ἡ Νηρηΐς Θέτις προσκομίζουσα τῷ πεφιλημένῳ αὐτῆς υἱῷ Ἀχιλλεῖ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡραίστου κατασκευασθέντα νέα τεύχεα (2). Ἡ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ὁμοῦς ἐπιφανείας τὸ τέθριππον ἐλαύνουσα περωτῆ μορφή δυνατὸν νὰ ἐξηγηθῇ ὡς Νίκη προαναγγέλλουσα ἐπιτυχίαν τῷ ἥρωϊ, ἀφοῦ μάλιστα τὰ νέα ταῦτα ἔπλα μέλλουσι νὰ ὦσι νικηφόρα. Δυνατὸν ὁμοῦς νὰ ἐξη-

(1) Ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε ὅτι ἀμφοτέραι αἱ παραστάσεις τοῦ κατόπτρου, ἢ τε ἀνάγλυπτος καὶ ἢ ἐγγράρακτος, κοσμοῦσιν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν δίσκον, τὸν τοῦ πώματος, ἐνῶ ἐν ἄλλοις τοῖς πευκτοῖς Ἑλληνικοῖς κατόπτροις, τοῖς μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον γνωστοῖς, οὐδὲν παράδειγμα τοιαύτης διακοσμήσεως ὑπάρχει, ἀλλὰ πάντοτε τὸ πῶμα φέρει τὴν ἀνάγλυπτον παράστασιν, ἐὰν δὲ ὑπάρχῃ καὶ ἐγγράρακτος, αὕτη κοσμεῖ τὸν κύριον δίσκον τοῦ κατόπτρου, τὸν ἔχοντα δηλαδὴ τὴν μίαν ὕψιν στυλινὴν πρὸς ἐνοπερισμόν.

(2) Ἡ παράστασις τοῦ μύθου τούτου ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ ποιήσει ('Ὀμ. Ἰλιάδ. Γ. στ. 3 καὶ ἐξ.) καὶ ἐν ἄλλοις μνημείοις τῆς τέχνης, ὅσον ἐν ἀγγείοις ἢ Θέτις ἐπὶ ἵπποκάμπου κρατοῦσα τῆ ἀριστερᾷ θύρακα (Millin peintures des vases I, 14 = Gallerie Mythologique pl. CLX N° 585), ἐν δακτυλιοῖσι ἐπὶ ἵπποκάμπου ἀσπίδα φέρουσα (Toelken Verzeichniss der ant. vertieft geschnitt Steine, p. 285, N° 269 καὶ p. 286, N° 270), ἐν νομισματοσήμεσι ἐπὶ ἵπποκάμπου κρατοῦσα τῆ ἀριστερᾷ ἀσπίδα, ἧς ἐν μέσῳ εἰκασταὶ κεφαλὴ Μεδοῦσης (Buanarotti Mem. ant. p. 113 = Millin Gallerie Myth. pl. CLI N° 586), ἐν τοιχογραφίαις ἐπὶ ἵπποκάμπου κρατοῦσα τῆ δεξιᾷ ἄλλοτε μὲν περικνημίδα (Helbig Wandgem. N° 1319), ἄλλοτε δὲ ἀσπίδα (Helbig Wandgem. N° 1320, καὶ 1321) πρὸς καὶ Clarac pl. 747, 1805 καὶ pl. 746, 1804.

γηθῇ ἢ τελευταία αὕτη καὶ ὡς Ἡῶς (1) δηλοῦσα τὴν ὥραν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ Θέτις ἦλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων, ἵνα ἐπιδώσῃ τὰ ἔπλα τῷ υἱῷ αὐτῆς. Διότι κατὰ τὴν Ἰλιάδα (Σ. 145, 240, 615.) ἡ Θέτις ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἀργὰ κατὰ τὴν νύκτα, περὶ τὴν αὐγὴν δὲ μόνον ('Ἰλ. Γ. στ. 1 ἐξ.) ἀφίκετο εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ κατέθηκε πρόσθεν Ἀχιλλῆος τὰ παρ' Ἡραίστου κλυτὰ τεύχεα. Καὶ κατὰ τὴν μίαν καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ἐκδοχὴν, εἴτε δηλαδὴ ἐκλάβωμεν τὴν περωτῆ μορφήν ὡς Νίκην εἴτε ὡς Ἡῶν, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐκατέρα τούτων σχετίζεται στενωτάτα πρὸς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπὶ τοῦ πώματος ἀνάγλυπτον τῆς Θέτιδος παράστασιν.

Περὶ τὸν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἢ τε Θέτις καὶ ἢ Νίκη ἢ Ἡῶς δὲν ἐλήφθησαν εἰκῆ καὶ μάτην ὑπὸ τοῦ καλλιτέχου πρὸς διακόσμησιν τοῦ κατόπτρου, ἀλλ' ἀπὸ σκοποῦ. Ἡ Θέτις λ. χ. λαμβάνεται καὶ ὡς ὑπόδειγμα γυναικεῖας ὠραιότητος καθόλου τε καὶ ἰδίᾳ διὰ τοὺς ὠραίους αὐτῆς πόδας ὅθεν καὶ ἀργυρόπεζα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐπικαλεῖται (2). Ἡ δὲ Νίκη εἶνε τὸ σύμβολον πάσης ἐπιτυχίας καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις (3). Ἡ δὲ Ἡῶς τελευταῖον ἀλληγορεῖται εἰς πᾶν ὠραῖον καὶ εἰς πᾶσαν ἀκμάζουσαν νεότητα (4). Οὐδὲν λοιπὸν καταλληλότερον τούτων σύμβολον πρὸς ἐπικόσμησιν κατόπτρου.

Ἐκτὸς τῆς ἐξαιρέτου αὐτοῦ ἐργασίας καὶ τῆς ἐνδιαφερούσης παραστάσεως, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κάτοπτρον εἶνε πρὸ πάντων ἡμῖν πολῦτιμον, διότι ἔχει ἐγγράρακτον παράστασιν, ὀλίγα δὲ μέχρι τοῦδε ἦσαν γνωστὰ ἡμῖν ἐγγράρακτα Ἑλληνικὰ κάτοπτρα, μέχρι τοῦ 1876 μόνως εἰς δέκα συμποσούμενα (5). Συμπληρῶν ὅσα ἄλλοτε περὶ αὐτῶν ἐδημοσίευσαν,

(1) Ἡῶ μετὰ τέθριππου ὄρα καὶ ἐν Otto Jahn. Vasen Sammlung zu München. N° 849, Millin Gallerie Mythologique. Pl. XXX, Lenormant et De Witte Elite. II, pl. 109 A, 109 B, καὶ 110, Virg. Aen. VI, 535, πρὸς καὶ Θεοκρ. 2, 148, 13, 11.

(2) Πρὸς. Ρουφίνον ἐν Ἀνθολογ. Ἑλλ. 5, 48, 94. Χαρίτ. Ἀφροδισ. Ἐρωτικὰ διηγήματα 6, 3.

(3) Preller Gr. Myth. I. 368.

(4) Preller Myth. I. 344.

(5) Ὅρα ἡμετέραν περὶ Ἑλλ. κάτοπτρ. διατριβὴν σελ. 10, καὶ ἐξ. A. Dumont. Miroirs Grecques, Bull. Corr. Hell. 1877, σελ. 108 καὶ ἐξ.

ἀναφέρω ἐνταῦθα διὰ βραχέων ὅσα ἐγγάρακτα Ἑλληνικά κάτοπτρα ἐδημοσιεύθησαν ἢ ἐμνημονεύθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, μετὰ τῆ ἐκδοσιν τῆς περὶ Ἑλληνικῶν κατόπτρων ἐμῆς πραγματείας. Εἰς τὰ δέκα περιγραφέντα ἢ ἐκδοθέντα ὑπ' ἐμοῦ τῷ 1876 ἐγγάρακτα κάτοπτρα ἔχουσι προστεθῆ ἔκτοτε τὰ ἀκόλουθα.

11) Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως. Ἐπὶ πυκτοῦ κατόπτρου, τοῦ ὁποίου τὸ πῶμα κοσμεῖται δι' ἀναγλύπτου κεφαλῆς Ἀριάδνης. A. Dumont. Comptes rendus de l'Academie des inscriptions 1878, p. 113. Revue Archeologique 1880, p. 115. Bull. Corr. Hell. 1884, p. 392.

12) Ἀπόλλων ἰσταίμενος καὶ κρατῶν τῇ δεξιᾷ δάφνην, ἀπέναντι δ' αὐτοῦ ἢ Ἀρτεμις τείρουσα ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας πρὸς τετράποδόν τι (ἐρίφιον;) ἀδήλου προελεύσεως. A. Dumont. Gazette Archeologique 1880, p. 49-52 pl. 5 (1).

13) Κεφαλή ἐν κατατομῇ ἐπὶ δίσκου κατόπτρου A. Dumont Gazette Archeolog. 1880, p. 49.

14) Ὁ Θησεὺς μαχόμενος πρὸς τὸν Μινώταυρον. Arheolog. Zeitung 1862, p. 302. Taf. 146, 1 καὶ 1867, p. 96. πρβλ. καὶ ἡμετέραν περὶ Ἑλληνικῶν κατόπτρων διατριβὴν σελ. 32, ἀριθ. 35.

15) Ἀθήρ καὶ γυνὴ ἐν γυλότητι μισγόμενοι. A. Dumont, Gazette Archeolog. 1880, p. 50.

16) Ἀρέτειος νεαρίας περιβεβλημένος ἰμάτιον καὶ στηριζόμενος ἐπὶ ῥοπίλου πρὸς γυναικὸς καθήμενης. Ἐκ τῆς μεσημβρινῆς Ῥωσσίας, ἐργασίας ἐπιμελοῦς. Shephani, Comptes-rendu 1883, p. 49, pl. II, 2.

17) Ὁ Ἀπόλλων καθήμενος ἐπὶ βρούχου ἀπέναντι δ' αὐτοῦ ἢ κενηγέτις Ἀρτεμις ἰσταμένη. Ἐκ Κορίνθου. A. Dumont, Bull. Corr. Hell. 1884, p. 390, pl. XVI.

(1) Περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου καὶ τῆς γνησιότητος τοῦ κατόπτρου τούτου, καθόσον ἐδυνήθη νὰ κρίνω ἐκ τῆς ἀπεικονίσεως, ἔχω ἀμφισβολίας. Ἡ ζωγραφία εἶνε Α' λίαν ἀξίος καὶ ἄξιος, ὁμοιάζουσα μᾶλλον τὰς ἐπὶ τινῶν Τυρρητικῶν κατόπτρων Β' εἶνε λίαν ἐστεναχωρημένη καὶ δυσανάλογος πρὸς τὸν χῶρον· οὕτω λ.χ. ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγίζει τὴν περιβάλλουσαν τὴν παράστασιν γραμμὴν καὶ Γ' εἶνε ἐγκαταραχμένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐκείνης τοῦ δίσκου (ἴδρα Dumont αὐτοῦ), ἥτις ἐμελλε νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς κάτοπτρισμόν. Ἐκτός τῶν λόγων τούτων, τὰς ἀμφισβολίας μου προσεπαυξάνει καὶ τὸ ἀδελόν τῆς προελεύσεως

18) Τὸ ἐνταῦθα νῦν πρῶτον ἐκιδιδόμενον κάτοπτρον πιν. 6, 1. 2.

Ὅστε ἅπαντα τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ Ἑλληνικά κάτοπτρα, τὰ ἐγγάρακτον παράστασιν φέροντα, συμποσοῦνται νῦν εἰς 18, ἐνῶ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἠγνοεῖτο ἀκόμη ἢ ὑπαρξίς τῶν παντελῶς, ὁ δὲ μακαρίτης Gerhard ματαίως ἐζήτηε παρὰ τῶν περιηγητῶν καὶ τῶν ἀρχαιολόγων κάτοπτρον ἐγγάρακτον προερχόμενον ἐξ Ἑλλάδος (1).

Ἐπειδὴ καὶ μετὰ τὴν ἀπεικόνισιν ἀμφοτέρων τῶν ὄψεων τοῦ κατόπτρου ἔμενεν ἐν τῷ πίνακι ὁ χῶρος κενός, καλὸν ἔκρινα νὰ χρησιμοποίησω αὐτὸν δι' ἐξεικονίσεως σχετικοῦ τινος. Πρὸς τοῦτο δὲ ἐξέλεξα ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας λαβὰς τινὰς κατόπτρων, τὰς ὑπ' ἀριθ. 3, 4, 5, ἐν τῷ 6ῳ πίνακι ἀπεικονισμένας. Καὶ αἱ τρεῖς αὗται λαβὰὶ ἀνήκουσιν εἰς δίσκους κατόπτρων ἀπλῶν, οὐδένα δηλ. ἐγγάρακτον ἢ ἀνάγλυπτον φερόντων κόσμον, καὶ ὅμως διακρίνει αὐτὰς καὶ ἐν τῇ ἀπλότητι τὸ ὠραῖον. Εὐκόλως ἐνορᾷ τις ἐν αὐταῖς πόσον οἱ Ἕλληνες ἐγνώριζον καὶ εἰς τὰ κατώτερα εἶδη τῆς καλλιτεχνίας, οἷα καὶ τὰ κάτοπτρα, νὰ ἐμφυσῶσι ζωὴν οὕτως εἰπεῖν καὶ ἁρμονίαν. Αἱ λαβὰὶ αὗται ἀποτελοῦσιν ἐν ὀργανικῶν ὅλον μετὰ τοῦ δίσκου αὐτῶν, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας αἱ λαβὰὶ τῶν πλειστων Τυρρητικῶν κατόπτρων εἶνε τραχεῖαι καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀνόργανοι.

Ἐν ἐπιμέτρῳ τέλος περιγράφω ἐνταῦθα δι' ὀλίγων καὶ ὅσα νέα κάτοπτρα προσεκτήσατο ἐσχάτως τὸ μουσεῖον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἐν ἐκ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ Συλλογῶν, ἀνέκδοτον καὶ τοῦτο καθόσον γνωρίζομεν ὑπάρχον.

1) Ἀφροδίτη ἰσταμένη ἐν ποδίφει χιτῶνι καὶ διπλοῖδίῳ. Τὴν δεξιάν ἔχει προτεταμένην μὲ τὴν παλάμην ἀνοικτὴν δι' ἧς φαίνεται, ὅτι ἐκράτει τι τὸ ὅποιον νῦν ἐξέλιπε, τῇ δὲ ἀριστερᾷ ἀνέχει ἐλαφρῶς καὶ μετὰ χάριτος τὸ διπλοῖδιον, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει ἡμικύκλιον πέταλον κοσμούμενον ὑπὸ ἐγγάρακτου ἀνθεμιοειδοῦς κόσμου. Διὰ τοῦ πετάλου τούτου ἐνοῦται ὁ δίσκος μετὰ τῆς μορφῆς, ὅστις εἶνε τεθραυσμένος εἰς τρία τεμάχια ἢ δὲ μορφή στηρίζεται ἐπὶ τρίποδος ὑποστάτου ἀπολή-

(1) Ὁρα Κ. Δ. Μυλωνᾶ Ἑλληνικά κάτοπτρα, σελ. 9.

γοντος εις πόδας λέοντος. Τρεις μικραὶ περιστεραί, διάφορον ἔχουσαι ἐκάστη στάσιν, εἷς ἀλέκτωρ καὶ εἷς ρόδαξ, εὐρεθέντα ἔνθα καὶ τὸ κάτοπτρον, ἀνήκουσι πιθανώτατα εἰς τὸν δίσκον αὐτοῦ, ὃν περιεκόσμου. Ἡ ἐργασία εἶνε ἀρχαϊκὴ καὶ ἐπιμελετημένη, ἡ δὲ διατήρησις τῆς μορφῆς ἱκανῶς καλὴ. Ὑψος ὀλικὸν μετὰ τοῦ δίσκου 0,36, ὕψ. τοῦ ἀγαλματίου μετὰ τῆς βάσεως 0,19. Ἐξ Ἐρμιόνης.

2) Ἀφροδίτη παρεμπερῆς τῇ προηγουμένῃ ἐν ποδῆρει ἐπίσης χιτῶνι καὶ διπλοῖδίῳ. Τὴν ἀριστερὰν ἔχει ὡσαύτως προτεταμένην, τὴν δὲ δεξιὰν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Ἡ βᾶσις εἶνε καὶ ἐνταῦθα στρογγύλη, ἀπολήγουσα εἰς πόδας τρεῖς λέοντος. Ἐνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κεφαλῆς τῆς Ἀφροδίτης καὶ ὑπὸ τὸ τοξοειδὲς πέταλον δι' οὗ προσαρμόζεται ὁ δίσκος αὐτῆ, ὑπάρχουσι δύο πτερωτοὶ δαίμονες ἀνεφγμένους ἔχοντες τὰς πτέρυγας. Ἐπὶ τῆς ἀντιγῆς τοῦ δίσκου ἔνθεν καὶ ἔνθεν λαγωὶ δύο τρέχοντες, μετ' αὐτοὺς δὲ δύο ρόδακες καὶ κατόπιν πάλιν δύο λαγωὶ ἐν τῇ αὐτῇ τῶν πρώτων στάσει, ἔπειτα δύο ρόδακες, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ δίσκου δύο ἀντιμέτωποι ἀλέκτορες (1). Ἡ ἐργασία εἶνε ἀρχαϊκὴ, ἡ δὲ διατήρησις καλὴ, ὕψος δὲ μετὰ τῆς βάσεως καὶ τοῦ δίσκου 0,36· ὕψος τῆς μορφῆς μόνης 0,19. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις ΑΒ τοῦ χωρίου Κυψέλης.

3) Κάτοπτρον πτυκτόν, φέρον ἐπὶ τοῦ σώματος

Ἀφροδίτην ἐν ἀναγλύφῳ καθημένην ἐπὶ βράχου καὶ πρὸ αὐτῆς ἔρωτα κρατοῦντα τόξον ἐντεταμένον. Ἡ ἐργασία ἐπιεικῶς καλὴ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ διατήρησις· συνεκολλήθη δὲ ἐκ 35 τεμαχίων. Ἡ διάμετρος τοῦ δίσκου 0,15. Ἐξήχθη ἐκ τάφου ἐν Τανάγρα, ὃν ἀνέσκαψεν ὁ ἔφορος Π. Σταματάκης.

4) Ὅμοιον τῷ προηγουμένῳ. Ἐπὶ τοῦ σώματος ἀνιγλυπτος εἰκονικὴ γυναικὸς κεφαλὴ ἐν κατατομῇ· ἡ διασκευὴ τῆς κόμης αὐτῆς πολὺ ὁμοιάζει πρὸς ἄλλην ἐπὶ Τυρρητικοῦ κατόπτρου ἐκδοθέντος ὑπὸ Gerhard (1). Προέρχεται ἐκ Κορίνθου, ἡ δὲ διάμετρος τοῦ δίσκου 0,11.

5) Ἡρακλῆς δρακοντοκτόνος ἀνιγλυπτος ἐπὶ σώματος πτυκτοῦ κατόπτρου (2).

6) Ἀφροδίτη ἀρχαϊκὴ ἐνδεδυμένη ποδῆρει χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ διπλοῖδιον. Ἰσταται ἐπὶ στρογγύλης βάσεως ἀποληγούσης κατὰ τὸ σύνηθες εἰς πόδας τρεῖς λέοντος. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει τοξοειδὲς πέταλον, δι' οὗ ἠνοῦτο τὸ ἀγαλματίον μετὰ τοῦ μὴ σωζομένου νῦν δίσκου. Ἡ τέχνη καὶ ἡ ἐργασία ἐξαιρετος καὶ ἡ διατήρησις ἀρίστη. Ὑψος μετὰ τῆς βάσεως 0,19. Εὐρέθη ἐν Ὀλυμπίᾳ πρὸ τῶν ἀνασκαφῶν τῶν Γερμανῶν καὶ ἐδωρήθη πάνυ φιλοτίμως ὑπὸ τοῦ κτήτορος ταῖς ἐν Ὀλυμπίᾳ Συλλογαῖς τῶν Ἀρχαιοτήτων.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΧΑΛΚΑΙ ΕΝΕΠΙΓΡΑΦΟΙ ΤΑΙΝΙΑΙ.

Περιῆλθεν ἀρτίως ἐξ ἀγορᾶς εἰς τὴν Συλλογὴν τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἡμῶν Ἐταιρίας καινοφανές τι

(1) Οἱ ρόδακες, οἱ λαγωὶ καὶ οἱ ἀλέκτορες, οἵτινες περικοσμοῦσι τὸν δίσκον ἔχουσαι ἀναφορὰν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, καὶ εἶνε σύμβολα τῆς θεᾶς ταύτης, ὡς καὶ αἱ περιστεραὶ τοῦ προμνημονευθέντος κατόπτρου. Περὶ τῶν συμβόλων τούτων βλέπε Oho Jahn, arch. Beiträge σελ. 28. Fränkel ἐν Arch. Zeitung 1879, σελ. 110, ὅστις ἐξέδωκε παρεμπερῆς τῷ ἡμετέρῳ ἐνταῦθα μνημονευμένῳ κάτοπτρον (Arch. Zeitung αὐτῆσι πιν. 12), ὑπολειπόμενον ὁμοίως κατὰ πολὺ τοῦ ἡμετέρου.

εἶδος ἀρχαίων, χαλκαὶ ταινίαι λεπταί, ἔχουσαι καθ' ἑκάτερον τῶν ἄκρων αὐτῶν ἀνὰ μίαν τρυπάν μικράν, ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ μῆκος ἐπιφανείας τῶν ἐγκεχαραγμένα ἢ, ἀκριβέστερον εἰπεῖν, ἐνεστιγμένα ὀνόματα ἱερέων καὶ πυροφόρων τοῦ Ἀπόλλωνος. Εὐρέθησαν, ὡς εἶπεν ἡμῖν ὁ πωλητῆς, ἐν τῇ Λακωνικῇ,

(1) Etr. Spiegel. Taf. 243.

(2) Τὸ ὄρατον τοῦτο κάτοπτρον, ὅπερ ἀνήκεν πρότερον εἰς ἰδιωτικὴν συλλογὴν, ἐξεδόθη ὑπ' ἐμοῦ πρὸ πολλοῦ ἐν Mitth. d. Arch. Inst. 1878, σελ. 265 καὶ ἐξ, πιν. IX. X.

1.

• ΣΩΣΑΡΩΝΝΙΚΕΡΩΤΟΣ ΠΥΡΟΦΟΡΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΥΠΕΡΤΕΛΕΑΤΟΥ ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΣ

2.

ΧΡΥΣΟΣ ΠΥΡΟΦΟΡΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΥΠΕΡΤΕΛΕΑΤΟΥ

3.

ΑΥΤΟΣ ΠΥΡΟΦΟΡΟΣ

ἔν τινι ἀγγρῷ παρὰ τὸ χωρίον Φοινίκι τοῦ δήμου Ἄσωπου, δυτικῶς τῆς πάλαι μὲν Ἐπιδαύρου Λιμνηῆς, νῦν δὲ Μονεμβασίας (1). Πιστοῦσι δὲ τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως καὶ ἄλλαι πληροφορίες, ἃς ἔλαβε πρότινος χρόνου ἢ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῆς παιδείας γενικὴ ἐφορία τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ αὐταὶ τῶν ταινιῶν.

Ὅρα ἐν τῷ ἐνταῦθα παρεντεθειμένῳ λιθογραφικῷ πίνακι ἀπεικασμα εἰς τὸ πραγματικὸν μέγεθος τριῶν ἐξ αὐτῶν, τῶν σωζομένων δλοκλήρων.

Ἴδου δὲ καὶ μεταγραφὴ τούτων τε καὶ τῶν ἄλλων, τῶν κολοβῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον

1. Σωσάρων Νικέρωτος πυροφόρος Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου Ἐπιδαύριος.
2. Χρῦσος πυροφόρος Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου.
3. Ἄσωπὸς πυροφόρος.
4. Δαμάρης Τυχίππου !
5. Καλλικράτης ἱερεὺς Ἀπόλλωνος . . .
6. Συνέγδημος Φιλοδήμου Ἀπολ . . .
7. . . . νικος ἱερεὺς Ἀπόλλωνος . . .
8. . . . ου ἱερεὺς Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου.
9. . . . ς ἱερεὺς Ἀριστοκράτης.
10. . . . υς πυροφόρος Ἀπόλλωνος . . .
11. . . . ιος ἱερεὺς . . .
12. . . . πυροφόρος Ἀπόλλωνος . . .
13. . . . ς Ἀπόλλωνος . . .
14. . . . Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου.
15. . . . Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου . . .
16. . . . Ὑπερτελεάτου.
17. . . . Ὑπερτελεάτου . . .
18. . . . ς Ὑπερτελεάτου . . .
19. . . . του Ἀπόλλωνος
20. . . . ετη . . .

Οὐδὲν τῶν ἀνωτέρω κολοβῶν τεμαχίων συναρμόζεται ἐτέρῳ τινί, ὅσον καὶ ἂν φαίνωνται τινὰ ἀλλήλων συμπληρωτικά.

(1) Ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὐρέθησαν καὶ διάφορα ἄλλα χαλκᾶ καὶ ἄλλης ὕλης πράγματα, ὅσον ἀνθρώπων καὶ ζώων μικρὰ ὁμοιώματα, ἀγγεῖα κτλ. ἄπερ πάντα ἢ Ἐταιρία ἠγόρασε καὶ θέλει γίνῃ λόγος περὶ αὐτῶν ἄλλοτε.

Πασῶν τῶν ταινιῶν τὰ γράμματα ἐμφαίνουσι τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους τοὺς μετὰ Χριστόν, πλὴν τῶν τῆς ὑπ' ἀριθ. 7, ἅπερ εἶναι τῶν καλῶν Ἑλληνικῶν χρόνων.

Μόνης τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 ταινίας τὰ γράμματα εἶναι, ὡς ὁρᾶται ἐν τῷ πίνακι, ἐντὸς δέλτου ἢ πινακίου περιελημμένα. Αἱ ἄλλαι ἔχουσιν ἀπλῶς σειρὰν στιγμῶν πέριξ ἢ οὐδέν. Ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. 4 ἔχει κατὰ τὸ ἕτερον σωζόμενον ἄκρον τῆς τοιοῦτο κόσμημα :

Πλὴν τῆς ὑπ' ἀρ. 2 καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 14, τῶν ἄλλων ταινιῶν τὰ γράμματα ἀναγινώσκονται κατὰ τὸν παρ' Ἑυρωπαίους συνήθη τρόπον ἐπ' ἐκείνης τῆς ἐπιφανείας, ἐφ' ἧς φαίνονται ἀντιτύπως τὰ σημεῖα τῶν στιγμῶν ὡς σφαιρίαι.

Ταῦτα μὲν συντόμως οὕτω. Πᾶς δὲ τις βλέπει, ὅτι αἱ ἄνω δοθεῖσαι ἐπιγραφαὶ παρέχουσιν ἡμῖν σχολίον εὐπρόσδεκτον εἰς τὸ κείμενον τοῦ περιηγητοῦ Παυσανίου, ὅστις ἐν βιβλ. Γ, κεφ. 22, ἀπὸ § 9 ἕως 13 τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Λακωνικῆς περιγράφων ἀναφέρει ἐν «χωρίον Ὑπερτελεάτου», ἐν ᾧ, λέγει, ἦτο Ἀσκληπιεῖον· νῦν δὲ ἡμεῖς ἐπὶ τῶν ταινιῶν ἀναγινώσκουμεν πλεονάκις ἱερεῖς καὶ πυροφόρους Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου (ἄπαξ καὶ δωρικῶς Ὑπερτελεάτα), δηλ. ἐπίθετον θεοῦ ταυτῶνυμον τῷ χωρίῳ, θεὸν δέ, ὅχι, ὡς προσεδοκῶμεν, τὸν Ἀσκληπιόν, ἀλλὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀπόλλωνα. Δὲν εἶναι διὰ τοῦτο πολὺ τολμηρὸν νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς ὡς πατὴρ καὶ υἱὸς θὰ ἦσαν ἐκεῖ σύννοχοι, καθὼς καὶ ἀλλαχοῦ (λ. χ. ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ τῇ ἐν Ἀργολίδι ἱερῷ. Παυσ. Β, 10, 2. 27, 6.) (1) ὁ δὲ Παυσανίας ἀπεριεργότερόν πως γράψας ἐδήλωσεν τὸ ἱερὸν μόνον ὡς Ἀσκληπιεῖον, μᾶλλον δηλ. ἀπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ ἰωμένου τὰ σώματα τῶν ταιλαπύρων βροτῶν· καὶ παρατηρῶ, ὅτι ἐν ἐκείναις ταῖς ὀλίγαις παραγράφαις τοῦ Γ'. βιβλίου, 22 κεφ., ταῖς ἀπὸ τῆς 9^{ης} μέχρι τῆς 13^{ης}, τέσσαρα ὅλα Ἀσκληπιεῖα ὁ περιηγητὴς ἀναφέρει οὐ πολὺ

(1) Πρβλ. Ἐπιγραφῶν ἐξ Ἐπιδαύρου τῆν ὑπ' ἀριθ. 49 ἐν Ἐφ. Ἀρχ. γ'. περ. σ. 152.

ἀπέχοντα ἀπ' ἀλλήλων, ἐν μὲν 12 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀσωποῦ, καλούμενον Ἀσκληπιοῦ φιλολάου, ἄλλο δὲ ὡς 50 στάδια ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως, τοῦτο δὴ τὸ ἐν Ὑπερτελεάτῳ, ἔπειτα τρίτον ἐν τῇ πόλει Βοιά καὶ τέταρτον ἐν τοῖς ἐρειπίοις πιθανῶς τῆς ποτὲ πόλεως Σίδης, ὃ καὶ χαρακτηρίζει ὡς οὐκ ἀφανές.

Εἰπόντες ταῦτα προσθέτομεν καὶ τινα εἰκασίαν ἡμῶν περὶ τῆς ποτὲ χρήσεως τῶν ταινιῶν, ἀφοῦ οὐδεμίαν εἰδησιν ἐν τοῖς παλαιοῖς συγγραμμάσιν ἠδυνήθημεν νὰ εὕρωμεν διδακτικὴν περὶ τούτου. Ἴσως λοιπὸν, λέγομεν, ἐποιοῦντό ποτε αἱ ταινίαι αὗται χάριν χρονολογικοῦ ὁρισμοῦ τῆς διαδοχῆς τῶν ἐν τῷ ναῷ ἱερατευόντων, ἐφ' ᾧ καὶ εἰς τι μέρος τοῦ ναοῦ προσηλοῦντο μετὰ τὸν θάνατον ἢ τὴν ἄλλως ἀποχώρησιν ἐκείνων, οἵτινες ζῶντες τὰς περιέδεναν περὶ τὴν κεφαλὴν ἐν ταῖς ἱερουργίαις.

Οἱ δὲ πλεονάκις ἐνταῦθα ἀναγεγραμμένοι πυροφόροι (ἄπαξ καὶ πυροφόρος) εἶναι, ὡς φαίνεται, οἱ αὐτοὶ τοῖς καὶ ἐν ἄλλαις ἄλλων τε θεῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ λατρείαις μνημο-

νευόμενοι πυροφόροι καὶ πυροφοροῦσι καὶ πυροφοροῦσιν, οἵτινες κατωτέραν τινὰ τῆς τῶν ἱερέων διακονίαν ἐτέλουν (1), καὶ διασταλτέοι τούτων, ὡς διὰ πλειόνων ὁ P. Foucart ἐδίδαξεν μετεκδιδούς δύο ἐπιγραφὰς Ἐπιδαύρου τῆς ἐν Ἀργολίδι, ἐν τῇ μεγάλῃ Συλλογῇ τῶν Lebas - Waddington, τὰς ὑπ' ἀρ. 144, b. καὶ 147 b, ἐν τῷ β' μέρει τῷ ἐπιγραφομένῳ Mégaride et Péloponnèse* μόνον δὲ δις εὕρισκω ἐγὼ (ἐν CIA, III, 264 καὶ 268) ἠνωμένα τὰ ἱερεὺς πυροφόρος καὶ ἀποδιδόμενα εἰς ἐν πρόσωπον ἐν Ἀθήναις, διὰ οἰονόηποτε ἔθος ἢ ἀνακρίβειαν λόγου.

Καινοφανεῖς τὸ εἶδος, δι' ὃ καὶ δυσεξήγητοι, φαίνονται μοι καὶ οἱ ἐξῆς τρεῖς μικροὶ ἐνεπίγραφοι λίθοι, ἔχοντες μὲν σχέσιν πρὸς ἀλλήλους, ὄντες δὲ καὶ αὐθύπαρκτα, ὡς πείθομαι, τεμάχια, λαβόντα ὡς ἐκ τῆς τυχαίας ποτέ, πρὶν ἢ ἐπιγραφῶσι, θραύσεως τῶν ἀνώμαλα παραλληλογράμμων σχήματα τοιάδε:

Τοῦ ὑπ' ἀρ. 1	μῆκος 0,150.	ῦψος 0,120	πάχος 0,063
» » » 2	» 0,165,	» 0,100	» 0,060
» » » 3	» 0,145,	» 0,105	» 0,035

Ὁ λίθος ἴσως Πεντελήσιος. Εὐρέθησαν δέ, ὡς εἶπεν ὁ πωλήσας αὐτὰ εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν Ἐταιρίαν, ἐν τινι ἀρχαίῳ τάφῳ περὶ τὸν βοτανικὸν κήπον τῶν Ἀθηνῶν.

Τί ἄρα γε σημαίνουναι τὰ ἐγκεκολλημένα κατὰ γενικὴν πτώσιν ὀνόματα τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ υἱοῦ του καὶ τοῦ ἐγγόνου του, εὕρισκόμενα ἐν τάφῳ θνητοῦ ἀνθρώπου; Ἄν ὄντως ἐν τάφῳ οἱ λίθοι εὐρέθησαν, ῥητέον ἴσως, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ὃ ταφεῖς ἐν αὐτῷ εὐσεβῆς ὦν πρὸς τὰ θεῖα

καὶ σωθεῖς ποτε ἐκ νόσου ἢ ἄλλου τινὸς κινδύνου ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Μαλεάτου καὶ τῶν ἀπογόνων του, ἐζήτησε καὶ ἔλαβεν εἰς ἐνθύμησιν καὶ ἁγιασμὸν λίθους τινὰς ἀπλοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἢ τῶν ἱερῶν τεμενῶν ἃ εἶχεν ἐπισκερθεῖ, τοὺς ὁποίους λίθους ἢ αὐτὸς ἐπέγραψεν, ὡς βλέπομεν, ἢ ἤδη παρὰ τῶν ἱερέων εὔρεν ἐπιγεγραμμένους ἐτοίμους, κατὰ τι ἴσως ἐπικρατοῦν ἔθος, ἀποθνήσκων δὲ παρήγγειλε νὰ τοὺς θέσωσιν εἰς τὸν τάφον του. Ταῦτα μὲν ἡμεῖς, ἄλλος δὲ καὶ ἄλλα ἐπινοεῖτω.

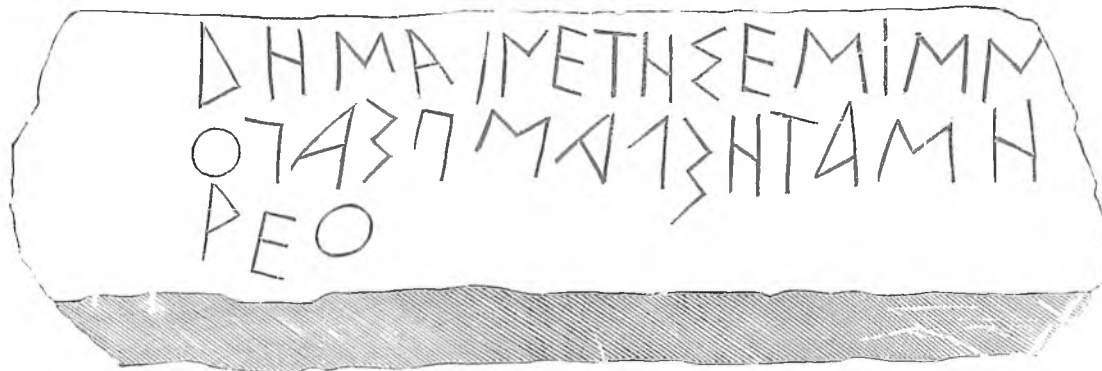
Μαλεάτης δὲ Ἀπόλλων καὶ ἱερὸν αὐτοῦ, ἐν τῇ Ἐπιδαυρίᾳ ὑπάρχον, ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Παυσανίου

(1) Πρὸς CIA, III, ἀρ. 693 : Ἀσκληπιῶ με δμῶα πυροφόρον.

B, 27, 7. (ἴδε καὶ ἐπιγραφὴν ἐκτυπωθεῖσαν ἐν σελ. 149 τοῦ προηγουμένου τόμου τῆς ἐφημερίδος ταύτης·) καὶ Ἀπόλλων πάλιν Μαλεάτης ἰδρυμένος ἐν Σπάρτῃ. Πaus. Γ, 12, 8. Παρὰ δὲ τὴν ἄκρην τῆς Μαλέας ἀναφέρει μὲν ὁ αὐτὸς περιηγητὴς ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος, πλὴν ὅχι Μαλεάτου ἐπικεκλημένον, ἀλλὰ Ἐπιδηλίου, δι' ὃ ἐκεῖ ἀφηγεῖται ἱστορικὸν γεγονός. Δὲν εἶναι δὲ ἴσως περιττὸν ν' ἀναφέρω ἐδῶ, ὅτι ἐν τῇ συλλογῇ τῆς ἀρχαιολ. Ἑταιρίας ὑπάρχει

μικρὸν χαλκοῦν ὁμοίωμα τράγου μετ' ἐπιγραφῆς ἐπὶ τῶν νώτων ἀρχαϊκῆς, δις ἐπαναλαμβανομένης, Μαλεάτα, ὅπερ, καθ' ἃ εἶπεν ὁ δωρησάμενος αὐτὸ καθηγγητὴς Θ. Ὀρφανίδης, εὐρέθη πρὸ τοῦ 1859 ἐν Κυνουρίᾳ παρὰ τὸ Λενίδι.

Ἐκδίδω ἐπὶ τέλους καὶ τὴν ἐξῆς ἐξ Ἀρκεσίνης τῆς Ἀμοργοῦ ἐπιτυμβίαν ἐπιγραφὴν διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ἀρχαιότητα :

Δημαιέτης ἐμὶ μιῆμα τῆς Λαμπσαγόροο.

Ὁ λίθος ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας, ἔχει δὲ μῆκος 0,62, πλάτος 0,16, πάχος 0,12, καὶ εἶναι ὅλως ἀνεξέργαστος τὴν ἐπιφάνειαν, εἰ καὶ τὰ γράμματα ἐπιμελέστατα ἐγκεκολαμμένα.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ α'. Ἰουνίου 1884.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΡΟΞΕΝΙΑΝΕΙΣΣΤΑΛΑΝ
 ΕΙΣΤΟΙΕΡΟΝΤΟΥΑΠΟΛ
 ΕΛΕΑΤΑΑΝΑΓΡΑΥΑΝ
 ΟΛΕΟΣΟΙΕΝΕΣΤΑΚΟΤΕΣ 15
 ΙΠΑΞΠΡΟΞΕΝΙΑΣΟΝΟ
 ΟΣΤΕΙΛΑΤΩΣΑΝΤΑΙ
 ΝΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΤΑΣ
 ΑΣΤΟΔΕΥΤΕΡ

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΚ ΤΗΣ ΛΑΚΩΝΙΚΗΣ

ΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ
 ΝΟΙΣΚΑΛΕΙΝΔΕΛΥ
 ΡΙΑΝΤΟΥΣΕΦΟΡΟΥΣ
 ΕΝΤΟΙΣΑΓΩΣΙΝΟΙΣ
 ΣΔΕΦΑΝΕΡΟΝΗΙΠΑ 5
 ΤΙΑΠΟΛΙΣΤΩΝΕΠΙ/
 ΤΑΝΚΑΛΟΙΣΚΑΓΑ
 ΑΜΝΑΜΟΝΕΥΟΥΣΑ
 ΞΙΑΣΧΑΡΙΤΑΣΑΠΟΔΙ
 ΕΤΑΣΤΡΑΤΑΓΟΝΑΔΑ 10
 ΟΝΠΡΟΜΗΝΟΣΛΥΚΕΙΟΥ

.
 εἶναι δὲ αὐτῶ ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις
 τῆς πόλεως προξένοις, καλεῖν δὲ αὐ-
 τὸν καὶ εἰς προεδρίαν τοὺς ἐφόρους
 τοὺς αἰεὶ ὄντας] ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἷς
 ἡ πόλις τίθητι ὅπως δὲ φανερόν ἢ πᾶ- 5
 σι τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ὅτι ἡ πόλις τῶν Ἐπιδ-
 αυρίων τὰν εὐεργεσίαν], τὰν καλοῖς κάγα-
 θοῖς ἀνδράσιν οὖσαν, μι] ἀναμονεύουσα
 εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον ἀξίας χάριτας ἀποδί- 10
 δωτι, τὸν ἐπιέτα στρατηγὸν Ἀδα-
 ἰον Ἐπιδαύριον πρὸ μηνὸς Λυκαίου
 ἀναγράψαι τὰν πρὸξενίαν εἰς στάλαν
 λιθίναν καὶ στᾶσαι] εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλ-

λωνος τοῦ Ὑπερτελεάτου ἀναγραφάντων δὲ οἱ Ἐφοροὶ τῆς πόλεως οἱ ἐνεστακότες 15 καὶ τὸ εἰς τὰς λοιπὰς προξενίας ὄνομα τοῦ προξένου καὶ ἀποστειλάτωσαν τῆ πόλει τῶν Ἀσωπίων ἀντίγραφον τῆς προξενίας ταύτης τὸ δεύτερον.

Τὴν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενην κολοβὴν ἐπιγραφὴν ἐν κεφαλαίοις γράμμασιν, ἅμα δὲ καὶ ἐν μεταγραφῇ, συμπληρωθεῖσα κατὰ τὸ ἐφικτόν, ἀντέγραψα ἐκ χαρτίνου ἐκμάγματος, ὅπερ ἔφερε μοι ὁ ὑπάλληλος τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας κ. Δ. Τζαννετάκης. Ὁ αὐτὸς μὲ ἐπληροφόρησεν συνάμα, ὅτι ὁ λίθος εἶνε ἐρυθρὸς τῆς Λακωνίας (antiquo rosso), καὶ ὅτι εὑρέθη κατὰ χώραν κείμενος ἐν τῇ Λακωνικῇ, ἐν ἀγρῷ τινι παρὰ τὸ χωρίον Φοινίκι τοῦ δήμου Ἀσωποῦ, δυτικῶς τῆς πάλαι Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς, ἐν τῇ αὐτῇ δηλονότι θέσει, ἔνθα εὑρέθησαν καὶ αἱ ἀνωτέρω ἐν σελίδι 80 καὶ ἐ. τοῦ παρόντος τεύχους ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Κουμανούδη ἐκδιδόμεναι ἐνεπίγραφοι χαλκαὶ ταινίαι. Τὰ γράμματα ἐμφαίνουσι τοὺς πρὸ Χ. Ῥωμαϊκοὺς χρόνους. Ὑψ. τοῦ λίθου 0,22. Πλάτ. 0,13.

Περιλαμβάνει δὲ ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος ἐπιγραφὴ ψήφισμα προξενικὸν δι' οὗ ἡ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων τιμᾷ πολίτην ἄλλης τινος πόλεως, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ὁποίας δὲν διεσώθη δυστυχῶς ἐν τῷ λίθῳ, παρὰ μόνον τὸ τελικὸν αὐτῆς γράμμα Ν (βλ. στ. 18), ὅπερ ἐγὼ μὲν συνεπλήρωσα εἰς τὸ Ἀσωπίων· δύναται ὅμως νὰ συμπληρωθῇ ἴσως εἰς τὸ Βουῶν· ἢ εἰς ἄλλο τι, γειτονικῆς ὅμως πόλεως ὄνομα κατὰ πιθανώτερον λόγον. Τὸ ψήφισμα τοῦτο διετάχθη ὁ ἐνιαύσιος στρατηγὸς ν' ἀναγράψῃ εἰς στήλην λιθίνην καὶ νὰ στήσῃ πρὸ τοῦ μηνὸς Λυκείου εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ὑπερτελεάτου.

Τοῦτο, τὸ ὅτι ὁ στρατηγὸς διετάχθη νὰ στήσῃ ἐκεῖ τὴν στήλην πρὸ τοῦ μηνὸς Λυκείου, ἔχει καθ' ἑμᾶς μεγίστην σημασίαν. Ἐξ ἅπαντος κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον φαίνεται ὅτι ἐτελοῦντο ἐνταῦθα ἀγῶνες καὶ πανηγυρις εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων, ἵνα καταστήσῃ γνωστότερον καὶ ἐπισημότερον τὸν εἰς ὃν ἀπένειμε τὴν τῆς προξενίας τιμὴν, διέταξε νὰ σταθῇ ἐκεῖ ἡ στήλη

πρὸ τοῦ Λυκείου μηνός, δηλαδή πρὸ τῆς πανηγυρείως, καὶ τῶν ἀγῶνων, ὅπως ὑπάρχει ἔτοιμος εἰς κοινὴν θέαν τῶν μελλόντων νὰ πανηγυρίσωσιν.

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, ἂν καὶ κολοβῆς, μανθάνομεν νῦν πρῶτον, ὅτι κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τῆς Λακωνικῆς ὑπῆρχε ναὸς Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου ἐπικαλουμένου, εἰς ὃν ἐτελοῦντο καὶ ἀγῶνες κατὰ τὸν μῆνα Λύκειον. Ὁ Πausanias (Βιβ. Γ' κεφ. 22 § 10) περιγράφων τὰ μέρη ταῦτα τῆς Λακωνικῆς ἀναφέρει χωρίον τι Ὑπερτελεάτου ὀνομαζόμενον, ἐν ᾧ λέγει ὅτι ἦν ἱερόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀπέχον ὡς πεντήκοντα στάδια τῆς πόλεως Ἀσωποῦ, οὐδεμίαν ὁμῶς ποιεῖται μνείαν περὶ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐνταῦθα που κειμένου. Τί λοιπὸν νὰ υποθέσωμεν; Δυστὴν θάπερον ἢ ὅτι κατὰ τὰ εἰρημένα ἀνωτέρω ἐν σελίδι 82 ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Κουμανούδη ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς ἦσαν σύνναοι, ἢ ὅπερ ἴσως πιθανώτερον εἶνε, ὅτι ἕκαστος εἶχεν ἴδιον ναόν.

Διότι ἐν τοιοῦτῳ ἐπισήμῳ τῆς πόλεως τῶν Ἐπιδαυρίων ψήφισματι, ἂν ὄντως ὁ Ἀπόλλων ἦτο σύνναος τῷ Ἀσκληπιῷ, θὰ ἐδηλοῦτο τοῦτο ῥητῶς διὰ φράσεώς τινος καταλλήλου οἷον «καὶ σῶσαι εἰς τὸ ἱερόν (τῶν συννάων θεῶν) Ἀπόλλωνος καὶ Ἀσκληπιῷ» ἢ ἄλλης τινὸς παρομοίας· ὅτι δὲ ὁ Pausanias ἐκ παραδρομῆς ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας παρέλειψε νὰ ἀναφέρῃ τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦτο οὐδὲν σημαίνει.

Δὲν εἶνε δὲ περιττὸν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι δὲν εἶνε ἄνευ σημασίας καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ μῆν Λύκειος, καθ' ὃν ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες, εἶνε μῆν ἔχων στενὴν σχέσιν πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα μόνον, προκύψας ἐκ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ θεοῦ Λύκειος σημαίνοντος κυρίαν αὐτοῦ ιδιότητα, ἀπαραλλάκτως ὅπως ἐξ ἄλλων τοῦ θεοῦ ἐπωνύμων, σημαντικῶν ἄλλων αὐτοῦ ιδιοτήτων, προέκυψαν οἱ μῆνες Σμίθιος καὶ Καρνεῖος.

Τελευτώντες λέγομεν ὅτι τὸ σπουδαιότερον πάντων εἶνε, ὅτι ἡ παρούσα ἐπιγραφὴ θέλει μᾶς ὁδηγήσῃ, ἂν αἱ περὶ τῆς προελεύσεως τῆς πληροφορίας ὧσιν ἀληθεῖς, νὰ προσδιορίσωμεν ποῦ ἀκριβῶς ἔκειτό ὁ ναὸς τοῦ Ὑπερτελεάτου Ἀπόλλωνος, ἐν τῷ ἀγρῷ δηλαδή τῷ κειμένῳ παρὰ τὸ σημερινὸν χωρίον Φοινίκι, ἔνθα ὡς ἐπληροφόρησαν ἡμᾶς εὑρέθη κατὰ χώ-

ραν κειμένη ή επιγραφή, ἐξ ἅπαντος δὲ περὶ τὸ αὐτὸ μέρος πρέπει νὰ τεθῆ καὶ τὸ χωρίον Ἰπερτελείατον.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΑΙΓΙΟΥ.

Α Λ Κ Δ Ι Ν [Ε Τ Η]
Σ Τ Υ Ρ Α Κ Ο Σ Θ Υ [Γ Α Τ Η Ρ]
Ε Τ Ω Ν ' Λ Ε ' Χ Α Ι [Ρ Ε]

Παρά τὴν παραλίαν Αἰγίου, πλησίον τῆς πολυκρούνου κρήνης, ἔνθα ἢ ἄλλοτε ἀμφιλαφῆς καὶ νῦν γεγηρακυία πλάτανος, ἐγγὺς τοῦ ἀτμομύλου τοῦ κ. Κωνστ. Κανελλοπούλου σκάπτων τις πρὸς οἰκοδομὴν εὔρεν ἐπιτύμβιον πλάκα φέρουσαν τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν. Πλάτος τῆς πλακῆς 0,30, πᾶχος 0,18 καὶ μῆκος ἀγνωστον ὄντος τεθραυσμένου τοῦ ἐτέρου ἄκρου. Τὰ γράμματα τῶν ἐσχάτων Ῥωμαϊκῶν χρόνων, καὶ τὰ τοῦ πρώτου στίχου μείζονα τῶν τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου. Ἡ πλάξ εὐρέθη ἀνωθι τάφου. Δύο δὲ ἦσαν ἐνταῦθα τάφοι, ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἐτέρου, περικεκλεισμένος ἐντὸς κτίσματος

μεγάλου χρησιμεύοντος, ὡς ταφεῖον οἰκογενείας. Τὸ σκέπασμα τοῦ κτίσματος τοξοειδὲς καὶ ἢ μὲν μία κατὰ πλάτος πλευρὰ αὐτοῦ ἐλλείπει καταστραφεῖσα ἐν τῇ σκαφῇ, ἢ δὲ ἐτέρα καλύπτεται ὑπὸ χωμάτων. Τὰ πλευρὰ αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἐν αὐτῷ τάφων ἐκτισμένα πλίνθοις δι' ἀσβέστου, μάλιστα τὸ ἐσωτερικὸν τῶν τάφων περιβάλλεται πλαξὶν ἀσβεστοκτίστους.

Μ Ε Ν Ω Ν
Η Ξ Π Ε Ν Ξ

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην φέρει πλάξ λίθου γρανίτου, μήκους 0,51, πλάτους 0,39 καὶ πᾶχος 0,20, ὡς δ' ἔχει ἢ πλάξ, φαίνεται ἀκεραία. Ἡ ἐνεπίγραφος ἐπιφάνεια λελαξευμένη, ἀλλ' οὐχὶ λεία, ὡς καὶ αἱ τέσσαρες πλευραί, ἢ δὲ ἀντίστοιχος τῇ ἐνεπιγραφῷ ἀλάξευτος. Ἡ πλάξ αὕτη ἐξεχώσθη κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἐκ σταφιδαμπέλου κειμένης εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου Μουρλαῖ, ἡμίσειαν ὄραν ΒΔ τοῦ Αἰγίου κειμένου, παρά τὴν πολυκρούνου κρήνην τοῦ χωρίου.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ. Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ.

Ἐν ταῖς κατὰ τὴν ὁδὸν Πειραιῶς καὶ παρά τὸ ἐργοστάσιον τοῦ ἀεριόφωτος ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας γενομέναις ἀπὸ δύο μηνῶν ἀποπειρατηρίαις ἀνασκαφαῖς ἀνευρέθησαν διάφοροι ἐνεπίγραφοι νεκρικοὶ στήλαι, ὑδρίαι δύο μαρμαρίναι μετ' ἀναγλύπτων παραστάσεων καὶ ἐπιγραφῶν, τραπεζοειδῆ τινα ἐνεπίγραφα μνημεῖα, μαρμαρίναι θῆκαι, διάφορα τεμάχια γλυπτῶν καὶ χαλκωμάτων, συντρίμματα ἀγγείων πηλίνων, λείψανά τινα ξυλίνης θήκης εὐρεθείσης ἐντὸς σαρκοφάγου λάρνακος, τὰ ὅποια ἅμα τῇ ἐξαγωγῇ ἐξηφανίσθησαν μεταβληθέντα εἰς κόνιν ὑπὸ τῆς ἐπιρροίας τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, καὶ ὕφασμά τι περιβάλλον ὁστᾶ, ἱκανῶς

σωζόμενον. Λόγος λεπτομερῆς περὶ τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης καὶ τῶν εὐρημάτων θέλει γείνει ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας.

Ἐν Πειραιεῖ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου γενομένης σκαφῆς πρὸς θεμελίωσιν θεάτρου ἐν τῇ Πλατείᾳ Κοραῆ, ἀνεφάνησαν ἔγνη οἰκοδομῆς παλαιᾶς ἐκ λίθων πωρίνων, εἰς τὸ δυτικὸν τῆς ὁποίας μέρος εὐρέθησαν αἱ ἐν τῷ παρόντι τεύχει ἀνωτέρω σελ. 39 δημοσιευόμεναι ἐπιγραφαί. Ἀναλαβὸν τὰς ἀνασκαφὰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ἐκαθάρισε τὸ μέρος ἐκεῖνο προβὰν εἰς ἐρεῦνας καὶ κατὰ τὰς παρακειμένους ὁδοὺς Ἀθηνᾶς

(πρὸς Ν) καὶ Κολοκοτρώνη (πρὸς Δ). Οὕτω δ' ἀνεφάνη μέγα οἰκημα τετραγωνικόν που, ἔχον πρόσοψιν πρὸς ἀνατολάς. Τί τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἦτο, δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ προσδιορισθῆ, καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἱκαναὶ μεταβολαὶ καὶ μετασκευαὶ γινόμεναι ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις, συγγέουσι ἀρκετὰ τὸ ἀρχικόν αὐτοῦ σχέδιον, πάντως ὅμως δὲν φαίνεται ὅτι ἦτο τι σημαντικόν, οἷον ναὸς ἢ ἄλλο τι ἐξέχον δημόσιον οἰκοδόμημα, διὰ τοῦτο καὶ ὀρθὸν ἐκρίθη νὰ ληφθῆ μὲν ἀκριβὲς ἀρχιτεκτονικὸν διάγραμμα αὐτοῦ, ἕπερ καὶ ἐλήφθη, νὰ μὴ παρακωλυθῆ δὲ ἢ κατ' αὐτὸ τὸ μέρος οἰκοδόμησις τοῦ θεάτρου τῆς πόλεως Πειραιῶς.

Τὰ δέοντα περὶ τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης θέλει ἐκθέσει ἐν οἰκείῳ τόπῳ ὁ ἐπιστατήσας αὐτῆς, ἔφορος τοῦ ἐν Πειραιῇ μουσείου καὶ καθηγητῆς κ. Ἰάκωβος Χ. Δραγάτσος.

Ἐν τῇ ἀρξαμένη γενικῇ ἀνακαθάρσει τῆς Ἀκροπόλεως ἀνευρέθησαν μέχρι τοῦδε τὰ ἀκόλουθα ὑπὲρ τὰ 15 τεμάχια ἐπιγραφῶν, ἐν οἷς δύο τῆς προευκλειδείου ἐποχῆς, ὀκτὼ μικρὰ καὶ μεγάλα τεμάχια γλυπτικὰ ἐκ τοῦ θωρακείου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ὧν τὸ ἐν μείζον τῶν ἄλλων, εἶνε γωνιαῖον, ἐνφοδομημένα εἰς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τῶν Προπυλαίων ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ οὕτω λεγομένου Πελασγικοῦ τείχους καὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης· ἀνάγλυφον σχεδὸν σῶον ἐκ ψήφισματος, ἐφ' οὗ ἡ Ἀθηναῖα ἐξ ἑνὸς καὶ ὁ Δῆμος ἀφ' ἑτέρου στεφανοῦσί τινα, ἀγαλμάτιον ἀκέφαλον ἐκ λίθου λευκοῦ ἡμικατέργαστον Ἀθηναῖς, ἐχούσης παρὰ τὸν ἀριστερὸν πόδα ἀσπίδα μετὰ Γοργονείου καὶ ἔσωθεν ὄφιν ἀνέρποντα. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς αὐτῆς χειρὸς, ἣν στηρίζει ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, κρατεῖ ἡ Ἀθηναῖα κέρας Ἀμαλθείας, ἡ δὲ δεξιὰ αὐτῆς χεὶρ εἶνε ἀποκεκρουσμένη, καὶ τελευταῖον ἀνευρέθησαν τεμάχια τινα ἀρχιτεκτονικά.

Αἱ ἐν τῷ παρὰ τὴν Ἐλλάτειαν ἱερῷ τῆς Κραναίας Ἀθηναῖς ἐπιχειρηθεῖσαι κατὰ τὸν Νοέμβριον ἀνασκαφαὶ ὑπὸ τοῦ ἐταίρου τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς σχολῆς κ. Paris, καὶ διακοπεῖσαι τότε ἕνεκα τοῦ χειμῶνος, ἐπανελήφθησαν τῇ 7 Μαΐου καὶ ἐπερα-

τώθησαν πρὸ μικροῦ. Κατὰ πρῶτον ἐγένετο σκαφὴ ἔξω καὶ πρὸς Βορρᾶν τοῦ ἱεροῦ, ἐπὶ γραμμῆς πέντε μέτρα ἀπεχούσης αὐτοῦ καὶ εἰς βάθος δύο μέτρων, ἔνθα εὐρέθησαν κατὰ τὴν βορειανατολικὴν τοῦ ναοῦ γωνίαν ἀρχιτεκτονικὰ τεμάχια ἐκ πώρου λίθου, σῶζοντα καὶ ἔχνη χρώματος, καὶ τινα τεμάχια κεραμίδων, ἀνάγλυπτα φερουσῶν κοσμήματα. Κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν ἀνεκαλύφθη καὶ τὸ ἡμισυ δεξιὸν μέρος προσωπίδος μετὰ τῆς ῥινόσ καὶ ὀλοκλήρου τῆς σιαγόνος τέχνης καλῆς. Μεταξὺ δὲ τῆς σωρείας τῶν κοινῶν λίθων εὐρέθησαν ἐλάσματα χάλκινα διηνησιμένα, καὶ βᾶθρον ἐνεπίγραφον, ἐφ' οὗ ἀναγινώσκεται καὶ τὸ ὄνομα τῆς Κραναίας Ἀθηναῖς. Καὶ ταῦτα μὲν εἶνε τὰ ἐκτὸς τοῦ ἱεροῦ εὐρήματα. Γενομένης δὲ ἔπειτα σκαφῆς ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ εὐρέθησαν διάφορα τεμάχια καὶ συντριμματα μαρμαρίνων ἀγαλμάτων, ἐν οἷς καὶ τρία μεγάλα ἀλλήλοις ἐφαρμόζοντα τεμάχια, ἅτινα ἀποτελοῦσι μέρος τῆς βάσεως ἀγάλματος ὑπερφυσικοῦ μεγέθους καὶ πιθανῶς τοῦ τῆς Ἀθηναῖς, ὡς ἐκεῖθεν ἀναγγέλλουσι πρὸς δὲ τούτοις βᾶθρα ἐνεπίγραφα δύο, φέροντα καὶ ὀνόματα τεχνιτῶν, τὸ μὲν ἐν τὸ τοῦ Ἐργοφίλου, τὸ δὲ ἕτερον τὸ τοῦ Πολυκλέους, ψήφισμά τι πολύστιχον, καὶ ἄλλοι ἐνεπίγραφοι λίθοι. Κατὰ δὲ τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ χώρου ἀπεκαλύφθη ψηφοθέτημα ἐπὶ ἐπιφανείας ὑψηλοτέρας τῆς τῶν κίωνων βάσεως. Γενομένης δὲ κατόπιν ἐξετάσεως ἐν τοῖς πρὸς τὸ βόρειον μέρος τοῦ ἱεροῦ κειμένοις χώμασιν καὶ εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τούτου 30 μέτρων, εὐρέθη πληθὸς παντοίων συντριμμάτων πηλίνων ἀντικειμένων, οἷον ἀγγείων, εἰδωλίων, ἀκρωτηρίων, λεοντοκεφαλῶν, κεραμίδων ἐνεπιγράφων κλπ. Ἐκτὸς τούτων εὐρέθησαν ἐσχάτως πολλὰ χάλκᾳ ἀντικείμενα, ἦτοι κρίκοι, πόρπαι, περόναι καὶ νομίσματα περὶ τὰ 170, ὧν τὰ πλεῖστα Ἑνετικά.

Αἱ ἐν Νεμέᾳ ἀνασκαφαί, ἐνεργηθεῖσαι καὶ αὐταὶ ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς, ἤρξαντο τῇ 16 Ἀπριλίου καὶ ἐπερατώθησαν μετ' ὀλίγον μὴ παρασχοῦσαι ἀξία λόγου εὐρήματα.

Γενομένης δοκιμαστικῆς ἀνασκαφῆς ἐν Σάμῃ τῆς

Κεφαλληνίας ὑπὸ τοῦ ἐφόρου κ. Π. Καββαδία ἀπεκαλύφθη ἐν τῇ Ἀκροπόλει πύλη κυκλωπεία τὴν κατασκευὴν κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ, στενουμένη πρὸς τὰ ἄνω καὶ προσομοιάζουσα τῇ τῶν Μυκηνῶν, προσέτι δὲ ἀνευρέθησαν ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως εὐτελεῖ τὴν κατασκευὴν οἰκήματα παρεμφερῆ τοῖς ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὑπὸ τι δὲ αὐτῶν εὐρέθησαν ὀγκόλιθοι. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἐν τῇ ἄνω πόλει, ἐν δὲ τῇ κάτω πόλει εὐρέθησαν ἐκτὸς νομισμάτων τινῶν καὶ μιᾶς λυχνίας, δύο ψηφροσθήματα, γεωμετρικὰ ἔχοντα σχήματα καὶ ἀνήκοντα κατὰ τὸν κ. Καββαδίαν εἰς ἀγνωστον Ῥωμαϊκὸν οἰκοδόμημα. Ἐν δὲ ταῖς ἀρχαιοτάτησι τῆς Πυλάρου, ἣν ἐπεσκέφθη ὁ αὐτὸς ἔφορος διέκρινε παρὰ τὴν ἀγίαν Εὐφημίαν οἰκοδόμημα ἀρχαιοτάτον, δηλαδὴ ναὸν παρεμφερῆ, ὡς φρονεῖ, τῷ ἐπὶ τῆς Ὀχρῆς τῆς Κερυστίας.

Αἱ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀνασκαφαί, αἱ πρὸ ὀλίγου ἐπαναληφθεῖσαι ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος αὐτάς ἐφόρου κ. Π. Καββαδία, ἀνεδείξαν καὶ πάλιν ἄξια λόγου ἀντικείμενα. Εὐρέθη πρῶτον τεμάχιον μ. 0,35 καὶ πλ. 0,30 ἐπιγραφῆς, προσαρμόζον εἰς τὴν δευτέραν τῶν ἰαμάτων ἐπιγραφὴν, προσέτι ἕμμετρος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ λίαν περιέργος, συγκαμμένη ἐξ 78 στίχων, ἧς μέγα τεμάχιον εἶχεν εὐρεθῆ τὸ παρελθὸν ἔτος, καὶ ἄλλαι τινὲς ὑποδεέστεραι. Ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος (ὡς ὀρίζει αὐτὸν ὁ κ. Καββαδίας) ἀπεκαλύφθη ὀλόκληρος, καὶ εὐρέθησαν ἅπαντα τὰ ἀρχιτεκτονικὰ αὐτοῦ μέλη. Ἐκ τῶν γλυπτῶν εὐρέθησαν ἀγαλμάτιον Ἀσκληπιοῦ καλῆς ὁπωσοῦν ἐργασίας, κατακεκλιμένος γυμνὸς νεανίας ἔχων ἔκφρασιν γυναικείαν τέχνης μεταγενεστέρων χρόνων, κορμὸς ἀνδρὸς γυμνοῦ μαχομένου ἐκ τῶν ἀετώματων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ὀψύδος κατώτερον μέρος σώματος γυναικείου, (1) πολλὰ τεμάχια ἀναγλύφων, ἐν οἷς τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος Ἀθηνᾶς ἐνόπλου, καὶ τὸ ἄνω μέρος ἀνδρὸς κρατοῦντος ἐν τῇ μιᾷ τῶν χειρῶν περικεραλαίαν. Σπουδαιότερα ὁμῶς πάντων τῶν εὐρημάτων εἶνε ἀγάλματά τινα προερχόμενα ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, δύο δηλαδὴ

(1) Τὸ μέρος τοῦτο πιθανῶς προσαρμόζει τῇ ἐν πίνακι 4 τοῦ παρόντος τεύχους κατὰ δύο ὄψεις (ἀριθ. 8, 9) ἀπεικονιζομένη Νίκη.

Νίκαι, ὧν ἡ μία ἀκέφαλος, ἐξαιρέτου στάσεως καὶ μὲ ἀρκετὴν ἐλευθερίαν πεποιημένοι (1), καὶ δύο γυμνὰ νεανιῶν ἢ μᾶλλον παίδων σώματα κολοβὰ κατὰ τε τὰ ἄνω καὶ κάτω ἄκρα καὶ ἀκέφαλα, καλῆς ἐργασίας (2). Πάντα ταῦτα θέλουσι δημοσιεῖσθαι μετ' εἰκόνων ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει τῆς ἐφημερίδος ταύτης, ἐπίσης δὲ καὶ αἱ σπουδαιότεραι καὶ πληρέστεραι τῶν ἐπιγραφῶν.

Αἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφαί αἱ γενόμεναι κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος δαπάνη τῆς ἡμετέρας Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας καὶ ἐπιστάσι τοῦ ἐφόρου τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ Συλλογῶν τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Κ. Δημητριάδου ἀνέδειξαν ἄξια λόγου εὐρήματα, ἐκ τῶν ὁποίων εὐελπιστοῦμεν, ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐξακολουθοῦσαι αὐταὶ θέλουσι ἀναδείξει καὶ ἄλλα πολλὰ ἄξια λόγου εὐρήματα, καὶ ἀρχιτεκτονικὰ, καὶ γλυπτὰ, καὶ μετάλλια, καὶ πήλινα, τοῦτο μὲν συμπληροῦντα, τοῦτο δὲ προσεπαυξάνοντα τὰ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἀνακαλυφθέντα. Ἐκ τῶν ἐπιστήμων πληροφοριῶν, ἃς ἔπεμψεν ἡμῖν ὁ ῥηθεις ἔφορος, ἐκθέτομεν ἐνταῦθα ἐν περιλήψει τὰ κατωτέρω ἀναφερόμενα, ἐν καιρῷ δὲ θέλει δημοσιεύσει ὁ ἴδιος λεπτομερῆ περὶ ἀπάντων τούτων ἔκθεσιν.

Κατ' ἀρχὰς ἠνοίχθη τάφος δοκιμαστικὴ 65 περὶ τοῦ γαλλικὰ μέτρα βορειότερον τῆς ΒΑ. γωνίας τοῦ Σταδίου, ἔχουσα μῆκος 11 Γ. Μ. καὶ πλάτος 1,50. Ἀφοῦ ἡ σκαφή προέβη εἰς βάθος ἐνός μέτρου ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ ἐδάφους, ἀνεκαλύφθη τάφος καλυβοειδῆς ἐκ κεράμων, κατὰ τὸ δυτικὸν πέρασ τοῦ ὁποίου εὐρέθη κρανίον ἀνθρώπινον. Κατόπιν δὲ ἀνασκαφείσης τῆς τάφου εἰς βάθος μέτρων τεσσάρων καὶ πεντήκοντα ἑκατοστῶν, ἐπειδὴ οὐδὲν σημεῖον οἰκοδομήματος ἀνεφάνη, ἐγκατελείφθη τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἐγένετο φροντὶς περὶ ἀποφορῆσεως τῶν χωμάτων εἰς τὸν Κλάδεον καὶ περὶ σκαφῆς τοῦ ὑπολειφθέντος παρὰ τῶν Γερμανῶν ἀσκάπτου μέρους τῆς Παλαιστρας (ᾶρα Ausgr. zu Olymp. vol. V. Taf.

(1) Αἱ πτέρυγες τῶν Νικῶν τούτων ἦσαν μετάλλιναι, ὡς φαίνεται ἀπὸ τῆς ἐπὶ τῶν ὄμων αὐτῶν μολύβδου περιηρωμένης ὀπάς, εἰς ἃς ἐγομροῦντο ποτε αὐταί.

(2) Τοῦ ἐνός ἢ κεφαλῆ εὐρέθη κατόπιν καὶ προσαρμόζει, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον εἶνε τὸσον ἀποκεκρουσμένον κατὰ τὸ πλείστον αὐτοῦ μέρος, ὥστε οὐδὲν σχεδὸν ἐξ αὐτοῦ διακρίνεται.

38), ὅπερ ἔχει μῆκος μὲν 23, πλάτος δὲ 18 καὶ βάθος 7, $\frac{80}{100}$ Γ. Μ., ἐνιαχοῦ δὲ καὶ πλέον, ἕνεκα τῶν ἐπισωρευθέντων χωμάτων κατὰ τὰς Γερμανικὰς ἀνασκαφάς. Καὶ εἰς βάθος μὲν 2 μέτρων καὶ $\frac{70}{100}$ ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ ἐδάφους ἀνεφάνη κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τοῖχος κακόκτιστος, διευθυνόμενος ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν καὶ συνιστάμενος ἐκ πωρίνων λίθων, μαρμαρίνων τεμαχίων (βάθρων ἴσως), μάλιστα δὲ μαρμαρίνων κεράμων ἐκ τῆς στέγης τοῦ ναοῦ τοῦ Διός. Εἰς βάθος δὲ τεσσάρων μέτρων ἤρξατο ἡ εὕρεσις χαλκῶν συντριμμαμάτων, ἐν οἷς καὶ νομισματὰ Βυζαντινά.

Καὶ τῶν μὲν νομισμάτων ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς, τῶν εὐρεθέντων μέχρι σήμερον ἐν τε τῇ Παλαιστρᾷ καὶ ἐν τῇ ἀκριβῶς ἐξετασθείσῃ κοίτῃ τοῦ Κλαδέου, συμποσοῦται εἰς 358, ἐν οἷς καὶ ἀργυρᾶ, μάλιστα δὲ Ἑλληνικὰ κάλλιστα διατετηρημένα τῶν δὲ χαλκωμάτων εἰς 48, ἐν οἷς διακρίνονται μάλιστα τὸ ἄνω μέρος μέχρι γονάτων ἀγαλματίου ἐνδεδυμένου, ἔχοντος καὶ πτέρυγας ἀναπεπταμένας, τὸ πρόσωπον ἐτέρου ἀγαλματίου καλῆς ἀρχαϊκῆς ἐργασίας, καὶ τετράποδά τινα ἀπέχου ἀρχαϊκῆς ἐργασίας. Προσέτι εὐρέθησαν πῆλινα ἀρχιτεκτονικά, ζωηρὸν χρωματισμὸν διατηροῦντα, καὶ μολύβδινα τινα ἀντικείμενα, ἐν οἷς ἄξιον μνείας στρογγύλον τι χρῆμα μετὰ προεξέχοντων χειλέων διάτρητον κατὰ τὸ κέντρον, ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας τοῦ ὁποίου εἶνε γκεχαραγμένη διὰ λεπτοτάτων γραμμῶν ἡ ἐπιγραφή ΠΡΟΞΕΝΙΔΑ (*Προξενίδα*). Τὰ σπουδαιότερα ὅμως πάντων τῶν εὐρημάτων ἀποτελοῦσι τρία τεμάχια μαρμαρίνα γλυπτικά, ὧν τὸ μὲν ἐν εἶνε ἀπὸ βραχίονος μετόπης τοῦ ναοῦ τοῦ Διός, τὰ δὲ δύο ἄλλα ἀπὸ πτυχῶν ἐνδύματος τοῦ δυτικοῦ ἀετώματος τοῦ αὐτοῦ ναοῦ.

Ἡ ἐν Τίρονθι ὑπὸ τοῦ κ. Σχλίεμαν ἐπιχειρηθεῖσα ἀνασκαφή ἤρξατο ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ ἐφόρου κ. Δ. Φιλίου τῇ 5 Μαρτίου καὶ ἐπερατώθη τῇ 18 Μαΐου. Κατὰ τὰς ἀξιοπίστους πληροφορίας ἡμῶν τὰ ἐξαγόμενα τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης εἶνε ἐν συντόμῳ τὰ ἀκόλουθα. Εὐρέθησαν κεχωσμένα ὑπὸ ἐπίχωσιν οὐχὶ μείζονα τοῦ ἐνός Γ. Μ. ἐν τῇ ἄνω Ἀκροπόλει, ἣν διακρίνει ἀπὸ τῆς μέσης Ἀκροπό-

λεως κυκλώπειον τεῖχος, τὰ λείψανα μεγάλου οἴκου (ἀνακτόρου), καταλαμβάνοντος σχεδὸν ὅλον τὸ ἐμβαδὸν αὐτῆς. Ὅδὸς ἔφερεν ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς ἀνάδοδος τῆς ὁρατῆς καὶ πρὸ τῶν ἀνασκαφῶν κατὰ τὸν ἐκεῖ σωζόμενον πύργον διὰ μεγάλης πύλης ὁμοίας τῇ τῶν Μυκηναίων, (ἣς σώζεται ὁ οὐδὸς καὶ αἱ παραστάδες), εἰς πρόπυλον· ἐκεῖθεν δὲ διὰ προθύρου εἰσῆρχετο τις εἰς αὐλήν με στοὰς ἔνθεν καὶ ἔνθεν, καὶ διὰ ταύτης κατόπιν εἰς τὸν πρόδομον, καὶ ἔπειτα εἰς τὸ κύριον μέρος τοῦ οἴκου, ἥτοι πιθανώτατα τὴν ἀνδρωνίτιδα. Ἐν δεξιᾷ τῶ εἰσερχομένων εἰς ταύτην ἔκειτο πιθανώτατα ἡ γυναικωνίτις καὶ τὰ ἐξαρτήματα αὐτῆς, ἥτοι αὐλή κτλ. εἰς ἣν εἰσῆρχετο τις ἀπὸ τοῦ προπύλου καὶ δι' ἰδιαιτέρου, ὡς φαίνεται, διαδρόμου χωρὶς νὰ διέλθῃ διὰ τῆς κυρίας αὐλῆς. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ ἔκειτο τὸ λουτρόν καὶ ἄλλα διάφορα δωμάτια.

Τὸ ὅλον σύμπλεγμα τῶν οἰκοδομημάτων φαίνεται οὐχὶ πολὺ διάφορον ὅν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου περιγραφομένων ἀνακτόρων, καὶ τοῦτο καθιστᾷ αὐτὸ πολύτιμον. Τὸ ἔδαφος τῆς τε αὐλῆς καὶ τῶν πλείστων δωματίων ἦν ἀσβεστόχριστον, σώζον ἐνιαχοῦ καὶ χρωματισμοῦ ὑπερύθρου ἰχνη. Οἱ τοῖχοι εἰς τὰ κατώτατα ἦσαν παχεῖς, ἀλλὰ πηλόκτιστοι, τὰ ἀνώτερα αὐτῶν ἦσαν φαίνεται ἐξ ὠμῶν πλίνθων καὶ ἐκ τούτων (ὅταν τὸ οἰκοδόμημα κατέρρευσεν) προήλθεν ἡ ἐπίχωσις τοῦ ἐνός Γ. Μ. Ἐσωθεν δὲ οἱ τοῖχοι καὶ ἔξωθεν ἀκόμη πιθανῶς ἔφερον ἐγγρώματον ἀσβεστόχρισμα, οὗ πλεῖστα ἀνευρέθησαν τεμάχια, εὐρημα πολύτιμον ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις (1). Τὰ ἐν αὐτῷ σχήματα εἶναι τὰ συνήθη, τὰ ἀπαντῶντα γεγλυμμένα ἐπὶ λίθων ἢ ἄλλων πραγμάτων ἐν Ὀρχομενῷ, Σπάτῃ, Μενιδίῳ, Μυκήναις κτλ. Ἴδια μνήμης ἄξιον τούτων εἶνε τὰ συναρμολογῶντα τεμάχια, τὰ παριστῶντα ταῦρον μετὰ μέρους σωζομένου γυμνοῦ ἀνθρώπου ἐπιβαίνοντος αὐτοῦ θαυματοποιοῦ (;) (Kunstreiter). Κατὰ χῶραν ἐλάχιστον σώζεται ἀκόμη τοῦ ἀσβεστοχρίσματος τῶν τοίχων καὶ μόλις εἰς τι μόνον μέρος διακρίνεται ἰχνη χρώματος. Κιόνων εὐρέθησαν μόνον βιά-

(1) Ὅμοια τεμάχια ἀσβεστοχρίσματος, ἀλλ' ἐλάχιστα εὐρέθησαν καὶ ἐν Μυκήναις, τὰ ὅποια ὁ κ. Σχλίεμαν ἐνόμισε τότε ὡς προϊόντα τέχνης τῶν Μακεδονικῶν χρόνων. (Βλ. Schliemann, catalogue des Trésors de Mycènes N° 426—428.)

σεις, καὶ τεμάχιον δωρικοῦ κιανοκράνου ἐκ πύρου περιεργωτάτου τὸ σχῆμα. Σπονδύλων οὐδὲν ἴχνος εὐρέθη, ἴσως διότι ὁ στῦλος (Säulenschaff) ἦτο ξύλινος. Τῶν τε τοίγων δὲ καὶ τῶν κίωνων τὰ θεμέλια (ὅπου ταῦτα ἐφάνησαν διὰ τῆς σκαφῆς) ἦσαν ἐκ ξερολιθιάς ἐπὶ τοῦ βράχου εἰς βάθος 3—4 Γ.Μ. ἐδραζόμενα. Ἐγνωσθησαν ἐπίσης πολλαχοῦ καὶ οἱ πρὸς ἔκρυσιν τῶν ὑδάτων ὄχλιοι, ἀποτελοῦντες ὀλόκληρον σύστημα διοχετεύσεως (canalisation) λίαν περιεργον. Ἐν τῇ μέσῃ Ἀκροπόλει τῇ χωριζομένη καὶ ταύτῃ ἀπὸ τῆς κάτω Ἀκροπόλεως διὰ τοίχου, οὐχὶ καθ' ὀλοκληρίαν ὀρθίου σωζομένου, εὐρέθησαν διάφοροι τοίχοι ὡσαύτως πηλόκτιστοι, καὶ τινες ἀνευ βαθέων θεμελίων. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ ἄνω Ἀκροπόλει συνέβησαν πιθανώτατα ἐν ὑστερωτέροις χρόνοις μετασκευαὶ καὶ μεταβολαί, ὥστε τῶν τοίγων τινὲς δύνανται νὰ ᾧσι πολὺ μεταγενέστεροι. Ἐν τῇ ἄνω Ἀκροπόλει κατὰ τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς ἄκρον εὐρέθησαν καὶ τὰ λείψανα χριστιανικῆς ἐκκλησίας (Βυζαντινῆς;), καὶ ὀλόκληρον νεκροταφεῖον πέριξ. Τῶν ἄλλων εὐρημάτων, πλὴν τῶν ἀπομνημονευθέντων τεμαχίων τοῦ ἐγχρωμάτου ἀσβεστοχρίσματος τῶν τοίγων, ἄξια προσοχῆς καὶ μελέτης εἶνε οἱ λίθοι, οἱ ἐνταῦθα μετακομισθέντες, οἱ δὲ ἐνθέτων ὑελίνων ψήφων κεκοσμημένοι. Τὰ θραύσματα τῶν ἀγγείων δὲν διαφέρουσι τῶν γνωστῶν ἤδη Μυκηναίων (τὰ κάλλιστα τούτων μετηνέχθησαν ἐνταῦθα). Τῶν ἱστορικῶν Ἑλληνικῶν χρόνων εὐρέθησαν ὀλίγα μόνον θραύσματα ἀγγείων, καὶ ἐν νόμισμα τοῦ Ἄργου. Ἐν τῇ κάτω Ἀκροπόλει ὠρύχθησαν δύο τάφροι καὶ οὐδὲν εὐρέθη, εἰμὴ εἰς βάθος 1,50 — 2,00 Γ.Μ. ὁ βράχος (τὸ ἔδαφος αὐτῆς εἶνε ταπεινότερον), θραύσματα ἀγγείων προϊστορικῆς ἐποχῆς καὶ ὁστᾶ ἀνθρώπινα, ἐν οἷς καὶ δύο κρανία μετακομισθέντα καὶ ταῦτα ἐνταῦθα. Πολλαχοῦ δὲ ἐν τῇ ἄνω Ἀκροπόλει εὐρέθησαν ἴχνη πυρὸς, δηλοῦντα, ὅτι πυρκαϊὰ ἐγένετό ποτε ἐνταῦθα, καὶ ἴσως οὐχὶ ἄπαξ. Ἐν τοῖς πέριξ τῆς Ἀκροπόλεως ἀγροῖς ἠγεώχθησαν φρέατα καὶ ἔφερον καὶ ταῦτα εἰς φῶς θραύσματα ἀγγείων τῶν συνήθων προϊστορικῶν, καὶ πού καὶ τεμάχια ἐγχρωμάτου ἀσβεστοχρίσματος (1).

(1) Καθ' ἃ πληροφοροῦμεθα ὁ ἐπιστάτης τῆς ἐν Τίρυνθι ἀνασκα-

Αἱ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀμφιαράου κατὰ τὴν Ὠρωπίαν πρὸ πολλοῦ μελετώμεναι ἀνασκαφαὶ ἤρξαντο πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μηνὸς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπιστασίαν τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς ἡμετέρας Ἀρχ. ἐταιρίας κ. Σ. Φιντικλέους, καὶ ἀνέδειξαν πολλὰ ἄξια λόγου εὐρήματα, ἐξ ὧν πιστοῦται νῦν ἀναμφιβόλως ἡ ὀριστικὴ τοῦ Ἀμφιαράου θέσις. Τὰ ἐξαγόμενα τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης θέλουσι ἐκτεθῆ λεπτομερῶς ἐν τῷ οικείῳ τόπῳ μετὰ τοῦ ἀπαραιτήτου διὰ τὴν ὀρθὴν κατάληψιν διαγράμματος τοῦ ἀνασκαπτομένου χώρου, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ μνημείων μετὰ τὸ πέρασ τῶν ἐργασιῶν, αἵτινες ἐξακολουθοῦσιν ἀκόμη. Διὸ περιοριζόμεθα νῦν ἐκ τῶν ἐπιστήμων πληροφοριῶν, ἃς ἔχομεν ἐκεῖθεν, νὰ δώσωμεν βραχεῖαν μόνον αὐτῶν περίληψιν ἐνταῦθα. Ἐπιγραφαὶ εὐρέθησαν πολλαὶ καὶ διάφοροι προξενικαὶ κατὰ χώραν κείμεναι, ὧν αἱ πλεῖσται ἦσαν κατ' ἀρχὰς ἀναθηματικὰ μνημεῖα τῷ Ἀμφιαράῳ, ὡς δεικνύουσι τοῦτο αἱ μεγάλοις γράμμασι γεγραμμέναι ἀναθέσεις, ἐφ' ὧν οἱ Ὠρώπιοι ἔγραφον ἔπειτα τὰ προξενικά των ψηφίσματα μικροτέροις γράμμασι, ὅπου εὕρισκον τόπον ἄγραφον. Προσέτι εὐρέθη μία ἀγωνιστικὴ, ὁμοία τῇ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους προεργωμένη καὶ ἐκδεδομένη ἐν Ἀρχ. Ἐφ. Π. Α'. ἀρ. 1317, καὶ ἐν Ῥαγκαβῇ Antiq. Hellén. ἀριθ. 965, ἀλλὰ σωτέρα, διότι δὲν ἐλλείπει παρὰ μικρὸν τι μέρος πρὸς τὰ κάτω (1), καὶ τὸ σπουδαιότερον πάντων καὶ λίαν περιεργον, διὰ τε τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν λατινίζουσαν αὐτοῦ φράσιν, δόγμα τῆς Συγκλήτου τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ Σύλλα, πλήρες καὶ σῶον, ἐν ᾧ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρεται « Μὴ τελεῖν πρόσοδον τὰς ἱερὰς χώρας τοῦ Ἀμφιαράου τῷ δημοσιῳγῆ » (2), ἀμφότεραι αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ἀνευρεθεῖσαι θέλουσι δημοσιευθῆ προσεχῶς ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ.

Ἀνεγνωσθησαν καὶ ἐπιγραφαὶ φέρουσαι τεχνιτῶν ὀνόματα αἱ ἐξῆς: « Σίμαλος ἐποίησε » « Διο-

φῆς κ. Δ. Φίλιος θέλει δημοσιεύσῃ ἴσως μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Schliemann λεπτομερῆ ἔκθεσιν τῆς ἀνασκαφῆς μετὰ τῶν οικείων αὐτοῦ παρατηρήσεων.

(1) Εὐρέθη τελευταῖον καὶ ἄλλη ἀγωνιστικὴ ἐπιγραφή κολοβὴ πρὸς τὰ ἄνω.

(2) Παραμυφερὲς τῷ ψηφίσματι τούτῳ εἶνε τὸ τῆς Θιόβης, ἐν Ephemeris epigr. 1873 σελ. 278 καὶ ἔ,

νόσιος Ἀρίστωνος ἐπόησε» « Ἀγάθαρχος Διονυσίου ἐπόησε » Θουρίας Τεισικράτους Σικυνώτιος ἐποίησε » Τεισικράτης Θουρίου ἐποίησε » Πραξίας Αυσιμάχου Ἀθηναῖος ἐποίησε ». Ἐκ τῶν μνημείων ἀνεκαλύφθη ιδιόσχημόν τι τοξοειδές ἐκ πώρου θέατρον ἀνευ ἀναλημμάτων καὶ ὀρχήστρας, καὶ παρ' αὐτῷ τοίχος στοᾶς φέρων ἐξέχον διάζωμα εἰς ὕψος ἐνός καὶ ἡμίσεος μέτρου, καὶ ἔχων μῆκος 29 μέτρα, εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ εἰρημένου τοίχου ἐφάνη ἄλλος κάθετος τοίχος ἐκ δέκα μέτρων, συναποτελῶν γωνίαν ὀρθήν μετὰ τοῦ μακροῦ τοίχου τῆς στοᾶς, ἐντός τῆς ὁποίας εὐρέθη καὶ ἐπιστοιμισμένον ἀκέφαλον ἀγαλμάτιον ἀναπαυομένου Ἡρακλέους καλῆς ἐργασίας, σῶον δὲ ἀπὸ τοῦ κατωτάτου μέρους τοῦ λαιμοῦ καὶ αὐχένος μέχρι τοῦ τέλους τῶν γονάτων ὕψ. 0,45 (1). Ἀνεκαλύφθησαν δὲ καὶ πολλὰ ἀρχιτεκτονικὰ μέλη τὰ πλεῖστα ἐκ πώρου, οἷον σπόνδυλοι κίωνων διάφοροι, ὧν δύο δωρικοὶ μετὰ ραβδώσεων, ἀκέραια ἰωνικὰ κιονόκρανα, ὧν ἓν ἐκ παραστάδος καὶ πλεῖστα τεμάχια αὐτῶν, δύο τμήματα ἡμικιονίων, δύο τεμάχια ἐχίνου, τεμάχια γείσου μετὰ κυανοῦ χρώματος, τρίγλυφοι, σταγόνες γείτων τεθραυσμένων καὶ τὰ παρόμοια. Προσέτι δὲ εὐρέθησαν βάρη διάφορα, φέροντα ἔγνη ποδῶν ἀγαλμάτων, ἐν οἷς καὶ ἓν ἐκ μέλανος λίθου μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ΔΗΜΟΣΑΘΗΝΑΙΩΝ, ἐφ' οὗ ἔγνη δύο ποδῶν κολοσσιαίου ἀγάλματος, καὶ ἄλλο ὠραίου καμυπλοειδοῦς σχήματος, ἐφ' οὗ ἴσταντό ποτε αἱ εἰκόνες τοῦ Πτολεμαίου καὶ τῆς Ἀρσινόης, ὡς δηλοῦται ἐξ ἐπιγραφῆς εὐρεθείσης πλησίον αὐτοῦ. Καὶ τέλος συνεπληρώθη ἐκ πλακῶν κατὰ χώραν κειμένων ἐπίμηκες ἱστορικὸν μνημεῖον ἀνευ καλύμ-

(1) Τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο μετενεχθὲν ἐνταῦθα κατετέθη ἐν ταῖς Συλλογαῖς τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας.

ματος, ἐφ' οὗ ἴσταντο ἀνδριάς, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς, ἣτις εἶνε ἐγκεκολαμμένη μεγάλῳ γράμμασιν ἐπὶ μιᾶς τῶν πλευρῶν τοῦ μνημείου. « ὁ δῆμος Ὠρωπίων Λεύκιον Κορνήλιον Λευκίου υἱὸν | Σύλλαν Ἐπαφρόδιτον τὸν ἑαυτοῦ σωτήρα καὶ | εὐεργέτην Ἀμφιαράφ | ἐπὶ ἱερῶος Φρυγίχου | Τεισικράτης Θουρίου ἐποίησε ». Καὶ ἐπὶ τούτου δὲ τοῦ μνημείου ἔχουσιν οἱ Ὠρωπιοὶ γεγραμμένα προξενικὰ ψηφίσματα.

Τοιαῦτα ἐν συντόμῳ τὰ εὐρήματα τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης, τὰ ὁποῖα ὀφείλονται εἰς τὴν προθυμίαν καὶ τοὺς κόπους τοῦ κ. Φιντικλέους, ὅστις χάριν τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας καὶ ὑπὲρ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας ὑπέμεινε τσαύτας στερήσεις, ἐργαζόμενος ὑπὸ τὸν καυστικὸν τῆς Ἑλλάδος ἥλιον, κατὰ τὴν ὥραν μάλιστα ταύτην τοῦ ἔτους, ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας ἐπὶ δύο περίπου μῆνας.

Ὁ φιλόμαχος καὶ μεγαλόδωρος ὁμογενῆς κ. Ἰωάννης Δημητρίου ὁ ἐκ Δήμου ἐπλούτισε καὶ πάλιν τὰς Συλλογὰς τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας ἀποστείλας ἐξ Αἰγύπτου 10 μομίας κατασκευῆς ποικίλης καὶ ἐποχῆς τῶν Ἑλληνο-Ρωμαϊκῶν χρόνων, τὰς ὁποίας ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἠγόρασε πρὸ μικροῦ κατ' ἐκλογὴν εἰδικὴν τοῦ γνωστοῦ αἰγυπτιολόγου Μασπερώ ἐκ τῆς προσφάτως ἀνακαλυφθείσης νεκροπόλεως ἐν τῇ ἀνω Αἰγύπτῳ. Πλὴν τῶν μομιῶν ὁ γενναῖος δωρητῆς ἀπέστειλε καὶ τράπεζαν προσφορῶν μαρμαρίνων. Καὶ ἄλλος δὲ Ἕλληνας ἐκ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐγκατεστημένων, ὁ Δρανὲτ Πασσᾶς, ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐταιρίαν ὠραῖον ἀγαλμα γυναικείας τινος θεότητος (Τύχης;) ἐκ μαρμαρίου λευκοῦ, ἔχον ὕψος Γ. Μ καὶ ὄν τέχνης Ἑλληνο-Ρωμαϊκῆς..

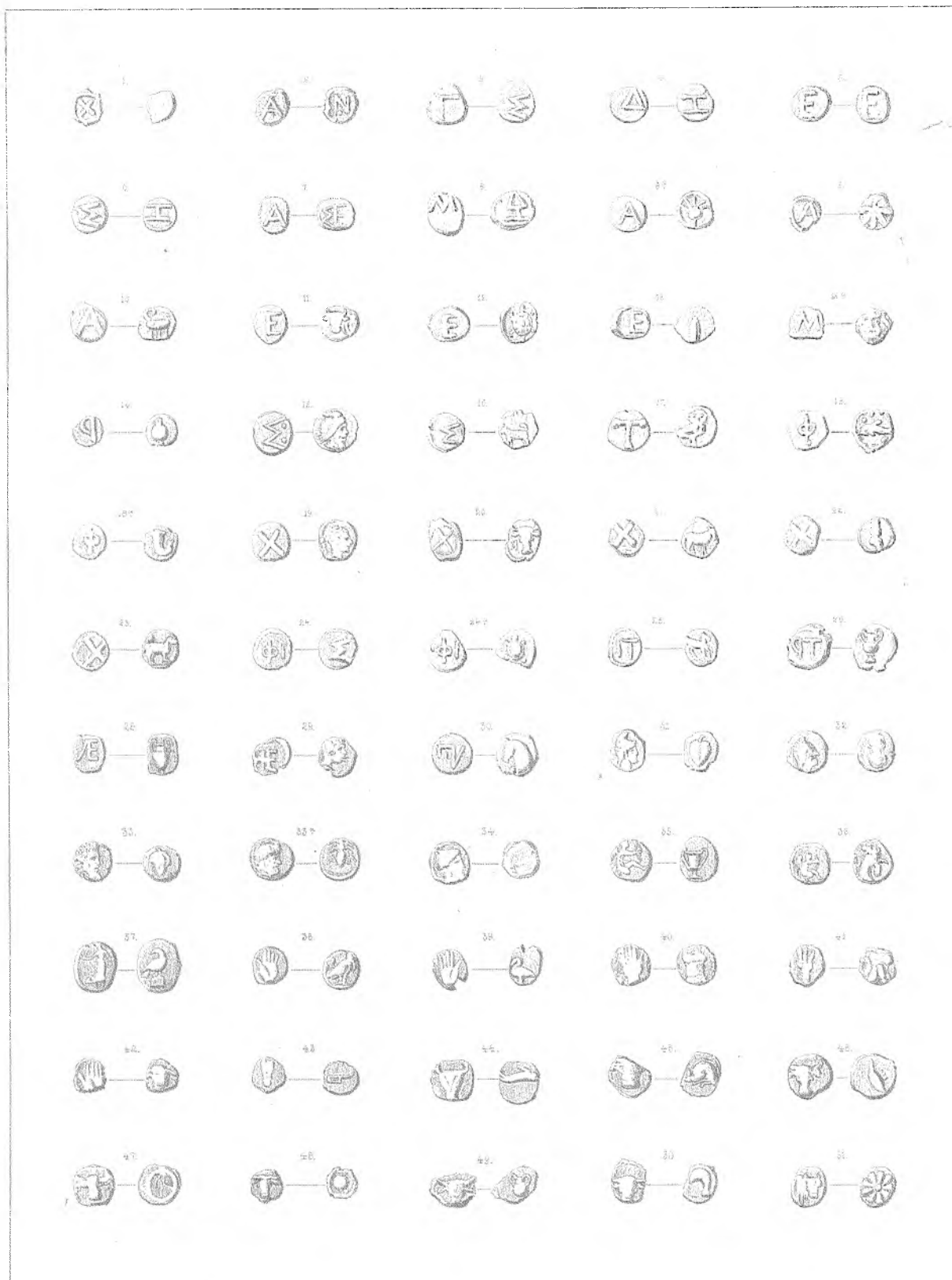
K. Δ. Μ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

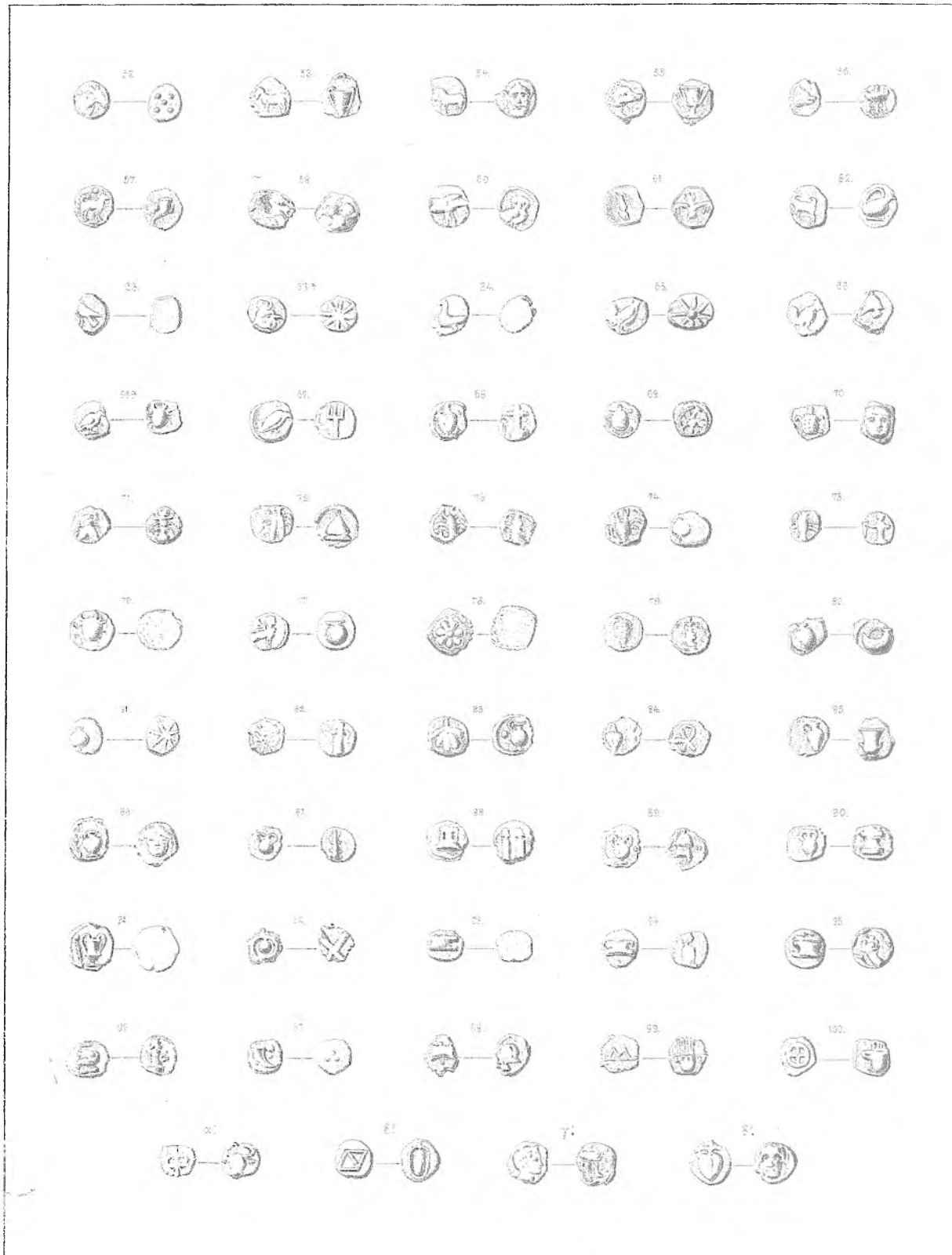
Σελ.	55	στίχ.	23	ἀντὶ	γεγλυμμένος	ἀνάγνωθι	γεγλυμμένοι
»	55	»	27	»	ἄλλως ἢ τοιαύτη	»	ὅτι ἄλλως τοιαύτη
»	56	»	32	»	ἀναμφισβήτητον	»	καταφανές.
»	60	»	9	»	φαίνεται ὡν Θρασυμίδης	»	φαίνεται ὡν πιθανῶς Θρασυμίδης
»	66	»	29	»	πλείστον	»	πλείστον
»	66	»	34	»	βίτου	»	βίτου

Ἐν τῷ Ε' πίνακι ὑπὸ τὰς εἰκόνες τῶν σφύρων ἐτίθησαν ἐσφαλμένως τὰ στοιχεῖα Β6. Αα. Γγ. Δδ. Τὸ ὄρθον ἦτο Α. α, διὰ τὴν εἰς δύο τμήματα δοθείσαν εἰκόνα τοῦ πρώτου σφύρου· ἔπειτα Β, διὰ τὴν μονοκόμματον εἰκόνα τοῦ δευτέρου σφύρου, Γ δὲ διὰ τὸ ὅλον σχῆμα τοῦ ἐνός τῶν δύο ἀγγείων.

Ἐξεδόθη τῇ 18 Αὐγούστου 1884.

ΚΕΡΜΑΤΙΑ ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ

ΚΕΡΜΑΤΙΑ ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ

2.

1.

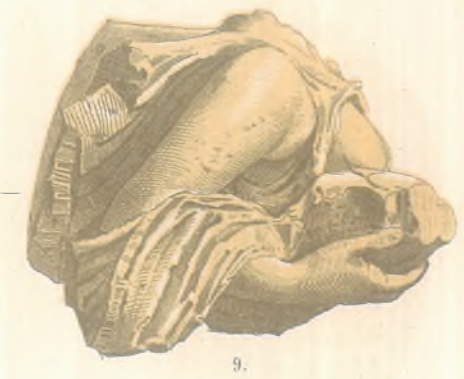

3.

3^a.

ΓΛΥΠΤΑ ΕΡΓΑ ΕΞ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ.

ΓΛΥΠΤΑ ΕΡΓΑ ΕΞ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ.

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ.

Sammlung griechisch. Dialect Inschriften Heft III	Dr. 6.75
Bilder - Aias, Culturhistorischer. I Abth. Alterthum. Lfrg. 1.	» 1.35
Adamy. Einführung in die anticke Kunstgeschichte. Mit 123 Illustrationen Hannover 1884 geb.	» 6.—
Brugsch, H. Thesaurus inscriptionum aegypticarum. III Abth. Geographi- sche Inschriften altägyptischer Denkmäler. Leipzig, 1884. 4° VII u. p. 531 — 618	» 30.—
Choisy. (Auguste).— Études épigraphiques sur l'architecture grecque. 4 étu- des réunies en un volume. Avec illustrations et 5 planches. Gr. in 4 So- ciété des publications périodiques	» 26.75
Ephemeris epigraphica corporis inscriptionum latinarum supplementum edita jussu instituti archaeologici romani cura G. Henzeni, Th. Mommseni, J. B. Rosii. Vol. V. Fasc. 1 und 2. Berlin 1884. 8° 262 pp.	» 9.70
Mitchell, L. M. A. History of ancient Sculpture. London, 1883. 8° 796 pp. Mit Illustr.	» 70.—
'Ραγκαβῆ Κλέωνος. 'Ο καθ' 'Ομηρον οἰκιακός βίος. 8 ^{ον} σελ. 224 μετὰ εἰκόνων δεμ. De Rochas, Alb. La science dans l'antiquité. Les origines de la science et ses premières applications. Paris, 1883. 8° 288, pp. Avec 117 gravures . . .	» 9.—
Bayet (Ch.) L'Art byzantin. Avec illustrations in 8 — cart.	» 10.50
Denuis, G. The Cities and Cemeteries of Etrusia. 2 vols. London. 1883 8° 1190 pp.	» 4.20
Fergusson, Jam. The Temple of Diana at Ephesus. With special Reference to Wood's Discoveries of its Remains. London, 1883 4°	» 40.—
Wood's Discoveries of its Remains. London, 1883 4°	» 9.50
Gilbert, O. Geschichte und Topographie des Stadt Rom im Alterthum. 1 Abtlg. Leipzig, 1883 8° III, 368 pp.	» 8.—
Samwer, K. Geschichte des älteren römischen Münzweseus bis ca 200 vor Christi [554 der Stadt.] Aus den hinterlassenen Papieren herausgegeben von M. Barfeld Wien, 1883 8° 215 pp. Mit 4 Lichtdruck — Tafeln u. ein chromolith. Karte	» 9.50
Wilson, E. The recent Archaic Discovery of ancient Egyptian Mummies at Thebes. London, 1883 8°	» 2.70

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

	ΣΕΛΙΔ.
ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΟΣΤΟΛΑΚΑ, Κεραμίτια συμβολικά (πίναξ 1, 2)	1
Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀνασκαφῶν (συνέχεια)	21
ΣΤΕΦΑΝΟΥ Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗ, Καθορισμὸς ἀττικοῦ δήμου	31
ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ Πειραιῶς	39
Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑ, Ἀγάλματα ἐξ Ἐπιδαύρου (πίναξ 3, 4).	49
ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Σκύφοι Βοιωτικοὶ δύο (πίναξ 5)	59
ΑΔ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ Πειραιῶς (μετὰ 2 ξυλογραφημάτων)	65
Χ. ΤΣΟΥΝΤΑ, Ἐπιγραφή ἐξ Ἐλευσίνος	69
Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Πτυκτὸν ἑλληνικὸν κάτοπτρον (πίναξ 6)	73

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Χαλκαὶ ἐνεπιγραφοὶ ταινία: (μεθ' ἐνὸς παρενθέτου πίνακος)	79
Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Ἐπιγραφή ἐκ τῆς Λακωνικῆς	85
Σ. Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, Ἐπιγραφαὶ ἐξ Αἰγίου	89
Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Εἰδήσεις ἀρχαιολογικαὶ	89

ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑ.

Πίναξ	1, 2	Κεραμίτια συμβολικά.
—	3, 4	Γλυπτὰ ἔργα ἐξ Ἐπιδαύρου.
—	5	Σκύφοι Βοιωτικοὶ δύο.
—	6	Ἑλληνικὸν κάτοπτρον.
Σελίδ.	81	Παρένθετος πίναξ πανομοιότυπων ἐπιγραφῶν.
—	67	Πανομοιότυπον Φοινικῆς ἐπιγραφῆς.
—	70	» Ἐκτύπων γραμμάτων κεραμίδος.
—	83	» Ἐπιγραφῶν τριῶν ἐξ Ἀττικῆς.
—	85	» Ἐπιγραφῆς ἀρχαϊκῆς ἐξ Ἀμοργοῦ.

Ὁ 5^{ος} καὶ 6^{ος} πίναξ κατεσκευάσθησαν πρὸ πολλοῦ ἐν Παρισίοις, δὲν μᾶς ἀπεστάλησαν δὲ εἰσέτι ἕνεκα τῆς ἐπιχολέρου τῆς Γαλλίας καταστάσεως. Διὸ, ἵνα μὴ βραδύνη ἐπὶ πλέον ἡ ἔκδοσις τῆς Ἐφημερίδος, ἀπεφασίσαμεν νὰ τὴν ἐκδώσωμεν καὶ ἄνευ τῶν δύο εἰρημένων πινάκων, θέλομεν ὅμως προσθέσει αὐτοὺς εἰς τὸ προσεχὲς τρίτον τεῦχος.